

СВЕТОВНИ БЕСТСЕЛЪРИ

Копнежите
на сърцето не
познават законите
на разума и
логиката...

САНТА

МОНТЕФИОРЕ

ДЪЩЕРЯТА НА ПЧЕЛАРЯ

Журнал

ЗА ЖЕНОТА

САНТА МОНТЕФИОРЕ ДЪЩЕРЯТА НА ПЧЕЛАРЯ

Превод: Боряна Даракчиева

chitanka.info

Копнежите на сърцето не познават законите на разума и логиката...

Дорсет, 1932 г. Грейс Хамблин израства в прекрасно провинциално имение. Единствена дъщеря на потомствен пчелар, тя отлично знае мястото си в обществото и бъдещето, което я очаква, докато баща ѝ не загива неочаквано, оставяйки я напълно сама. Сама, ако не броим мъжа, когото обича, но знае, че никога не би могла да има.

Масачузетс, 1973 г. Дъщерята на Грейс, Трикси Валънтайн, е влюбена в неподходящото момче. Див и романтично обаятелен, той е звездния вокал на изгряваща младежка група, докато неподозирана трагедия не го принуждава да се прибере в родната Англия. *Ще изпълни ли обещанието си да се върне за Трикси?*

Обгърнати от спомени и несбъднати копнежи, майка и дъщеря трябва да открият отдавна изгубения път към любовта, помирявайки се с миналото и заличавайки лъжите, разделили ги от любимите им хора.

Изящно разказана любовна история, надживяла времето си. Санта Монтефиоре за пореден път поднася истински брилянт на своите читатели.

Vogue

*Посвещава се на:
Скъпия ми чичо Джереми,
един герой от истинския живот,
с обич и благодарност*

ПЕСЕНТА НА ПЧЕЛИТЕ

*Пчели! Пчели! Пчелите
уважавай!*

*От съседа крий се ако щеш,
на тях обаче всичко доверявай,
че мед не ще да продадеш!*

*Невестата прекрасна
дори във сватбен ден
с пчелите да говори,
за да е той блажен.
Че може да си идат,
да отлетят далеч.
Излъжеш ли пчелите,
не ще ги видиш веч!*

*За смърт или венчило,
за важни новини,
във мъка или радост,
с пчелите говори.
За всичко им разказвай
и винаги помни,
че любопитни като нас
са малките пчели!*

*Мълния щом падне,
дърво недей търси.
Ала от пчелите
нивга не страни.
Че може да си идат,
да отлетят далеч
и тъжен ти ще бъдеш,
не ще ги видиш веч!*

*Пчелите ти почитай,
обичай ги и знай,
че в този свят обичан
ще си и ти докрай.*

Ръдиард
Киплинг

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА 1

Остров Теканасет, Масачузетс, 1973 г.

От всички стари сгради с покриви от сиви плочи на остров Теканасет голф клубът „Краб Коув“ е най-красив. Построен в края на деветнайсети век от двама приятели от Бостън — които смятали, че остров без голф игрище е лишен от единственото, което има значение на един остров — той се откроява на западното крайбрежие и има незатулвана от нищо гледка към океана. Вдясно, на тревист хълм се издига червено-бял като захарна пръчица фар, днес използван повече от орнитолозите, отколкото от изгубени в морето моряци; вляво се разливат като вълни жълти плажове и обрасли с трева пясъчни дюни, увенчани от гъсти туфи шипкови храсти. По-култивирани пълзящи рози украсяват стените на клуба, прашнорозови хортензии растат в лехичка по периферията и цъфтят в изобилие от кичести топки. Толкова са очарователни, че е невъзможно да не се впечатлиш. А над всичко това, над покрития със сиви плочи покрив, соленият морски вятър развява американското знаме.

До остров Теканасет се стига само с малък самолет или кораб. Той е откъснат от останалата част на страната, затова, докато е променяла лицето на Америка, Индустриалната революция е пропуснала напълно Теканасет, оставила е старите, вдъхновени от квакерите сгради и павираните улици такива, каквито винаги са били, и му е позволила да се унесе в своя сънлив ритъм, в който старомодните ценности хармонично съжителстват с традиционната архитектура.

На Теканасет няма грозни пътни знаци или светофари, магазините, които процъфтяват тук, са очарователни бутици, предлагачи бельо, подаръци, красиви тоалетни принадлежности, изработени от местните макети на кораби и гравирани китови кости. Остров Теканасет е носталгично, романтично и нелишено от изисканост място. Известни писатели, актьори и музиканти от цяла Америка бягат тук от трескавите замърсени градове, за да дишат свеж морски въздух и да открият вдъхновение в красотата на пейзажа, а

богати бизнесмени напускат финансовите средища на света, за да прекарат тук лятото със семействата си.

Голф клубът „Краб Коув“ все още е сърцето на острова, каквото винаги е бил, но вече не е център на клюките като през шейсетте и седемдесетте, когато обществото не успяваше да е в крак с времето и новото заливаше старото, както морски вълни — скали. Днес младите хора, които толкова се бореха за промяна, са вече стари и не така склонни като родителите си да съдят другите, и разговорите около масите по време на чая са по-доброжелателни. Но в онази конкретна вечер през юли 1973 година един инцидент, който не би заслужавал дори бегъл коментар днес, хвърли в трескаво вълнение дамите от голф клуба. Те едва бяха погледнали картите си на масата за бридж, когато темата, която се олюляваше на върха на езиците им, се катурна оттам във взрив от възмущение.

— Е, скъпа моя, мисля, че е неморално и се срамувам заради нея — каза Евелин Дърлакър с дрезгавия си бостънски акцент и сви неодобрително начервените си устни. Евелин беше ветропоказателят на светското общество. Всичко в нея отразяваше консервативните ѝ ценности и високите морални стандарти. От безупречните кашмирени костюми и кестенявата фризура до красиво обзаведения ѝ дом и добре възпитаните деца — нищо не убягваше на вниманието ѝ. Със същото скрупулъзно прилежание и обичайната липса на великодушие тя раздаваше присъди на всички наоколо.

— По наше време, ако искахме да останем насаме с мъж, трябваше да се отървем от наставницата си. Сега младите са извън контрол и като че ли никой не ги наглежда. — Тя почука с дългите си червени нокти по масата и разсеяно погледна картите си. — Ужасна ръка. Съжалявам, Бел, но се опасявам, че ще те разочаровам.

Бел Бартлет се взираше в картите си, които не бяха по-добри. Дръпна продължително от цигарата си и разклати печално русите си къдри.

— Днешните млади — почти проплака тя. — Не бих искала да съм млада сега. През четирийсетте и петдесетте беше по-добре, тогава всеки си знаеше мястото. Сега границите са размити и не ни остава друго, освен да се примирим. Аз смятам, че те просто са изгубили пътя и не бива да ги съдим твърде сурово.

— Бел, ти винаги се опитваш да видиш доброто у всеки. Все пак дори ти ще признаеш, че Трикси Вальнтайн се посрами — настоя Евелин. — Работата е там, че тя не се държи като дама. Дамите не преследват момчета из цялата страна. Те позволяват да бъдат преследвани. Долнопробна история, наистина.

— Не само долнопробна, Евелин, но и безсрамна — съгласи се Сали Пиърсън, побутвайки самодоволно лъскавите вълни на дългата си кестенява коса. — Като се хвърлят на врата на мъжете, те опетняват репутацията си, а тя не може да бъде възстановена. — Тя размаха цигарата, която стърчеше между пръстите ѝ със свършен маникюр, и се усмихна самодоволно при мисълта каква образцова млада жена бе тя самата навремето. — Мъжът обича да преследва, а жената трябва да е наградата, за която той се бори. Днес момичетата са твърде лесни. По наше време се пазехме за първата брачна нощ. — Тя се изкикоти и изсумтя тихичко. — А дори да не е било така, се грижехме никой да не разбира.

— Горката Грейс, какво нещастие, че дъщеря ѝ я посрами така — добави съчувствено Бел. — Ужасно е, че и ние се нахвърляме като лешояди.

— А вие какво очаквахте, момичета? — намеси се Блайт Уестръп, потупвайки черната си, вдигната на кок коса. — Тя е британка. Те спечелиха войната, но междувременно изгубиха морала си. Господи, историите за онова време са шокиращи. Момичетата си губели ума.

— И всичко останало — добави сухо Евелин, извила вежда.

— О, Евелин! — ахна Сали и пхна цигарето между устните си, за да скрие усмивка. Не искаше приятелките ѝ да разберат, че се наслаждава на този скандал.

— Но сигурни ли сме, че е избягала с него? — попита Бел. — Все пак може да е само клюка. Трикси е своенравна, но не е лошо момиче. Като че ли всички бързат да я съдят. Ако не беше толкова красива, никой нямаше дори да я забелязва.

Евелин се вгледа яростно в нея и в очите ѝ внезапно блесна съперничеството.

— Скъпа моя, чух го от Луси тази сутрин — рече тя твърдо. — Повярвай ми, дъщеря ми знае какво говори. Видяла ги да слизат от частна яхта призори, изглеждали доста раздърпани и много потайни.

Момчето също е англичанин и... — Тя замълча и така стисна устни, че те почти изчезнаха. — И участва в рокендрол група. — Изрече думите с отвращение, все едно смърдяха.

Бел се засмя.

— Евелин, на рокендрола му мина времето. Мисля, че той прилича повече на Боб Дилън, отколкото на Елвис Пресли.

— О, значи и ти знаеш? — нацупи се Евелин. — Защо не ни каза?

— Целият град говори за тях. Те са хубави млади британци, освен това са много възпитани. — Усмихна се на киселото изражение на Евелин. — Отседнали са тук за лятото, в къщата на Джо Хорнби.

— Старият Джо Хорнби? Нали знаете колко е ексцентричен — рече Сали. — Твърди, че бил голям приятел на Мик Джагър, но да сте виждали Мик Джагър на острова?

— Или някой друг известен? Той твърди, че познава всички. Стар фукльо, нищо повече — каза Блайт.

— Тези момчета явно правят албум и Джо им помага — продължи Бел. — Той има звукозаписно студио в мазето си.

— Джо не е записвал нищо от петдесетте! — каза Сали. — А и тогава беше много посредствен музикант. Сега е вече минало. Както и да е, кой финансира проекта? Джо няма пари за това, сигурна съм.

Бел сви рамене.

— Не зная. Но се говори, че през есента ще ги води на турне из страната. — Тя вдигна вежди. — Това ще струва цяло състояние, не мислите ли?

Евелин беше решена да върне разговора към скандала. Огледа предпазливо стаята и сниши глас:

— Според Луси Трикси Валънтайн и нейната приятелка Сузи Редфорд изчезнали с яхта с групата в петък вечерта и се върнали едва рано тази сутрин. Сузи заръчала на Луси да не казва на никого. Явно са го направили зад гърба на родителите си. Не знам какви са ги вършили, но едва ли е нужно голямо въображение, за да се досетим. Нали знаете как живеят такива хора? Отвратително!

— Може би Грейс си мисли, че Трикси е била у Сузи! — предположи Бел. — Сигурно има някакво обяснение.

— Струва ми се, че на Сузи Редфорд е позволено да ходи където си поиска — прекъсна я Сали. — Онова семейство не знае граници.

— Е, изненадана съм — рече тихо Бел. — Макар да знам, че на Грейс ѝ е трудно с Трикси. Все пак не вярвам, че Трикси би изчезнала за три дни, без да каже на майка си. Освен това Фреди никога не би го позволил.

— Фреди е отсъствал по работа — каза тържествуващо Сали. — И докато котката я няма...

— Всичко е от възпитанието — рече Блайт. — *Cherchez la mere*^[1] — добави тя мрачно.

Бел загаси цигарата си и попита:

— Не беше ли *cherchez la femme*^[2]?

— Все същото е, Бел — отвърна Блайт. — Не е нужно да търсиш по-далеч от майката. Грейс може да е образец на добродетелност и най-милият човек на тая земя, но е твърде снизходителна. Трикси има нужда от твърда ръка.

— Грейс си има извинение, защото с години се опитваше да забременее след много помятания — напомни им Бел. — Трикси е дълго чакано единствено дете. Нищо чудно, че е малко разглезена.

— Предполагам, че Грейс си заравя главата в градината и се опитва да не мисли за това — каза Сали. — Как иначе? С дъщеря като Трикси.

— О, тя е прекрасен градинар — добави натъртено Бел. — Градините на Теканасет бяха твърде обикновени, преди тя да дойде от Англия и да ги преобрази със своя чудесен вкус и с опита си.

Евелин се смръщи подразнена.

— Никой не оспорва таланта ѝ, Бел. В момента обсъждаме качествата ѝ като майка. Е, хайде, кой раздава?

— Аз — каза Блайт. — И обявявам едно без коз.

В този момент четирите жени бяха смаяни от появата на самата Грейс, следвана от много пълна жена, позната на всички като Голямата. Евелин затвори рязко устата си. Голямата беше най-уважаваната и най-страховитата жена на острова. Тя не само че притежаваше най-голямата и най-старата къща, която бе принадлежала на първия заселник още през 1668 г., но и беше единствената дъщеря на богатия петролен магнат Рандал Уилсън Джуниър, който се спомина на деветдесет и пет години и ѝ остави цялото си състояние. Говореше се, че не се е омъжила, защото не е успяла да намери мъж, който да ѝ е равен както по богатство, така и по дух. Сега караше седемдесетте и за

брак не можеше и да се говори, но Голямата като че ли не съжаляваше. Тя се държеше с най-добрите си приятели като със свое семейство и с огромно удоволствие, също като баща си, споделяше богатството си чрез високоуважавания благотворителен тръст „Рандал Уилсън“ или като просто пишеше чекове когато ѝ хрумнеше.

Грейс Валънтайн изглеждаше не на място в клуба, като шайрски товарен кон сред чистокръвни жребци. Дългата ѝ, вече прошарена кестенява коса беше прихваната криво-ляво на тила с молив, а бежовите памучни панталони и широката риза бяха в рязък контраст с колосаното съвършенство на четирите бриджорки. Единственото общо между тях като че ли бяха сияещите диаманти във формата на изненадващо изящна брошка пчела, закачена на гърдите ѝ. Ноктите ѝ бяха изгризани, а кожата на ръцете — загрубяла от годините градинарстване. Не носеше грим и фината ѝ светла кожа беше доста пострадала от слънцето и ветровете на Теканасет. И все пак пъстрите очи бяха изпълнени с мекота и състрадание, а лицето ѝ пазеше следи от отминала красота. Когато Грейс Валънтайн се усмихваше, малцина устояваха на миловидността ѝ.

— Здравей, Грейс — каза Бел, когато двете жени минаха покрай тяхната маса. — Здравей, Голяма.

Грейс се усмихна.

— Добра игра?

— На мен не ми изглежда добра — отговори Бел. — Но не ме бива особено в бриджа.

— О, стига, Бел Бартлет, справяш се — откликна Евелин, усмихна се небрежно на Грейс и я огледа зорко за следи от срам. — Тя скромничи.

— Къде искаш да седнеш, Грейс? — попита Голямата и подмина четирите жени само с кимване. Те се свиха гузно в креслата си. Голямата като че ли имаше почти свръхестествен усет към сплетните, присви знаещо очи и затропа по лъскавите дъски с бастуна си, без да я е грижа за шума.

— Нека седнем отвън, ако няма да ти е твърде ветровито — отговори Грейс.

Голямата се изсмя.

— Изобщо. Ако дойде ураган, аз ще избягам последна.

Излязоха през двойните врати на широката веранда с изглед към океана. Малките лодки пореха вълните като лебеди, две черни кучета играеха около дюните, а стопанинът им крачеше бавно по плажа. Вечерното слънце висеше ниско и придаваше на пясъка розов оттенък. Един стридояд кълвеше останки от риба с яркооранжевия си клюн. Грейс избра маса в края на верандата, точно до перилата, и издърпа едно плетено кресло за Голямата. Възрастната жена ѝ подаде бастуна си и възглавниците шумно изстенаха под нея. Няколко кичура сива коса изпаднаха от кока ѝ и запърхаха по тила ѝ като перца.

— Готово, кокошката се настани в полога — каза Голямата с доволна въздишка. Щракна с пръсти и преди още Грейс да е седнала, поръча по коктейл. — Имаш нужда от подкрепление, Грейс — каза ѝ твърдо. — Не обръщай внимание на онези хиени. Те всички ти завиждат, и нормално: във всички тях, взети заедно, няма и капка талант.

— Нищо ми няма — отвърна Грейс. — Повярвай ми, сблъсквала съм се и с далеч по-страшни неща.

— Сигурна съм. В сравнение с британките онези четирите изглеждат направо кротки.

Грейс се засмя.

— Не ме интересува какво говорят хората зад гърба ми, стига да се държат приятелски с мен. Проблемът при британките е, че те са доста по-откровени, а аз мразя конфронтациите.

— Ако става дума, предпочитам британския начин. Ако някой има да ми казва нещо, нека ми го каже в лицето, а не зад гърба. Ако не им стиска да отстояват мнението си, по-добре да мълчат. Евелин Дърлакър е ужасна стара чанта и нямам нищо против да ѝ го кажа. Би трябвало да се срамува от проблемите, които предизвиква на този остров с клюките си. Като че ли нарочно обикаля и търси за какво да клюкари. Самодоволството ѝ е нетърпимо. Поставила се е на толкова висок пиедестал, че падането ще е унищожително.

Сервитьорът поднесе коктейлите на масата с порцеланова купичка ядки. Голямата веднага зарови дебелите си, обсипани с пръстени пръсти в купичката и грабна шепа шамфъстък. Имаше нежно лице, с широко чело, пълни, усмихващи се устни и пухкави брадички, които ѝ придаваха вид на добродушна баба, но очите ѝ бяха с цвета на стомана и можеха да се втвърдят за миг и да превърнат нещастника,

станал обект на недоволството ѝ, в стълб от сол. Към Грейс обаче те гледаха с изненадваща нежност.

— Е, какво става всъщност с Трикси? Предполагам, че Евелин е преувеличила историята за собствени цели — за да изглежда добре нейната Луси. — Голямата вдиша през носа си и стоманата за миг просветна в очите ѝ. — Ако знаеше и половината от онова, което върши нейната Луси, щеше да си държи устата затворена.

Грейс въздъхна.

— Опасявам се, че Евелин вероятно е права. Трикси се е влюбила в младеж, който свири в група. Нямам нищо против, сигурна съм, че е добро момче, но...

— Не го ли познаваш?

— Не.

— Продължавай.

— Тя ми каза, че ще прекара уикенда в Кейп Код с приятелката си Сузи...

Голямата вдигна цинично вежди.

— Сузи Редфорд! Това момиче е голяма беля, има ли проблем, тя е в епицентъра му.

— Честно да ти кажа, не мисля, че е по-лоша от останалите — усмихна се снизходително Грейс. — Но те се забавляват, а Трикси е влюбена за първи път.

Голямата се вгледа в нежното лице на Грейс, в меките пъстри очи и меката, развята от вятъра коса, и поклати глава заради прекалената мекота на тази жена.

— Какво да те правя, Грейс? Ти си твърде добра. Е, кажи, къде всъщност са отишли?

— С групата.

— Къде с групата?

— На частен концерт, който са изнесли в Кейп Код за приятел на Джо Хорнби, човек от бранша.

Голямата отпи замислено от коктейла си.

— Но са я видели.

— Да, Луси ги видяла как се връщат с яхта тази сутрин и казала на майка си. Сигурно вече целият остров говори за това. Трикси дойде да се преоблече, преди да тръгне за работа. Нали знаеш, че това лято

работи в „Капитан Джак“. Както и да е, нямах време да поговоря с нея. Тя може и да е непокорна, но е добро момиче, Голяма. Поне си призна.

— Само защото Луси я е видяла. Сигурна съм, че нямаше да ти каже, ако смяташе, че ще ѝ се размине. Опасявам се, че се е посрамила, скъпа, и трябва да ѝ забраниш да излиза през уикендите. По мое време най-малкото щях да изям пердах.

— Но сега е друго, Голяма, не е и като по мое време. Времената се променят. Младите сега са по-свободни, отколкото ние някога сме били, и вероятно за добро. Може да не одобряваме музиката, която слушат, и дрехите, които носят, но те са млади и изпълнени със страст. Правят демонстрации срещу неравенството и войната — господи, погледни само бедния Фреди с едното око и ужасния белег на лицето, и ще разбереш, че във войната няма победители. Те са смели, откровени и аз им се възхищавам за това. — Тя притисна задебелите си пръсти към брошката пчеличка на ризата си. — Може да са наивни идеалисти, но осъзнават, че единствено любовта има значение. — Извърна пъстрите си очи към морето и се усмихна замислено. — Искан ми се сега да бях млада и целият живот да е пред мен.

Голямата сръбна от коктейла.

— За бога, Грейс, понякога ме смайваш. Когато всички останали дърпат юздите, ти ги отпускаш. Това да не е някаква британска черта? Или просто обичаш да си на обратно? Я кажи, Фреди знае ли за малкото приключение на Трикси?

Споменаването на съпруга ѝ хвърли сянка върху лицето на Грейс.

— Още не съм му казала — отвърна тя тихо.

— Но ще му кажеш?

— Не искам. Ще се вбеси. Но трябва да му кажа. Иначе ще чуе от другото. Бил Дърлакър сигурно ще изплюе камъчето на игрището за голф! — Тя се засмя нервно.

Огромният бюст на Голямата надвисна над масата като мисълта за клюкарстващия на голф игрището Бил Дърлакър.

— Бил не е по-читав от жена си — отвърна тя. — Но трябва да кажеш на Фреди. Не би искал да е последният на острова, който научава.

— Ще се ужаси, Голяма. Ще ѝ изнесе цяла лекция и вероятно ще я постави под домашен арест до края на лятото. А тя ще започне да се

измъква скришом, за да се вижда с момчето. — Изсмя се. — Познавам Трикси. Прилича повече на мен, отколкото предполага.

Голямата изглеждаше изненадана.

— Не мога да си те представя да нарушаваш правилата, Грейс.

— О, невинаги съм била така послушна. — Усмихна се с копнеж при спомена за момичето, което беше навремето. — Всъщност бях доста непокорна, но това беше много отдавна. — Отново погледна към морето.

— И какво те вкара в правия път? — попита Голямата.

— Съвестта — отвърна смръщена Грейс.

— Значи си постъпила правилно.

— Да, предполагам. — В тежката въздишка на Грейс се усещаше не само съжаление, но и поражение.

— Искаш ли съвета на стара дама, която много е видяла? — попита Голямата.

Мислите на Грейс се завърнаха към настоящето.

— Да, искам.

Голямата се размърда в стола като кокошка, която се намества в полога, по собственото ѝ сравнение.

— Върви си сега у дома и добре се скарай на Трикси. Кажи ѝ да не те лъже повече така. Важно е да знаеш къде е и с кого, заради собствената ѝ сигурност и заради твоето спокойствие. Освен това ѝ кажи, че до края на лятото няма да напуска острова и това не подлежи на обсъждане. Трябва да си много категорична, Грейс. Ще можеш ли?

— Да, ще мога — отвърна унило Грейс.

— Става дума за уважение — заяви твърдо Голямата. — Наистина, скъпа, трябва да стегнеш юздите, ако искаш да си върнеш контрола над детето, преди да е станало твърде късно. — Тя замълча, за да отпие от коктейла, после продължи: — Когато баща ѝ си дойде, кажи му какво се е случило, но и че вече си ѝ се скарала и всичко е уредено. Точка. Мислиш ли, че това ще бъде достатъчно?

— Не зная. Много ще се ядоса. Знаеш колко обича всичко да е наред. — Тя сви рамене. — Мога малко да смекча нещата...

— Не бива да го лъжеш, Грейс. Много е важно. Дватама трябва да се подкрепяте. Ти си много добра жена и знам, че искаш да подкрепиш Трикси, но първо си избрала съпруга си и твой дълг като съпруга е да си до него, каквото и да става.

Грейс изглеждаше изтощена.

— Дълг — прошепна тя и Голямата усети горчивина в гласа ѝ. — Мразя тази дума.

— Дългът ни прави цивилизовани, Грейс. Важно е да постъпваме правилно и винаги да обмисляме постъпките си, ако не искаме обществото да се разпадне. Младите нямат чувство за дълг и, доколкото виждам, нямат и уважение. Опасявам се, че бъдещето ще е лишено от морал и ще има доста разкрито усещане за това кое е важното. Но не дойдох да ти изнасям проповеди. Дойдох да те подкрепя.

— Благодаря ти, Голяма. Подкрепата ти означава много за мен.

— Приятелки сме от почти трийсет години, Грейс. Това е много време. Откакто дойде в Теканасет и превърна задния ми двор в красив рай. Вероятно се сблизихме, защото ти не познаваш майка си, а аз нямам деца. — Усмихна се и взе още една шепа ядки. — А и всички ми се подмазват, с изключение на теб — рече през смях. — Ти си нежно, искрено създание. Не мисля, че би се съгласявала с мен само защото съм богата като Крез, стара като Ноевия ковчег и голяма като кит.

— О, стига! — засмя се смаяна Грейс. — Може да си богата като Крез, но не си стара като Ноевия ковчег и определено не си кит!

— Хубаво лъжеш. Скъпа моя, стане ли дума за възраст и размери, имаш позволението ми да лъжеш като разпрана.

Когато Грейс се върна у дома на Сънсет Слип, слънцето беше позлатило морето. Тя излезе на верандата с двата ретривъра и се вгледа отвъд дивите треви към плажа и блещукащата вода. Жадно попиваше покоя на гледката. Шумът, който я успокояваше повече от всичко обаче, бе тихият шепот на пчелите. Той изпълваше сърцето ѝ с меланхолия, но не неприятна. По някакъв странен начин припомнянето на миналото ѝ носеше удоволствие, сякаш чрез болката оставаше свързана с жената, която бе някога и която бе изоставила, когато замина за Америка преди толкова години.

Тръгна към трите кошера до къщата, заслонени от вятъра и слънцето, от бучиниш, засаден специално за целта, и вдигна единия капак за редовната проверка. Не се притесняваше от ужилване. Не се и

страхуваше, но се разстройваше от мисълта, че с ужилването пчелата всъщност жертва живота си, за да защити кошера.

Артър Хамблин беше научил дъщеря си на всичко, което знаеше за пчелите, от ежедневните грижи до тинктурите с прополис, за да лекува възпалено гърло и други оплаквания. Пчеларството беше любов, която споделяха, и грижата за кошерите и ваденето на мед ги сближи, както и фактът, че си нямаха никого друг на света. Грейс си спомняше с обич за баща си винаги щом видеше пчела. Доброто му лице изникваше в ума ѝ с нежното жужене на създанията, които той толкова обичаше, и понякога тя дори чуваше гласа му, сякаш шептеше в ухото ѝ: „Не забравяй да провериш дали пчелите отлагат мед на долната пита.“ Или: „Виждаш ли как пчелите пазят входа? Сигурно усещат заплаха. Оси или пчели крадци. Чудя се какво ли е.“ Артър Хамблин можеше да говори за пчели с часове и без да си поема дъх. Често говореше и на тях, рецитираше им любимото си стихотворение, което Грейс бе чувала толкова често, че го знаеше наизуст: *За смърт или венчило, за важни новини, във мъка или радост, с пчелите говори.*

Сега тя се взираше във вътрешността на кошера, пчелите се готвеха за нощта. Температурата падаше и те бяха сънливи. Грейс се усмихна с обич и позволи на спомените си да прииждат и текат като огромно море от образи и чувства. Времето с пчелите бе време да бъде отново себе си, време да си спомни.

Когато затвори капака, усети наблизко познато присъствие. Знаеше, че не бива да се обръща, защото винаги когато се озърташе назад, не откриваше нищо — само вятърът и своето изумление. Беше се научила да го усеща, без да го анализира; все пак къщата ѝ беше стара, а Теканасет бе прочут с призраците си остров. Дори Голямата разказваше истории за тях. Присъствието не я плашеше; всъщност някак странно я успокояваше, сякаш имаше таен приятел, за когото никой не знаеше. Когато беше по-млада, споделяше с майка си и се надяваше, че тя я чува от Небесата. Днес, когато се чувстваше потисната или самотна, идваше да поговори с пчелите и да усети утехата на този призрак, който излъчваше енергия на обич и вероятно бе самотен също като нея.

Напоследък започна да потъва все по-често в миналия си живот. Сякаш с годините съжаленията ѝ се засилваха и тя се привързваше все по-отчаяно към спомените. През последните двайсет и няколко години

се бе отдала на майчинството, но Трикси растеше и скоро щеше да си тръгне, а Грейс щеше да остане сама с Фреди и с крехките останки от брака им.

— Здравей, стари приятелю — каза тя и се усмихна на абсурда, че говори с някого, когото не може да види.

[1] Търсете майката (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Търсете жената (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Трикси Валънтайн стоеше само по ефирен прозрачен саронг пред стария навес за лодки на Джо Хорнби. Вътре любовникът ѝ се излягаше в рибарската лодка, подпрял китарата си на коляно, и подрънкваше мелодията, която бе композирал тази сутрин. Той извърна очи към входа. Отначало една тънка бяла ръка се появи иззад стената и дълги пръсти се плъзнаха по дървото. След това я последва красиво изваян крак. Той се сви в коляното, наклони се по диагонал и насочи нежнорозовите си пръсти към земята. Трикси постоя така за драматичен ефект, преди да смени позицията, да се появи бавно и да се облегне на касата на вратата с един свит крак, протегнати назад ръце и опрени на стената длани. Гледаше го хипнотизиращо изпод гъстия изсветлял от слънцето бретон, подрязан в права линия точно над очите ѝ. После раздели устни, разкривайки леко кривите си кучешки зъбки в изпълнена с обещания усмивка. Джаспър гледаше как тя дърпа възела на тила си и остави саронга да се зарее към земята, където образува купчинка в краката ѝ. Тя застана гола, силуетът ѝ се очертаваше на фона на океана, а извивката на талията ѝ улавяше последната златиста светлина, отскачаща от водата.

Джаспър Дънклиф се взираше с възхита в нея. Всичко в Трикси му харесваше. Тя беше непредсказуема, спонтанна, дива и с вкус към забавленията. Освен това беше толкова красива, с големи тъмносини очи и извивки на правилните места. Тя се приближи, без да откъсва поглед от него, а той остави встрани китарата си и усети как джинсите му отесняват от желанието.

Трикси стъпи в лодката и тя се разлюля леко, но не достатъчно, за да я извади от равновесие. И двамата знаеха, че има опасност да ги открият, но за хора, които постоянно нарушаваха правилата, мисълта за риска само увеличаваше възбудата им. Тя го обкрачи и се хвана за бордовете на лодката, за да се задържи. После сведе лице и притисна устни в неговите, дългата ѝ коса се спусна около тях като завеса с дъх на море.

— Сега си мой — прошепна Трикси и усети как той се усмихва. Вярно беше; той не можеше да помръдне, прикован към лодката. Плъзна ръце на врата ѝ и погали с палци брадичката ѝ.

— Можеш да ме имаш телом и духом, Трикси — прошепна той.
— Винаги когато пожелаеш.

— Харесва ми как говориш, Джаспър.

— Защо? Нали каза, че родителите ти са англичани. — Той плъзна ръце към гърдите ѝ и леко погали зърната.

Тя стаи дъх и изви гръб като котка.

— Но те не говорят като теб. На мен ми харесва как говориш ти.

Той придърпа главата ѝ надолу и я целуна страстно. Нетърпелива да го усети в себе си, тя започна да разкопчава колана му, за да го освободи. Той изстена, когато бе погълнат от топлото ѝ тяло. Тя започна да се движи необуздано над него, отмяташе глава, а косата ѝ се люлееше, докато желанието нарастваше и тя потъваше в него. Той я държеше за хълбоците, но не успяваше да я контролира. Накрая сграбчи кичур от косата ѝ и придърпа лицето ѝ надолу.

— Не толкова бързо. Щом ще си отгоре, трябва да правиш каквото ти казвам.

— Харесвам вашата самоувереност, господин Дънклиф.

Той се засмя.

— Добре звучи.

— Кое? Господин Дънклиф? На мен ми се струва съвсем обикновено.

— Точно затова ми харесва. — Той притисна устни в нейните, преди да го е разсеяла още повече, и я целуна дълбоко.

Малко по-късно седяха в лодката и споделяха цигара марихуана. Вече се здрачаваше. Слънцето бе потънало зад хоризонта, а морето беше спокойно. Трикси се чувстваше приятно замаяна и отпусната.

— Обичам това време от деня, а ти?

— Да, красиво е — отвърна Джаспър. Тя му подаде цигарата и той дръпна дълбоко. — Не трябва ли да се прибиращ?

— Още не. Вече и без това съм загазила, още малко няма да навреди.

— Какво ще ѝ кажеш?

— На мама ли? — Сви рамене. — Тя е романтичка. Ще ѝ кажа всичко за теб и това ще я разсее от факта, че я излъгах за уикенда със

Сузи.

— Ти си на деветнайсет, Трикси. Имаш работа. Печелиш собствени пари. Ти си независима. Според мен можеш да правиш каквото поискаш.

— Така е, но тя е много консервативна. Израснала е в малко английско градче, влюбила се е в татко, когато са били съвсем млади, и са се оженили точно в началото на войната. Тя никога не е била с друг. Очаква същото и от мен, а виж ме какво правя — секс с рок звезда преди брака. Рок звездите не са онова, което повечето майки искат за дъщерите си.

— Рок звезда — изсмя се той скептично. — Ласкаеш ме.

В очите ѝ гореше увереност.

— Ти ще станеш голяма звезда, Джаспър. Сигурна съм. Хубав си, талантлив и всички харесват музиката ти. Имам нюх за успеха и определено го надушвам в теб. — Тя дръпна пак от цигарата и му се усмихна през дима. — И аз ще съм там, ще ръкопляскам зад кулисите, защото ще те познавам отпреди да станеш милионер с хиляди почитателки, които крещат името ти и пеят песните ти, и преди да продаваш плочи по целия свят.

— Обичам ентузиазма ти, Трикси. Стараем се.

— Какво мислят за вас в Англия?

— Нищо особено.

— Затова ли дойдохте тук?

— Разбира се. Всички искат да успеят в Америка.

Тя се засмя.

— Не всички искат да успеят в Теканасет!

— Свързан съм с това място. Баба ми и дядо ми са имали къща тук. Преди много време. Стори ми се подходящо място за начало.

— А защо да не успееш първо в Англия, като „Бийтълс“? Не искаш ли да си голяма звезда в твоята страна?

Той въздъхна, изглеждаше огорчен.

— Защото майка ми ще ме убие заради този срам.

Трикси сбърчи нос.

— Шегуваш се, нали? — Той поклати глава. — Майка ти не одобрява?

— Разбира се, че не одобрява.

— А баща ти?

— Мъртъв е.

— О, съжалявам.

— Недей. Не бяхме особено близки. Той беше военен, като неговия баща. Не разбираше музиката, или поне моята музика.

— Колко тесногърдо! Трябвало е да се гордее с таланта ти.

— Той не виждаше талант в мен, Трикси. Но няма проблем. Аз съм втори син. Цялата отговорност пада на плещите на брат ми и за щастие той е достатъчно едър и обикновен, за да я понесе.

Трикси се засмя.

— Значи ти си свободен да бъдеш какъвто поискаш.

— Точно така — усмихна се той. — С когото поискам.

— С мен. — Тя го погледна кокетно изпод бретона си.

— С теб, скъпа — отвърна той.

— Знаеш ли? Един ден аз също ще успея — каза тя. — Но в друга област.

— И каква ще бъдеш?

Тя сви колене към гърдите си и ги прегърна.

— Редактор в известно списание.

— Като Даяна Вриланд^[1]?

— Тогава хората ще питат: „Коя е тази Даяна Вриланд?“, защото аз ще съм много по-известна от нея.

— Мисля, че скандално известна ще е по-точният израз — подразни я той.

— Е, ще работя в областта на модата. Обичам дрехите и смятам, че имам вкус. Няма да остана в Теканасет да сервирам по масите до края на живота си. Светът е голям и аз възнамерявам да го видя.

— Сигурен съм, че ще го видиш. Мисля, че можеш да постигнеш каквото решиш, Трикси Валънтайн.

— И аз така мисля. Ще обикалям всички модни ревюта. Ще опозная света. Ще движа с най-големите, като Анди Уорхол и Сесил Бийтън, и ще купонясвам в „Студио 54“ в Ню Йорк с Бианка Джагър и Ози Кларк. — Тя се засмя и огънчето на марихуаната затанцува в очите ѝ. — Ще бъда кариеристка.

— Повечето момичета искат да се омъжат и да родят деца. Моите сестри също.

— Но аз не съм като повечето момичета. Мислех, че вече си го разбрал. Искам да бъда свободна, като теб, и да бъда каквато пожелаея.

— Тогава го направи. Нищо не може да те спре.

— Само баща ми. — Тя въздъхна тежко. — Той иска да ида в колеж и да завърша образованието си, но се съмнявам, че може да си го позволи. Все казва, че няма нищо по-непривлекателно от глупава жена. — Засмя се и добави: — Аз съм много по-умна, отколкото предполага, но определено няма да ида в колеж. Искам да се махна оттук и да започна да живея. Това място е задушавашо и преди ти да дойдеш, беше смъртоносно скучно!

— А той ще те подкрепи ли?

— Ами той е дошъл от Англия само с ума си и е постигнал успех в бизнеса. Ако беше останал в Англия, съсипана от войната и без никаква работа, щеше още да е земеделски работник. Мисля, че ми се възхищава, задето искам да постигна нещо в живота си — нали това е Американската мечта, за която всички говорят?

— А майка ти?

— Мама ще ме подкрепи, каквото и да реша. Тя иска само да съм щастлива. Не е получила добро образование, но баща ѝ е бил интелигентен човек и е изчел всичко. Образовал я е добре и, да ти кажа, няма книга, която да не е прочела. Както и да е, тя работи. Занимава се с озеленяване и е много добра. Не е като домакините, които не вършат нищо, освен да готвят и да клюкарстват по цял ден.

— Майка ти ми се струва невероятна.

— Такава е. Тя е нежна и мила, но знам, че ако се скараме с татко, тя ще подкрепи мен. Опре ли до детето ѝ, става яростна. Повечето майки щяха да са съсипани от някои мои постъпки, но аз усещам, че мама тайно ми се възхищава, сякаш ѝ се иска да е живяла като мен. Усещам нещо диво в нея. Не знам... — Гласът ѝ затихна и тя извърна очи към нощта, където ярките звезди разкриха за един омагьосващ миг свят отвъд нашия. — Просто така ми се струва. Може и да бъркам.

Джаспър спря да свири и я притегли в прегръдките си.

— Студено ти е.

— Малко.

Целуна я по главата.

— Нека те изпратя до вас.

— Наистина ли?

— Разбира се. Може и да съм бъдеща рок звезда, но съм и джентълмен, и държа на маниерите.

— Майка ти не би одобрила това — рече тя, докато ставаше.

— Тя и без това нищо не одобрява.

— Мен няма ли да одобри? — Трикси беше изненадана от въпроса, който изскочи изневиделица от устата ѝ. Наистина нямаше никакво значение какво мисли госпожа Дънклиф за нея, а и нямаше голяма вероятност да се запознаят. Но, странно защо, отговорът му ѝ се стори много важен.

— Да — отвърна той, хвана я за ръка и ѝ помогна да слезе от лодката. — Тя няма да те одобри.

— Защо? — Въпреки всичко се почувства засегната.

— Има ли значение?

— Не знам. Сигурно няма. Просто съм любопитна.

— Любопитството убило котката, а ти си много красива котка — каза той, вдигна брадичката ѝ и я целуна.

— Е, тогава да не убиваме котката. — Но тя отчаяно искаше да разбере защо няма да е подходяща. Дали защото беше сервитьорка в крайбрежния ресторант „Капитан Джак“, или защото не беше представителна? Е, ако се налагаше, можеше да се облече подобаващо, с костюм и перли като Грейс Кели, и със сигурност нямаше да е сервитьорка до края на живота си.

Джаспър я изпрати до дома ѝ на Сънсет Слип. Ароматът на розите, които пълзяха по фасадата на къщата, беше опияняващ — и за миг му напомни за градината у дома, в Англия. Той откъсна една роза и я закичи зад ухото на Трикси.

— Не ядосвай майка си — каза ѝ и я целуна нежно.

Трикси се усмихна и се засмя дрезгаво.

— Ти дори не я познаваш.

— Но вече я харесвам.

— Тя би те одобрила — прошепна Трикси. — Мисля, че ще те хареса, въпреки че си рок звезда.

— Ще се видим утре, Деликси Трикси.

Тя се засмя на глупавото име.

— Знаеш къде да ме намериш — отвърна и отвори вратата. Той я изчака да влезе в къщата, преди да се отдалечи по пустата улица.

Джаспър се усмихваше на себе си, докато вървеше по дъсчената пътека през избуялите треви към плажа. Брегът беше озарен от ярка луна. Като че ли звездите се бяха посипали от небето във водата, където блещукаха още по-ярко. При мисълта за Трикси сърцето му преливаше. За първи път беше влюбен така. Да, имаше и други момичета. Много момичета. Но никога не бе изпитвал към тях това, което чувстваше към Трикси. Обичаше кривите ѝ кучешки зъбчета, които ѝ придаваха дяволит и весел вид. Обичаше непокорния ѝ дух и жизнеността ѝ, както и твърдата ѝ вяра в него. Знаеше, че тя ще обиколи Америка с него, ако я помоли. Колкото повече мислеше за това, толкова по-привлекателна му се струваше тази възможност. Едно знаеше със сигурност, през есента нямаше да я остави на този бряг.

Господин Дънклиф. Харесваше му възхитата в гласа ѝ, когато произнасяше това име. Харесваше и себе си, когато беше с нея. Тя го караше да се чувства добре. Нейната преданост беше като слънчеви лъчи, които прогаряха сенките на несигурността. Той започна да си тананика нещо. Докато вървеше, шумът на вълните му осигури усещане за ритъм и малко по малко мелодията преля в думи. Вдъхновен от топлината, събудена от мислите за Трикси, той седна с кръстосани крака на пясъка с китарата и превърна стиховете в акорди, които свиреше отново и отново, докато създаде и запомни песента.

*Прегръцах те още секунда
и после гледах как си отиваш.
Внезапно ми се прииска
да се затичам след теб,
да те прегърна отново и
никога да не те пусна.*

Трикси беше сигурна, че дочува от прозореца на стаята си далечен звук на китара, но можеше и да е само шепотът на морето. Постоя там за миг, като позволи на хладния вятър да погали лицето ѝ. Взираше се в нощното небе. Вече беше тъмно, ако не се броеше лунната светлина и мистериозното блещукане на звездите. Долу

градината бе притихнала. Птиците спяха. Пчелите се бяха върнали в своите лепкави килийки. Зайците се гушеха в дълбоките си дупки. В зловещата сребърна светлина храстите и цветята изглеждаха неземни. Сърцето ѝ преливаше от тази красота и мисълта, че Джаспър е някъде там, само увеличаваше този разкош. Появата му в Теканасет промени начина, по който виждаше всичко. Светът изглеждаше много по-красив, защото той съществуваше.

След миг майка ѝ почука тихо на вратата.

— Трикси, може ли да вляза?

— Здравей, мамо — отвърна Трикси, отстъпи от прозореца и плъзна ръце в ръкавите на дълга плетена жилетка.

— Трябва да поговорим — започна Грейс, като си спомни съвета на Голямата да бъде твърда.

Трикси побърза да се извини.

— Знам, че те разочаровах, и много съжалявам. — Скръсти отбранително ръце.

Грейс забеляза цветето в косата ѝ и сериозното ѝ изражение се разля в усмивка.

— Добре ли си прекара?

— Просто се помотах с групата. Всичко беше съвсем невинно, уверявам те. Със Сузи си имахме наша стая и бяхме гости на приятеля на Джо Хорнби, господин Липман, който е много важен човек в музикалната индустрия. Той твърди, че те имат голямо бъдеще.

Грейс седна на леглото и отпусна ръце в скута си.

— Много харесваш Джаспър, нали?

Трикси се усмихна, когато ентусиазмът ѝ измести враждебността.

— И ти ще го харесаш. Той е истински джентълмен. Изпрати ме до дома. Не е каквото си мислиш.

— И какво си мисля?

— Ами, той ще става рок звезда. — Каза го, сякаш бе престъпление да си рок звезда.

— Няма нищо лошо в това да си музикант, Трикси.

— Дори собствената му майка не одобрява.

— Но не и аз. Ти можеш да обичаш когото решиш, скъпа. Определено не ме интересува какво мислят другите по въпроса.

— Тогава за какво искаш да говорим?

Грейс се поколеба, вече не така убедена.

— Искам да не напускаш острова до края на лятото — каза равно.

Трикси изглеждаше ужасена.

— Не говориш сериозно!

— Напротив, скъпа. Нали не очакваш да опростя постъпката ти.

— Аз съм на деветнайсет. Имам работа, за бога. Сама изкарвам пари. Аз съм възрастна. Би трябвало да мога да правя каквото поискам. Ти си се омъжила на моите години!

— Това няма значение. Ти си ми дъщеря и докато си под моя покрив и не си омъжена, имам право да знам къде си. С баща ти сме отговорни за теб. Постъпката ти е непростима, Трикси. Ами ако ти се беше случило нещо?

— С Джаспър бях в безопасност. Той е на двайсет и четири. Гостувахме на господин Липман, не съм му пристанала.

— Трябваше да ме попиташ за разрешение. Трябваше да ми кажеш честно къде отиваш.

— Ти сигурно нямаше да ме пуснеш.

— Да, вероятно — съгласи се Грейс.

— Е, точно затова не те попитах. — Трикси седна на табуретката пред тоалетката си, сви единия си крак и го прегърна. — Каза ли на татко?

— Още не. Искях да поговоря първо с теб. Предпочитам да му кажа, че всичко е уредено и няма нужда от повече обсъждане.

Трикси изглеждаше облекчена.

— Добре, обещавам да не напускам острова. Мисля, че и без това момчетата ще останат тук до септември. Правят албум при Джо.

Грейс също беше облекчена.

— Е, значи се разбрахме. Добре. Сега ми разкажи за него.

Трикси пушна крака си и започна да си реши косата. Тя беше гъста и лъскава като на майка ѝ навремето.

— Той е много красив. — Лицето ѝ омекна в усмивка.

— Сигурна съм.

— Има най-красивите очи. Сиво-зелени, като градински чай, и е забавен. Постоянно се смеем. Освен това е нежен и много мил.

— Англичанин е, нали?

— Да, говори като принц. — Тя си спомни за розата и я издърпа от косата си. — Разбира се, не е принц, но един ден ще бъде известен. Трябва да го чуеш как пее. Има най-секси гласът на планетата.

— Бих искала да го чуя — каза Грейс.

Трикси въздъхна щастливо.

— Е, може и да го чуеш. Може да ти изпее някоя от песните си. Мисля, че ще си впечатлена. Обича ме, не ме обича... — започна тя да къса листенцата на розата.

Грейс се засмя.

— От това, което чувам, мисля, че те обича.

Трикси ѝ се усмихна доволно.

— И аз така мисля.

[1] Главен редактор на „Вог“, превърнала се в легенда в модните среди. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Някога Фреди Валънтайн беше хубав мъж, преди половината му лице да бъде обезобразено от войната. Куршум отнесе едното му око, раздробихо скулата му и разкъса плътта му. Раната заздравя, като всяка рана, но грозният белег остана да му напомня за деня, който промени всичко. Денят, в който светът се преобърна и го лиши от всичко скъпо. Превръзката, която носеше на окото си оттогава, беше символично напомняне за начина, по който се беше съвзел и бе продължил живота си. Под нея обаче болката никога не утихна.

На следващата сутрин той пристигна в Теканасет с лодка, изпълнен със задоволство след уикенд във фермата на своя шеф в Бристъл Каунти. През последните десет години управляваше фермата за боровинки в Теканасет, която обработваше повече от двеста акра тресавища, и постигна такъв успех, че господин Станли нямаше търпение да го наеме и в друга ферма на континента, където отглеждаха боровинки, малини и ягоди, както и добитък. Тези три дни Фреди се занимава с онова, което обичаше най-много, и господин Станли повиши заплатата му от благодарност. Фреди си тръгна оттам с повишено самочувствие и убеден, че разочарованията, с които се сблъскваше у дома, са добре компенсирани от удоволствието, което извличаше от работата си. За лош късмет, се натъкна на Бил Дърлакър при вестникаря, където спря да си купи цигари на път за дома, и тази среща угаси така сигурно останките от ентусиазма му като тор, хвърлена върху огън.

— Чух, че твоята Трикси добре е полудувала — каза Бил, като пъкна вестника под мишница и потупа Фреди с другата си ръка.

— За какво говориш? — попита Фреди невъзмутимо. Теканасетското общество смяташе резервираността му за типично английска, но Бил обикновено успяваше да го освободи от задръжките на игрището за голф или на чаша бира в клуба.

— Не искам аз да нося лошата новина — продължи Бил, доволен, че е именно той я носи.

— Най-добри ми я кажи, защото така или иначе ще я чуя скоро от Грейс.

— Избягала с едно момче от английската група, които са отседнали при Джо Хорнби. Той май си мисли, че може да ги превърне в „Ролинг Стоунс“. — Бил се изсмия невярващо. — Грейс сигурно не е на себе си. Евелин казва, че Трикси не се върнала цели три дни.

Фреди пребледня. Потърка наболата си брада, докато се чудеше как да се оправи с Бил Дърлакър. От неговата реакция зависеше колко дълго ще трае този скандал. Набързо взе решение.

— О, това ли? — рече небрежно. — Знам за това. — Изсмия се убедително. — Жалко, че тя не прилича на майка си. — Това хвана Бил неподготвен. За да не изглежда глупаво, и той се засмя.

— Те са добри момчета — продължи Фреди. — Ако търсех надежден придружител за дъщеря си, щях да избира точно него. Как му беше името...? — Престори се, че се замисля.

— Май че Джаспър — отговори Бил, видимо разочарован.

— Точно така, Джаспър. Добро момче е този Джаспър. — Потупа Бил по същия твърде свойски начин, по който Бил беше потупал него. — Радвам се, че те видях, Бил. Поздрави на Евелин.

Когато се прибра, чу Грейс да си тананика в барачката в края на градината.

— Грейс! — извика той с такъв тон, че тя забърза по градинската пътека с разбумтяно в гърдите сърце. Мислеше за Трикси и тревогата стягаше като скоба гърлото ѝ. Съпругът ѝ стоеше на верандата с ръце на кръста. Под шапката лицето му беше потъмняло от гняв.

— Защо трябваше да науча за Трикси и онзи Джаспър от Бил Дърлакър? — попита той. — Направи ме на глупак.

Тя отметна с opakото на дланта си кичурите коса от мокрото си чело.

— Извинявай, Фреди. Щях да ти се обадя.

— Няма ме един уикенд и се случва това! — Той закрачи по верандата.

— Всичко е наред. Аз говорих с нея и тя е наказана.

— Наказана! Трябва да бъде напердашена от тук чак до Тимбукту. Какво става, по дяволите?

Грейс се опита да омаловажи нещата.

— Отишла до Кейп Код с приятели да гледат как групата свири на частен концерт. Каза ми, че ще остане при Сузи и аз ѝ повярвах. Все пак тя ходи при нея повечето уикенди и си помислих...

— Но е прекарала уикенда с онзи пройдоха Джаспър. — Той прогони подрастен една дръзка пчела, която бръмчеше твърде наблизко.

— Тя е била със Сузи. Отишли са заедно. Изглежда по-лошо, отколкото е в действителност.

— Тя те е излъгала, Грейс. Колко по-лошо трябва да бъде? Тя е на деветнайсет и е прекарала уикенда, забърквайки се в какво ли не, заедно с младеж, когото почти не познава. Това е срам! Кой е този Джаспър?

— Той е англичанин.

— Сякаш това подобрява положението. Той свири в група, за бога!

— Да, но е добро момче.

Фреди седна в люлката и извади цигарите от джоба на ризата си.

— Познаваш ли го?

— Не.

— Откъде знаеш тогава, че е добро момче?

— Вярвам на Трикси.

Той пъхна цигара между устните си и я запали.

— Имаш ли представа какъв живот водят тези хора? Имаш ли?

— Не всички са като Мик Джагър и Мариан Фейтфул.

— Наркотици, алкохол, секс. Наистина ли искаш дъщеря ни да се мотае с такива момчета? Грейс, не ставай наивна.

— Какво още ти каза Бил? — Опита се да овладее треперенето на гласа си.

— Не беше нужно да ми казва нищо повече. Мога да си представя какво говорят всички.

Тя седна до него и отпусна калните си ръце в скута си.

— Това ли те тревожи? Какво мислят другите?

Фреди я погледна през завеса от дим. Никотинът като че ли го успокои малко.

— Грейс, дойдохме тук преди двайсет и седем години и си изградихме нов живот. Тези добри хора ни приеха на острова си и ни накараха да се чувстваме у дома си. Но ние работихме здраво, за да го заслужим. Ти си спечели репутация на най-добрия градинар в

областта, а аз спечелих уважението на хората, с които работя във фермата. Не беше лесно, като се има предвид външният ми вид, но те ни приеха и имаме добри приятели. Не искам всичко това да бъде унищожено за едно лято, защото Трикси се държи като курва.

Тази дума ужили Грейс като плесница.

— Как може да говориш така за дъщеря си, Фреди? Тя не е такава.

— Тя съсипва репутацията си, Грейс.

— Но тя е влюбена, Фреди — възрази страстно Грейс.

— Тя е на деветнайсет. Какво знае за любовта?

— Може ли да ти напомня, че една друга деветнайсетгодишна жена се омъжи за своята детска любов преди много години? — Усмихна се колебливо, но Фреди не се трогна.

Той дръпна пак от цигарата.

— Ние се познавахме цял живот. Родени сме на едно място. А аз не знам нищо за този Джаспър и се обзалагам, че и тя не знае. Наистина ли смяташ, че момче, което пътува с група, е добра партия за дъщеря ни?

— Трикси не е като другите.

— Ще ѝ се, но е като другите. Забавно е да нарушаваш правилата, а лошите момчета винаги са били привлекателни за момичета като Трикси. Но той ще ѝ разбие сърцето и тя е достатъчно обикновена, за да я заболи от това.

Грейс пребледня.

— Не говори така — рече тя тихо. От всички неща, които можеха да сполетят дъщеря ѝ, разбитото сърце беше най-страшното.

— Казвам го още сега, за протокола. И знаеш, че съм прав.

— Нека се срещнем с момчето. Нека поне разберем що за човек е, преди да ѝ забраним да се вижда с него.

Той се изправи и хвърли угарката в градината.

— Трябва да се връщам на работа. Ще си помисля.

Грейс също стана.

— Бъди добър с нея, Фреди — рече тя малко по-твърдо, отколкото възнамеряваше. — Не искам да те намрази, защото ѝ пречиш да бъде с мъжа, когото обича.

Той се втренчи в нея. Окото му, обикновено така студено, внезапно се изпълни с болка.

— Ти така ли мислиш?

— Аз искам само да е щастлива — отвърна Грейс, лицето ѝ се беше зачервило.

— Аз също. И като неин баща е мое задължение да я пазя от дупките по пътя. Какво ще има за вечеря?

— Пай с пиле.

Той кимна доволно. Въпреки че бе напуснал Англия преди двайсет и седем години, Фреди още предпочиташе простоватата английска кухня. Влезе вътре да си вземе сакото, после мина през предната врата, без да каже нищо повече.

Грейс остана треперееща на верандата. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, но усещаше вътрешностите си като разтопени. Беше готова да защитава Трикси като лъвица, но ако Фреди ѝ забранеше да се вижда с Джаспър, тя щеше да е съсипана. Ами ако беше прав и Джаспър просто се забавляваше с една лятна авантюра с местно момиче, с което няма никакви намерения да се обвързва? Тя не искаше Трикси да се омъжва, още не, беше твърде млада — ако тя не се беше омъжила толкова млада, може би никога нямаше да си навлече онова, което я сполетя, — но тя не искаше и първата любов на дъщеря ѝ да разбие сърцето ѝ. Всичко друго, но не и това.

Грейс седна на стълбите и се загледа в пчелите, които бръмчаха около лавандулата. Тихото им жужене уталожи тревогите ѝ. Винаги се ободряваше, докато ги гледаше как събират цветен прашец за кошера. В Англия баща ѝ се грижеше за двайсет кошера, тя имаше само три. Не ѝ стигаше времето за повече, пък и това беше хоби; тя беше пчелар любител. Не изкарваше пари от меда, за огорчение на Фреди, защото всичко, което печелеше в местните магазини, отиваше за ремонти и оборудване. Фреди беше опитал да я убеди да се откаже от тях, но колкото и мекушава да беше Грейс за много неща, опреше ли до пчелите, нищо и никой не можеше да я накара да се откаже от тях. По-скоро би изтръгнала собственото си сърце.

Тя тръгна към лавандулата и откъсна едно стръкче, върху което се угощаваше малка пчеличка. Усмихна се, докато я гледаше как забързано пълзи по малките цветчета, извличайки нектар. Не я забеляза, толкова концентрирана беше в мисията си. След миг пчелата тръгна по ръката ѝ, гъделичкайки кожата. Грейс я погледа още малко, забравила за Трикси и Джаспър, усещаше как миналото я тегли през

пукнатините в собственото ѝ разбито сърце, които така и не се затвориха напълно. Двайсет и седем години изглеждаха много време и все пак за сърцето не означаваха нищо. Любовта не се износваше, не се разпадаше с годините, а сияеше като вечно слънце. Грейс вече караше петдесетте и определено тя самата започваше да се разпада, но само външно. Любовта, която носеше в сърцето си, сияеше като нова и щеше да остане такава, докато спомените я връщаха. А те я връщаха постоянно, с всяка малка пчела, която красеше в градината ѝ.

Трикси приключи смяната си в „Капитан Джак“ в три и тръгна към къщата на Джо Хорнби. Не беше далече, минаваше се по плажа, а после по стръмна дъсчена пътечка се стигаше до къща с покрив от сиви плочи, която се издигаше царствено на върха на възвишението. Трикси тръгна към момчетата, които се излягаха край басейна, пушеха марихуана и разговаряха под слънчевите лъчи. Старият Джо спеше след обилния обяд в кресло от ракита, с шапка върху очите, а големият му корем се издигаше и спадаше под розовата тениска. Джаспър беше по червени плажни шорти, стройното му тяло бързо хващаше загар на следобедното слънце.

— Я вижте кой е тук — каза той и се усмихна. — Да поплуваме, красавице?

— Днес е много горещо — отвърна Трикси и остави чантата си на тревата. — Може да се разхладя.

— Ако облечеш бански, всички ще имаме нужда от охлаждане — каза Бен, който беше барабанистът на групата. Той отметна рошавата си коса от челото и отпи от бутилка бира.

— Виждам, че работите усилено — отвърна тя саркастично.

— Просто се молахме за вдъхновение — отговори Джаспър. — И ето те!

— Къде е моето вдъхновение тогава? — попита Джордж, изтягвайки се лениво в шезлонга.

— Сигурно майка ѝ не я пуска — изсмя се Бен.

— Да доведе и майка си — рече Джордж. — Харесвам опитни жени.

— За кого говори? — попита Трикси.

— За едно пиленце, с което се запозна в закусвалнята тази сутрин — информира я Бен.

— Луси в небесата с диаманти^[1] — пропя Джаспър.

— Не и Луси Дърлакър! — възкликна смаяна Трикси. — Повярвай ми, не искаш да се срещаш с нейната майка! Тя не би позволила на Луси да припари до теб. Би предпочела дъщеря ѝ да лепне чума!

Джордж се ухили и сложи ръка на сърцето си.

— Забранен плод! Сега ми се струва още по-привлекателна. Умирам от любов към Луси Дърлакър.

— Повярвай ми, тя не е толкова трудна. Всеки глупак може да я спечели.

— Мяу, драскаш като котка! — подразни я Бен.

Джаспър хвана Трикси за ръка и я придърпа надолу, за да я целуне.

— Аз добре познавам ноктите ти — прошепна той. — Нося драскотините от тях по гърба си като медали.

Трикси се засмя гърлено.

— Ще се видим в басейна, господин Дънклиф!

Тя взе банския си и влезе вътре да се преоблече. Къщата беше красиво обзаведена и много подредена. Трикси намери тоалетна по коридора и се съблече. Докато обуваше банските, погледна към колажа от черно-бели фотографии на един по-млад и по-слаб Джо заедно с различни музиканти, които тя не разпознаваше. Той се усмихваше наред купони със смайващи млади мъже с фракове и бляскави жени с прически от петдесетте, на които майка ѝ беше успяла да устои. После забеляза снимка на Джо с Елвис Пресли. Приближи се да я огледа по-добре. Определено беше Елвис. Това веднага я впечатли. Вероятно Джо щеше да превърне Джаспър и групата му в световен успех, също като Елвис. Тръпка на въодушевление мина през тялото ѝ. Това беше ужасно вълнуващо. Спомни си за Мариан Фейтфул и мисълта да бъде гадже на рок звезда ѝ се стори много привлекателна. Трикси тръгна с пружинираща походка през къщата към басейна.

Прекараха следобеда в плуване и слънчеви бани. Джо се събуди и Трикси установи, че е весел старец със сочен бостънски акцент и цяла съкровищница забавни истории от миналото му в музикалния бизнес. Той седеше като ленива жаба в креслото си, пушеше пура и не

млъкваше. Явно се наслаждаваше на своята млада и възхитена публика.

— Не съм се въодушевявал така за група, откакто чух Джон и Пол — каза той важно, сякаш лично беше открил „Бийтълс“. — Тези момчета ще стигнат далеч. Помни ми думата. Музикалният свят гледа към Англия. Моментът е повече от подходящ. — Той изтръска пепел на тревата. — През есента тръгваме на турне, аз ще отворя тефтерчето си, едно от най-богатите в този бизнес, и няма да спрем, докато не стигнем върха.

Трикси се усмихна на Джаспър и той ѝ се усмихна в отговор. В този момент бъдещето изглеждаше бляскаво като златна монета.

По-късно, когато Трикси се прибра у дома, въодушевлението ѝ беше потушено от баща ѝ, който я чакаше в кабинета си. Подразнена, че я кара да се чувства отново като ученичка, тя хвърли плажната си чанта на пода в коридора и влезе при него. Понякога имаше чувството, че той така и не е напуснал армията. Още носеше панталони с висока талия, седеше с изправен гръб, беше вманиачен по реда и имаше навика да ѝ говори така официално, както офицер говори с подчинените си, а не баща с дъщеря си, освен това бе ужасно сериозен. Фреди Валънтайн беше човек, който рядко се смееше. Трикси искаше да се смее постоянно, освен сега, разбира се. Точно сега искаше да му се разкрещи.

— Искал си да ме видиш? — попита тя, щом застана на прага.

— Влез, Беатрикс — каза той. Наричаше я така само когато ѝ беше ядосан. — Седни — изкомандва той. Трикси се смути. Нали майка ѝ каза, че въпросът е приключен. Изпълни заповедта и седна на дивана, като много съжеляваше, че не е достатъчно голяма, за да се освободи от контрола на баща си. Втренчи се в масата за кафе, на която бяха наредени спретнати купчини големи и лъскави исторически книги за войните, и се приготви за сериозно конско.

— Много съм разочарован от теб — каза той тихо.

Не започваше добре. Сърцето ѝ се сви.

— Вече казах, че съжелявам — прошепна тя.

— Говорих с майка ти.

— Тя ме наказва — добави Трикси с надеждата, че това ще е достатъчно.

— Знам. Но не съм доволен, че си излъгала, Беатрикс.

— Няма да се повтори, обещавам.

Той въздъхна.

— Не знам защо изпитваш нужда постоянно да нарушаваш правилата. За тях си има причини. За да си в безопасност. Да не пострадаш. Ако на бойното поле нарушиш правилата, умират хора. — Той пак въздъхна подразнен. — Ако искаш да успееш в живота, Беатрикс, трябва да се научиш на дисциплина. Всичко изисква дисциплина. Не мисля, че разбираш това.

— Напротив, разбирам — отвърна тя бързо. От опит знаеше, че няма смисъл да спори с баща си, това беше напразен разход на енергия и не водеше до нищо.

— Мислих за онзи младеж, с когото се виждаш. Какви са плановете му?

— Планове?

— Да, какво ще прави, когато лятото свърши?

Тя сви рамене.

— Не зная. Джо казва, че ще ги превърне в суперзвезди като „Бийтълс“.

Фреди извъртя очи.

— Джо Хорнби е по приказките. Аз не бих разчитал на него.

Това охлади ентузиазма на Трикси.

— Той се е познавал с Елвис Пресли — рече тя отбранително.

— Сигурно. И аз срещнах веднъж Марлон Брандо, но това не ме прави филмов продуцент.

Трикси изпухтя подразнено.

— И какво, ще ми забраниш да се виждам с Джаспър?

— Опитвам се да те предупредя, глупаво момиче. — Фреди стана и закрачи из стаята. — Мислиш ли, че ще ти остане верен, докато гради кариера като музикант? Не, той ще те изостави в края на лятото и ти ще останеш тук, с разбито сърце. Що за баща ще съм, ако не те предупредя?

— Колко пъти си ми казвал, че животът е път, който учи? Не е ли мое право да реша дали да рискувам да ми разбият сърцето?

Той я погледна замислено.

— Ти дори не го познаваш — прошепна тя.

— Познавам този сорт хора.

— Не мисля, татко. Ти познаваш само стереотипа.

Той отпи от кристалната чаша с джин с тоник на бюрото му.

— Не искам да се виждаш с него — каза после, но в гласа му се усещаше някаква слабост, за която Трикси веднага се хвана.

— Но няма да ме спреш.

— Ти си млада жена. Майка ти се омъжи на твоите години.

— Защо не се запознаете с него?

— Да, мисля, че няма да е зле.

— Сигурна съм, че ще го харесаш.

— Нека сам преценя това, Трикси.

Тя се усмихна, окуражена от факта, че вече я наричаше Трикси.

— Той е добър човек, уверявам те, и е много добре възпитан.

— Предполагам, че има шанс да се откаже от плановете си и да се захване с бизнес.

— Това ще е ужасно похабяване на таланта му, татко.

— Но за теб ще е по-добър вариант.

Трикси забърза по стълбите към горния етаж, за да се преоблече. В „Капитан Джак“ тази вечер имаше парти и тя щеше да се срещне там с Джаспър и момчетата. Вероятно дори щяха да посвирят, а тогава всички щяха да се убедят колко са талантливи. Едва сдържайки въодушевлението си, тя се изкъпа и облече минипола с бяло потниче с бродерия на цветя. Пусна косата си, но откъсна роза от предната стена на къщата и я закичи на ухото си. Откри майка си в кухнята, беше с готварска престилка.

— Отивам на купона.

— Не закъснявай твърде много — отвърна Грейс и погледна късата пола, но си замълча. Краката на Трикси бяха твърде дълги за такава миниатюрна пола. Предположи, че Евелин Дърлакър ще има много какво да каже по въпроса. — Забавлявай се — добави.

— Ще се забавлявам, мамо. Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш? Купонът е за всички.

— Зная, скъпа. Но баща ти е изморен. Работил е целия уикенд. Ще остана тук да му приготвя хубава вечеря.

Трикси сви рамене.

— Добре, но ще е забавно.

— Ти се забавлявай и се дръж прилично. — Грейс се опита да вкара малко твърдост в гласа си, но дори да успя, Трикси не забеляза.

— Как изглеждам? — Завъртя се като балерина. — Харесва ли ти?

Грейс не можа да не се усмихне на жизнеността на дъщеря си.

— Красива си, скъпа, макар че си също толкова красива и с по-дълга пола.

— О, мамо, много си старомодна! Не се тревожи за мен — засмя се Трикси. — Ще съм образцова! — Ухили се дяволито и изтича от къщата, като остави мрежестата врата да се затръшне след нея.

Грейс сложи пая с пиле във фурната, свали престилката и я закачи на вратата. Наля си чаша вино, после излезе на верандата да гледа залеза.

Вечерта беше златна, а светлината — мека и прашна, освен когато се отразяваше във вълните и сияеше перленобяла. Грейс си пое дълбоко дъх, за да се наслади на свежия морски въздух, който винаги ѝ носеше удоволствие, дори след всички тези години, през които живееше до брега.

Отпи от виното и усети как се отпуска. Фреди беше в кабинета си и вероятно щеше да остане там до вечерята. Тя имаше време да поседи на люлката и да се наслади на самотата. Гледаше как пчелите жужат около саксиите с хортензии до нея и бавно, но с огромно удоволствие позволи на нежното им жужене да я върне в миналото.

[1] Песен на „Бийтълс“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Уолбридж, Англия, 1933 г.

Една дебела пчела пълзеше по ръката на Грейс. Тя лежеше на тревата в църковния двор, облечена с най-хубавата си рокля, с бели къси чорапки и лъснати кафяви обувки, и гледаше пчелата с интерес. Пчелата имаше дебело дупе и ярки, мъхести ивици. Грейс искаше да плъзне пръст по коремчето ѝ, но се страхуваше, че може да я прогони, затова стоеше съвсем неподвижно под лятното слънце, което сгръвяше гърба и голите ѝ крака, и чакаше баща си да приключи разговора си с енориашите, събрали си пред църквата.

— Надявам се, че пчелата няма да те ужили — чу се дълбок глас зад нея. По акцента разбра, че е човек от висшето общество, а не някой от приятелите на баща ѝ, затова се скова от смущение.

— Пчелите жият само за да защитят кошера — отвърна тя, без да посмее да погледне непознатия. — Тази пчела няма да ме ужили. Аз не съм заплаха.

Той се засмя.

— Сигурно си дъщерята на господин Хамблин.

— Да.

— Така си и помислих. — Той клекна да огледа по-добре пчелата. — Смело момиче. Повечето деца се страхуват от пчели.

— Защото не ги познават добре като мен. Татко казва, че хората винаги се страхуват от непознатото. Страхът е коренът на всички предразсъдъци. Така казва.

— Баща ти е много мъдър човек. Мислиш ли, че можем да накараме пчелата да походи по моята ръка?

— Може да опитаме, ако желаете — каза тя, забравила за смущението си, и бавно се изправи до седнало положение. Младият мъж си свали сакото и нави ръкав. Грейс се осмели да погледне лицето му. Веднага го позна, защото той седеше на първата пейка в църквата, до работодателите на баща ѝ, маркиз и маркиза Пензълуд. Реши, че вероятно е най-големият им син, Руфъс, лорд Мелвил, и ръцете ѝ се

разтрепериха не защото беше толкова красив, а защото беше граф, а тя никога не бе разговаряла с благородници.

— Номерът е да не разбере, че те е страх — каза му, като търсеше увереност в темата, която познаваше по-добре от всеки друг.

— Ще се постарая — отвърна той с усмивка. Грейс разбра, че той се шегува, защото мъж на неговите години не можеше да се страхува от една малка пчеличка. Той хвана тънката ѝ ръка и я положи върху своята. Неговата беше кафеникава, затова нейната изглеждаше много бяла и крехка. Тя напрегна всяко мускулче, за да не се разтрепери. Останаха така сякаш много дълго и Грейс все трябваше да си напомня да диша. Накрая пчелата мина от нейната ръка върху неговата. Щом стъпи леко на кожата му, той потрепна.

Грейс забрави за притеснението си и го хвана за китката.

— Не мърдайте — прошепна тя. — Няма да ви ужили, обещавам. Земните пчели рядко жият, само работничките и цариците. Не съм сигурна тази каква е — май че е работничка. Определено не е царица; те лесно се разпознават, защото са по-едри. Пък и дори да ви ужили, не е толкова страшно. Татко нарочно позволява на пчелите си да го жият.

— Защо ще прави такава глупост?

— Казва, че ужилванията лекуват артритата му.

— Наистина ли? Вярно ли е?

— Мисля, че да. Той е сигурен.

— Баба има ужасен артрит. Вероятно мога да я доведа във вашата къща за едно-две ужилвания.

Грейс се засмя.

— Не съм сигурна, че ще ви е благодарна. Ужилването от пчела много боли. — Гледаха как насекомото пълзи по ръката му. Грейс пусна китката му.

— Как се казвате, госпожице Хамблин?

Разгневена на себе си заради изчервяването, тя сведе очи.

— Грейс.

— Аз съм Руфъс. Бях забравил колко е скучен преподобният Дибън. Не млъква. — Грейс се изкикоти тихичко. Много ѝ харесваше да говори за пчели, но не знаеше какво да каже за преподобния Дибън, освен да се съгласява глуповато — той наистина беше изключително скучен човек. — Бях в Оксфорд една година и имах удоволствието да не слушам стария омалник всяка неделя. За жалост ще идва на обяд,

затова ме чакат още страдания. — Въздъхна. Тя го погледна отново и той ѝ се усмихна дяволито. — Е, Грейс, ти беше прекрасен учител. Помагаш ли на баща си с кошерите?

— Да, помагам, много обичам пчелите.

Той се вгледа в нея и се смръщи.

— Значи ще станеш пчелар, като пораснеш?

— Надявам се. — Усмихна му се срамежливо.

— И ще изобретиш лекарство за артрит, от което ще забогатееш.

— Не мисля, че някой би платил, за да го ужили пчела.

— Тогава ще трябва да намериш начин да го бутилираш.

— Може да се окаже трудна работа.

— Не и за умно момиче като теб. — Тъмните му шоколадови очи блещукаха сърдечно. — Най-добре си вземи пчелата или ще закъснея за обяда. — Той погледна през църковния двор към родителите си, които елегантно се отделиха от тълпата местни. Маркизата носеше великолепна лисица, въпреки че беше лято. Горкото създание бе така добре запазено, че сякаш спеше на раменете ѝ. Лицето на маркиза беше скрито зад гъста сива брада. Приличаше на краля. Руфъс ги погледа известно време, сякаш не му се щеше да отива при тях, преди да е станало наложително.

— Не мога да закъснявам за обяд с викария! — въздъхна той.

Грейс внимателно вдигна пчелата с пръсти и я сложи на ръката си. Руфъс се изправи и смъкна ръкава си.

— Ще кажа на баба за лекарството на баща ти — рече той, докато закопчаваше ръкавела. — Мисля, че в тази идея има бъдеще.

— О, недей! — възрази тя.

— Не, трябва. Тя е ексцентрична старица. Няма да се изненадам, ако дойде да почука на вратата ви. — Облече сакото си. — Не се тревожи, ако не се получи, няма да те изгорим на клада като вещица. До скоро.

Грейс го гледаше как се отдалечава. Беше висок и атлетичен, и имаше осанката на младеж, който има хубав и охолен живот. Вървеше с изпънати назад рамене и високо вдигната глава, а всеки му се усмихваше с възхищение, защото наистина беше привлекателен и харизматичен. Сърцето на Грейс започна да влиза в ритъм, но ръцете ѝ още бяха влажни от пот. Стана ѝ много горещо. Беше поласкана, че той благоволи да говори с едно четиринайсетгодишно момиче.

Мислите ѝ бяха прекъснати от Фреди, който изникна зад нея. Пчелата се изплаши и излетя, а Грейс се извърна ядосана.

— Стига, Фреди! Изплаши я!

— Пак с твоите тъпи пчели — отвърна той и седна на тревата до нея. — Онзи какво искаше? — Кимна към възрастните, които започваха да се разпръскват като пощенски гълъби. Руфъс вървеше с майка си по чакълестата алея към очаквания ги автомобил. Грейс си помисли, че не е виждала по-прекрасна жена, дори на кино.

— Искаше пчелата да походи по ръката му — отвърна тя.

Фреди отметна кестенявите кичури от челото си. Кожата му беше влажна от пот.

— Странен човек.

— Приятен е.

— Ти харесваш всеки, който прояви интерес към пчелите ти. — Усмихна ѝ се дяволито. — Искаш ли да поплуваме в реката след обяда? Направо е завряла!

— Може. Зависи.

— От какво?

— Дали си достатъчно смел да позволиш на пчела да походи по ръката ти, както направи Руфъс.

— О, значи вече е Руфъс, така ли? — Той я сръга с лакът игриво — и малко ревниво.

— Каза, че така му е името.

— Той е граф Мелвил. За теб е лорд Мелвил и не го забравяй.

— Тогава аз съм госпожица Хамблин за теб, господин Валънтайн, и не го забравяй.

Фреди се засмя и се изправи.

— Намери ми пчела — рече, нетърпелив да докаже, че е смел като лорд Мелвил.

— Добре. Да видим. — Тя погледна към маргаритките и лютичетата, които растяха сред тревата, и забеляза вероятно същата дебела пчела, която допреди миг вървеше по ръката ѝ. Наведе се и я взе, сякаш бе безвредна като птиче яйце.

— Хайде, Фреди, не бъди женчо! — подразни го Грейс и внимателно я сложи на ръката му. Той потрепери, а тя хвана китката му, както бе направила с Руфъс, но това не я развълнува така, защото познаваше кожата на Фреди почти като своята. След смъртта на майка

й неговата майка, Мей, далечна братовчедка и най-добра приятелка на майка й, помагаше на баща й да я отгледа и Фреди й стана като брат. В началото баба й дойде от Корнуол да живее при тях, но майката и сина скоро се скареха и госпожа Хамблин бе безцеремонно отпратена у дома с влака. След това леля й опита да замести майката в семейството, но издържа само шест месеца, преди и тя да бъде изпратена обратно в Корнуол. Това беше преди години. Грейс не можеше да си спомни нито баба си, нито леля си; единствено Мей, Майкъл Валънтайн и баща й бяха постоянните величини в живота й. Тя не помнеше нито един момент, в който Фреди да не е бил наоколо.

— Как е? Не те е страх, нали, Фреди? — попита тя.

— Не! — възкликна той през стиснати зъби. Силната червенина по лицето му подчертаваше индиговите очи.

— Знаеш ли, че ако няма пчели, които да опрашват света, хората ще измрат до четири години.

— Невероятно — отвърна той саркастично.

— А пчелите съществуват от около трийсет милиона години. Само си представи!

— Може ли вече да я махнеш? Ще влезе в ризата ми. — Фреди запъхтя паникьосано.

— Отегчавам ли те? — засмя се тя. — Е, май си спечели плуването в реката.

Тъкмо когато щеше да вземе пчелата от ръката му, тя, вероятно усетила страха му, сведе коремче и го ужили. Грейс пребледня. Не защото Фреди изписка от болка, а защото, когато жилото се заби в кожата му и пчелата се отдръпна, половината й вътрешности се откъснаха. Грейс се взираше с ужас в нея. Пчелата се опита да отлети, но беше твърде слаба. Падна на тревата и направи жалък опит да запълзи. Очите на Грейс се изпълниха със сълзи. Тя се наведе, взе малкото създание, сложи го на дланта си и се вгледа безпомощно в него.

Фреди беше възмутен.

— Не ти пука за мен! Грижа те е само за глупавите ти пчели! — извика той, гласът му се извисяваше с пулсирането на болката и кожата му започна да се зачервява.

— Няма да умреш, Фреди — сопна му се Грейс. — Не биваше да й позволяваш да усети страха ти!

— Не се страхувах. Пчелите просто жият. — Той прегърна ръката си и се опита да сдържи сълзите. — Ти и твоята глупава игра!

Тя погледна към влажните му очи и омекна.

— Извинявай, Фреди. Не мислех, че ще те ужили.

— За последен път припарвам до пчела, разбра ли? — Изкриви лице. — Ужасно боли, Грейс. Дано си доволна. Чух, че един човек умрял от ужилване на пчела!

Грейс погледна ръката му. Той беше извадил жилото, но тя се беше подула от отровата.

— Ела, да идем у вас и леля Мей ще я наложи с чесън.

— Чесън?

— Или със сода за хляб.

Той изглеждаше ужасен.

— Ти наистина си вещица!

— И двете вършат работа. Хайде.

Забързаха по пътеката към алеята. Фреди понасяше смело болката. Беше решен да не се разплаче пред Грейс. Лорд Мелвил едва ли би се разревал, ако го ужили пчела.

Къщата им беше недалеч от църквата, на тясна уличка близо до реката и странноприемницата „Лисицата и гъската“, където баща му ходеше всяка вечер след работа да пие бира с приятели. Откриха майка му, която Грейс винаги наричаше леля Мей, в кухнята. Белеше картофи до мивката.

— О, Фреди, какво ти се е случило? — попита тя, хвана ръката му и я огледа внимателно.

— Ужили го пчела, лельо Мей — каза Грейс. — Имаш ли чесън?

— Чесън?

— За да го наложим върху ужиленото. Ще го облекчи много по-бързо от всяко модерно лекарство.

Мей се усмихна.

— Същата си като баща си, Грейс — каза тя и тръгна към шкафа да търси чесън. — Сигурно много боли, Фреди. Ти си смело момче. — Мей смачка скилидката на дъската за рязане и я наложи върху ужиленото. — Боли ли? — попита тихо.

— Малко — отвърна Фреди.

Грейс извъртя очи.

— Голяма работа! Момчетата са такива бебета.

— Момчетата ходят на война, Грейс. Те са смели, когато се наложи — каза тихо Мей.

— Не и Фреди — засмя се Грейс. — Фреди е женчо!

— Той е само на петнайсет. Един ден ще бъде мъж и няма да трепне, ако го ужили пчела. — Мей го целуна с обич по челото. — Всичко мина вече.

— Трябва да дойдеш да плуваме този следобед, Грейс. Обеща ми — каза Фреди.

— Обещах и ще си изпълня обещанието.

— Значи ще дойдеш след обяда?

— Още щом татко ме пусне.

— Ще ви направя сандвичи и чай, ако искате — предложи Мей и взе пак белачката за картофи.

— Благодаря, много бихме искали, нали, Фреди? Ще ги изядем на брега на реката. Ще е забавно.

— Не казвай на сестра си, Фреди. За нея няма да правя сандвичи. — Мей разтърси червените си къдрици. — Ако баща ти разбере колко те глезя, няма да му хареса. Хайде, вървете. Трябва да приготвя обяда. Ще имаме гости.

Фреди изпрати Грейс до църквата, където беше оставила велосипеда си. До дома ѝ не беше далеч, ако минеше по прекия черен път през гората.

— Боли ли още? — попита тя.

— Не много — отвърна той. — Май си права за чесъна.

— Нали съм вещица все пак — засмя се Грейс.

— Но смърдя.

— Ще го отмиеш в реката.

— На рибата ще ѝ хареса!

— Извинявай, Фреди. Не исках пчелата да те нарани.

— Знам. Няма нищо. Вече съм по-добре.

— Все пак ми е мъчно за пчелата. — Грейс взе колелото, което беше облегла на стената на църквата. — Ще се видим по-късно — каза тя и потегли.

Грейс въртеше педалите през градчето, докато стигна до селскостопанския вход на Уолбридж Хол. Влезе с колелото, мина покрай няколко красиви постройките, в които пилетата се разхождаха свободно и кълвяха в пръстта и където чистите хамбари очакваха новата реколта. Беше тихо, защото бе неделя. Тя натискаше силно педалите по черния път през гората. Тревата беше израснала висока, гъсто примесена с детелина. Вляво високите храсти бяха обрасли с горски азмацук и трънки. Малки птички се стрелваха из тях, а зайци подскачаха по пътеката пред нея и изчезваха в храстите при приближаването ѝ. Преди да навлезе в гората, ѝ се прииска да огледа голямата къща. Беше я виждала много пъти с баща си, но сега, след като срещна Руфъс, тя придоби съвсем друго значение за нея. Вече не беше само красива постройка, а неговият дом.

Промени посоката и забута колелото през нивата в края на гората. Оттук виждаше Уолбридж Хол, сгушен в долината, защитен от солидни борове и обграден от акри красиви градини, поддържани с обич от баща ѝ, който беше главен градинар там повече от двайсет години. Познанията и уменията му се смятаха за ненадминати в Дорсет. Тя си спомни с усмивка как той спираше да се възхищава на къщата и казваше: „Величествена сграда, няма спор.“ А тъй като обичаше историята и много четеше, ѝ разказваше за къщата, без да го е грижа, че го прави за десети път.

Артър Хамблин беше прав. Това бе величествена солидна сграда от седемнайсети век, построена от мек, бледожълт дорсетски камък. С три етажа, високи триъгълни покриви, големи, внушителни прозорци и комини по двойки, тя безспорно беше разкошна, но не и страховита. Вероятно заради нежния цвят на камъка, заради красотата на еркерните прозорци и покривите, или пък заради общата хармония в архитектурата, но Уолбридж Хол сякаш тихо те приветстваше.

Грейс си помисли за Руфъс и обета му с викария и се усмихна развълнувана, че ѝ беше споделил това.

На чакълестата алея пред къщата имаше много автомобили. Там беше и елегантното черно бентли на маркиза, с дългия преден капак и изящния кожен интериор. Беше виждала тази кола много пъти пред църквата или да се носи по улиците на градчето на път за Лондон. Малкият червен остин до нея принадлежеше на викария, но най-впечатляващо беше изящното зелено алфа ромео. Тя предположи, че

това е колата на Руфъс, защото изглеждаше достойна за елегантен младеж като граф Мелвил.

Грейс дълго остана там. Преди не беше обръщала голямо внимание на къщата. Възхищението на баща ѝ дори я объркваше. Как бе възможно човек така да се впечатлява от купчина тухли и хоросан, колкото и добре да е построена? За градините можеше да разбере, защото флората и фауната винаги предизвикваха удивлението ѝ, но къщите не притежаваха подобно очарование. Уолбридж Хол със сигурност не заслужаваше повече от бегъл поглед. Но сега като че ли беше изпълнен с живот. Грейс си представи хората вътре и се зачуди какво ли правят. Фантазираше си как чука на предната врата. Не можеше да си представи как изглежда къщата отвътре, защото не бе виждала нищо подобно, но беше сигурна, че е великолепна.

След малко стомахът ѝ закъркори и мислите ѝ се насочиха към обяда. Баща ѝ щеше да очаква храната навреме. Тя неохотно се откъсна от наблюдението си и пое през гората, по пътеката, по която тревата беше окосена, защото Пензълуд обичаха да карат велосипеди тук. Грейс обичаше тази част на гората с древните дъбове, чиито криви клони ѝ напомняха за вълшебните приказки, които четеше като малка. През пролетта земята се превръщаше в море от зюмбюли, но сега, през юли, папратите бяха избуяли и гъсти — съвършеното прикритие за фазани и зайци.

Тя стигна до другия край на гората и забута колелото през полето. Оттук се виждаше сламеният покрив на къщата, в която беше прекарала живота си. Тя не принадлежеше на баща ѝ; беше част от имението, но той щеше да живее в нея, докато бе главен градинар и пчелар. Официално това се водеше Къща номер 3, но заради кошерите я наричаха Къщата на пчеларя и Грейс смяташе, че името много ѝ подхожда.

Съвършено симетрична, с бели стени и сив, покрит със слама покрив, тя бе очарователна малка къщичка. Два прозореца надничаха изпод бретона от слама и като че ли наблюдаваха околността с изумление, сякаш заплени от магията на зелените полета и старите гори. По трите комина кацаха гълъби, охранени с жито и ечемик от нивите. Те оставаха там да гукат тихичко, докато зимните огньовете не ги принудеха да излетят към дърветата, където започваха да гукат по-недоволно.

Грейс завари баща си коленичил в градината, плевеше. Той никога не спираше. Когато не беше в имението, се грижеше за собствената си градина или за кошерите. Единствено мракът го принуждаваше да влезе в къщата и тогава потъваше в любимото си кресло с верния кокер шпаньол Пепър до краката му, пушеше лула и четеше. За човек, неполучил добро образование, Артър Хамблин беше изключително начетен, с вродена интелигентност и любопитен ум. Той поглъщаше историческите книги и биографиите, препрочиташе любимите си класически романи толкова пъти, че страниците им вече бяха опърпани, а кориците — протрити. Тъй като виждаше същото любопитство у дъщеря си, той се зае да я учи на всичко, което знаеше, с обич и търпение. Двамата четяха книги и обсъждаха великите загадки на света, но знанието, което Грейс най-много ценеше, беше мъдростта на пчелите. Бащата и дъщерята никога не бяха така близки, както когато се грижеха за кошерите и изливаха меда в буркани, за да го отнесат в имението.

— О, Грейси — рече той, поглеждайки през рамо. — Къде беше?

— Фреди го ужили пчела.

Артър се засмя и отскубна стиска бурени. Посивяващата му коса се къдреше под шапката като брада на старец.

— Сигурен съм, че е вдигнал голяма врява.

— Естествено.

— Наложил ли го с чесън?

— Да, макар че леля Мей ме помисли за луда.

— Какво прави тя?

— Приготвя обяд. Имат гости.

— О, така ли? Е, а ние с теб какво ще обядваме? — попита той, винаги готов за следващото хранене.

— Не зная. На теб какво ти се яде?

Той се изправи и тръгна по тревата към нея.

— Хайде да видим какво има в хладилника — рече ведро. — Сигурен съм, че можем да си приготвим пир, не по-лош от този на Мей!

ГЛАВА 5

Този следобед, след като хапнаха студено агнешко и картофено пюре, Грейс тръгна с колелото към дома на Фреди, откъдето двамата продължиха пеша към реката. Беше горещо. Водните кончета се рееха над водата заедно с едnodневки и водомерки. Лястовици се спускаха грациозно, за да пият вода, а под тях рибата се щуреше из сенките. Грейс и Фреди облякоха банските си костюми, покрити с кърпи, и оставиха сандвичите от Мей и дрехите си до едно дърво. Водата беше студена и те пискаха от удоволствие, докато бавно нагазваха в реката.

— Прекрасно е! — въздъхна Грейс, наслаждавайки се на усещането на тинестото речно дъно под краката си.

Фреди се гмурна под повърхността и се изстреля нагоре като торпедо.

— Студено е! — възкликна и пак се потопи до шията. После заплува навътре, където прозрачната вода сияеше на слънцето.

— Как ти е ръката? — попита Грейс.

— По-добре. — Той явно не искаше да мисли за смущаващата случка. Затова демонстрира кроула си, като се плъзна гладко през водата. Фреди може и да се страхуваше от пчели, но беше смел и умел плувец. Грейс предпочете да остане близо до брега и да го наблюдава. Щеше да си намери жаба, за да я разгледа, или пък да потърси охлюви.

— Защо не се гмурнеш от моста? — извика тя.

— Добре — отвърна Фреди. Доволен, че му се удава възможност да я впечатли, той доплува до брега и се изкачи по него. Имаше здраво, атлетично тяло, което вече възмъжаваше. Тя го гледаше как тича към каменния мост, построен от същия бледожълт дорсетски камък като къщите в града. Фреди се изкачи до ръба и застана там. Баща му много пъти му казваше да не се гмурка, за да не си удари главата в дъното, но Фреди беше добър гмурец и знаеше как да се предпази. Размаха ръце, провери дали Грейс го гледа, после присви крака и скочи. Описа права линия във въздуха със сковано тяло и вдигнати над главата ръце. Грейс стаи дъх, когато той се плъзна във водата, точно под повърхността. След миг главата му се появи, като патица и тя изръкопляска силно.

— Никой не може да се гмурка като теб, Фреди!

Той заплува към нея.

— Никой не може да ръкопляска като теб, Грейс! — Излезе от водата и седна на брега да изсъхне на слънцето. Тя го последва и сложи кърпата си на тревата до него.

— Много си смел във водата — рече, докато седеше.

Комплиментът го зарадва и той се усмихна широко. Луничките му бяха избили отново заради слънцето и носът му се беше зачервил.

— Е, значи все пак не си лошо момиче!

Тя го сръга игриво.

— Разбира се, че не съм. Само те дразнех. Но ти наистина вдигна голяма врява заради ужилването.

Фреди се засмя и дълго не откъсна поглед от нея. Внезапно и двамата се смутиха и се почувстваха странно неловко. Той се обърна към реката.

— Гладен ли си? — попита тя.

— Не съвсем, тъкмо обядвах.

— Аз също. — Легна по гръб и затвори очи. — О, много е хубаво.

Той се изтегна до нея. Топлината се разля по тялото му и изсуши водата, която се бе събрала на капчици по вдлъбнатинката на корема му.

— Няма нищо по-хубаво от мързелив следобед — рече той. Полежаха известно време в мълчание. Грейс усети, че умът ѝ отново се връща към сутринта пред църквата и при мисълта за Руфъс чувства как топлина залива тялото ѝ.

— Фреди, какъв ще станеш, като пораснеш? — попита тя след малко.

— Ще обработвам земята. Не искам да съм затворен някъде зад бюро като татко. Защо?

— Руфъс ме попита тази сутрин. Попита ме дали ще стана пчелар.

При споменаването на Руфъс Мелвил Фреди изгуби доброто си настроение.

— И ти какво каза?

— Казах, че ще стана. Мисля, че ще е хубаво да се грижа за пчели.

— Няма значение какво ще правиш, защото си момиче. Ако имаш късмет, ще се омъжиш за богаташ, който ще те издържа — каза той намусено.

Грейс се обърна по корем.

— Де да беше така! Момичета като мен не се омъжват за богаташи, Фреди! — Тя се засмя безгрижно и откъсна маргаритка.

Фреди седна.

— Аз ще се грижа за теб, Грейс — рече в прилив на ентузиазъм. Тя изглеждаше изненадана. — Знам, че съм само на петнайсет, но един ден, когато пораснем, аз ще се грижа за теб. — Грейс се смръщи, никога не беше смятала, че ще има нужда от грижи. На четиринайсет тя още не се бе замисляла за живота отвъд настоящето, в което живееше щастливо с баща си, а колкото до грижите — тя се грижеше за него не по-малко, отколкото той за нея.

Усмихна се и завъртя маргаритката между палеца и показалеца си.

— Много си сладък, Фреди.

— Ще работя усилено, ще спечеля много пари и ще ти купя каквото пожелаеш — каза той разпалено.

Макар че беше по-малка от него, Грейс понякога се чувстваше по-голяма. Тъй като нямаше майка, ѝ се наложи да порасне по-бързо от другите момичета, за да се грижи за баща си. Сега се усмихна на Фреди снизходително, както възрастните правят, когато децата споделят с тях невъзможни мечти.

— Това е много мило — рече тя. — Бих искала червена рокля.

— Червена рокля? Защо червена?

— Защото в червеното има нещо диво, не мислиш ли? Това е порочен цвят. Добрите момичета като мен не носят червено.

— Тогава ще ти купя червена рокля — усмихна се Фреди.

— Добре. — Тя отпусна глава на ръцете си и затвори очи. — В такъв случай най-добре помисли за друга работа, вместо да обработваш земята, защото татко я обработва, но не печели много.

— Баща ти не иска да стане богат. Мама казва, че е доволен така. Аз съм амбициозен. Един ден ще управлявам цялото имение, ще видиш.

— Наистина си амбициозен.

— Ако не се целиш високо, няма да стигнеш доникъде.

Тя се засмя.

— Кой ти каза това?

— Татко.

— Е, сигурно е прав. Както и да е, докато пораснеш и си намериш работа, господин Гарнър сигурно вече ще е починал, така че ще има място за теб.

— Старият Дървен крак. — Фреди затвори очи и се замисли за господин Гарнър, който беше загубил крака си при Ипър. — Опасявам се, че старите моржове като него живеят вечно.

— Мислиш ли, че ще си смел на война, Фреди? — попита Грейс. Мислеше за войната, в която се беше сражавал баща ѝ и за която той никога не говореше.

— Не зная.

Тя се засмя, спомнила си ужилването. Изобщо не си го представяше смел.

— Сигурно няма как да знаеш, преди да се озовеш там — рече тактично.

— Надявам се да бъда смел.

— Дано никога не разберем — каза тя и се опита да прогони мисълта за заплашителните маневри на Хитлер, за които слушаше по радиото и четеше във вестниците.

Изядоха сандвичите, докато ранната вечерна светлина се насищаше с мекота. Грейс реши, че ще е най-добре да се прибере да помогне на баща си в градината. Изпитваше вина да лежи цял ден като благородна дама, макар че беше събота. Те бавно поеха обратно през градчето с мокрите бански костюми, завити в кърпите. Косата на Грейс изсъхваше на гъсти къдрици, които се спускаха по гърба ѝ, слънцето беше обагрило ръцете и гърдите ѝ в топло медено и бе заруменяло бузите ѝ. Когато стигнаха до дома на Фреди, тя остави кърпата в кошницата на колелото си и се приготви да тръгва.

— Ще се видим ли утре? — попита.

— Ще помагам с жътвата — отвърна Фреди. — Мама казва, че вече съм достатъчно голям и ще ми платят.

— Значи ще си зает?

— Да, мислех да ти кажа.

Грейс беше малко разочарована, че ще изгуби другаря си в игрите.

— Е, те винаги се нуждаят от помощници — рече тя.

— Ще се видя утре с господин Гарнър и ще си предлага услугите.

— Внимавай да не забележи, че си хвърлил око на работата му. Фреди се засмя.

— Едва ли ще сметне мен за заплаха.

— Не и ако те види ужилен от пчела! — И тя натисна педалите.

— Винаги ще ми го натякваш, нали? — извика той след нея.

— Да! — изкрещя Грейс през смях. — Бззз, бззз, бззз!

По пътя към дома тя отново спря да погледа къщата. Този път отпред беше паркирано само алфа ромеото. Усети тръпка на удоволствие при мисълта, че Руфъс е още тук, и се зачуди какво ли прави в тази огромна къща. При толкова много стаи, как изобщо решаваш в коя да стоиш?

Когато стигна до дома, тя с изненада видя черното бентли на маркиза, паркирано на тревата отпред. Изглеждаше съвсем неуместно тук — блестящ метал и стъкло до селската простота на къщата със сламен покрив. Грейс се запита какво ли иска лорд Пензълуд от баща ѝ и къде е отишъл шофьорът. Той обикновено седеше в колата с шапката и ръкавиците и изглеждаше важен.

Тя отвори вратата и установи, че малкият каменен коридор е пълен с хора. Когато видя, че един от тях е Руфъс, сърцето ѝ замря, преди отново да се събуди с пърхане. Веднага се смути от смачканата си рокля и от разрошената коса, увиснала на мокри филизи по гърба ѝ.

— А, ето те — каза щастливо Руфъс, сякаш беше дошъл да търси нея, и свали шапката си.

— Грейс? — попита баща ѝ, като я погледна изненадан.

Грейс видя крехката жена, която се опираше на ръката на Руфъс, и с примаяване осъзна защо са дошли.

— Добър ден, лейди Пензълуд — каза тя свенливо, не знаеше дали не трябва да направи и реверанс. Старата маркиза не отговори и Грейс се обърна към Руфъс.

— Баба не чува много добре, затова трябва да ѝ го извикаш ей така: Тя ти каза „добър ден“, бабо — изкрещя той в ухото на баба си.

Старата дама огледа Грейс от глава до пети с големите си очи с тежки клепачи и изсумтя.

— Значи ти си дъщерята на господин Хамблин, така ли?

— Да, милейди.

— И ти ли си градинарка?

— Уча се — отвърна Грейс.

— От най-добрия, скъпа. О, какви чудеса сътворявах благодарение на насоките и уменията на баща ти, а сега съм принудена да водя уседнал живот, да гледам отдалеч и да си представям какво още може да се направи в това имение. Поне си имам парниците. Да, не съм чак толкова саката, че да не мога да им се порадвам.

— Ще влезем ли? Мисля, че баба би искала да поседне — предложи Руфъс.

— Заповядайте — отвърна Артър и ги поведе към всекидневната. Вдигна въпросително вежди, но Грейс нямаше време за обяснения.

Руфъс беше толкова висок, че трябваше да се наведе, за да не удари глава в трегера на вратата.

— Хубаво местенце — отбеляза той ведро и огледа стаята. — Сигурно е много уютно през зимата, озарено от огъня. Господи, колко много книги! Явно сте запален читател, господин Хамблин.

— Къде са пчелите? — попита старата маркиза и огледа стаята с нетърпение. Гласът ѝ беше неочаквано пронизителен за толкова малко и крехко като на птиче тяло.

— Надявам се, че не са тук — отвърна Руфъс.

— Отвън са — намеси се Грейс. Руфъс настани баба си в едно кресло, после седна на дивана и кръстоса крака с доволна въздишка. Беше някак твърде голям за тази малка стая. До него баща ѝ изглеждаше като джудже. Грейс приседна в края на дивана, а баща ѝ се настани смутено в любимото си кресло, срещу лейди Пензълуд.

— Значи искате да видите пчелите, лорд Мелвил? — попита Артър, в опит да разбере защо внезапно е удостоен с присъствието им.

— Не точно — отвърна бавно Руфъс. Погледна към Грейс и се усмихна извинително. — Дъщеря ви ми каза, че пчелните ужилвания лекуват артрит, и аз споменах това на обяда. Баба има силни болки и аз си помислих... — Погледна баба си. — Е, тя си помисли, ако трябва да съм точен, че би искала да опита.

— Но ужилванията са много болезнени — обясни с тревога Артър. — Да не говорим, че са и опасни. Познавам хора, получили такива отоци, че остават на легло цяла седмица. — Грейс си спомни за Фреди и за олелията, която той вдигна, и усети пробождането на вина.

— Това е дреболия — каза стоически старата маркиза. Грейс и баща ѝ се спогледаха.

Артър закърши ръце.

— Не бих искал да съм отговорен за страданията ви, лейди Пензълуд — започна той. — Наистина не съм сигурен, че идеята е добра. Може да имате алергия, например.

Маркизата се вгледа царствено в градинаря.

— Какво казахте? — Артър повиши глас и повтори изречението. — Глупости! — извика тя. — Никога не съм чувала подобна глупост. Няма да ви държа отговорен, млади човече. — Грейс потисна смеха си. Баща ѝ караше четирийсетте. — Е, къде са тези пчели?

Грейс погледна ръцете на старата жена и осъзна, че артритът ѝ не е просто лека скованост, от каквата страдаше баща ѝ. Пръстите ѝ бяха изкривени и явно много я болеше. Дожаля ѝ за старата дама, надяваше се пчелите да я излекуват. Ако станеше така, Руфъс щеше да има много високо мнение за нея, но ако не се получи? Усети как по челото ѝ избива пот. Руфъс ѝ се усмихна окуражително.

— Е, да идем да сложим пчелите по баба!

Артър ги изведе на слънцето и поеха към кошерите, които бяха засенчени от чинари и подредени в редичка покрай леа с любимите на пчелите тлъстака, ангелика и очиблец. Руфъс си сложи шапката и тръгна бавно с баба си, която се облягаше тежко на ръката му.

— Каква очарователна малка къщичка. Никога не съм идвал тук. Направили сте чудеса в градината си.

— Баща ти познава всяко кътче от имението — намеси се рязко лейди Пензълуд. — Ти също би трябвало. Това е твой дълг, Руфъс. — Сложи ударението на „дълг“, сякаш нищо друго в живота нямаше значение.

— Да, да, бабо — отговори той небрежно, като я обезвреди ефикасно с отегчения си тон.

— Щях да съм много изненадана, ако градината на Артър Хамблин не беше толкова великолепна — продължи тя. — Той е най-

добрият градинар, който някога е работил в Уолбридж, а доста са работили при нас.

— Благодаря ви, милейди — рече скромно Артър. — Много сте любезна.

Руфъс се засмя.

— Уверявам ви, че баба никак не е любезна. Ако ти каже, че си гений, значи си гений. — Говореше достатъчно тихо, за да не го чуе баба му. — О, кошерите. Добре.

Лейди Пензълуд ги огледа величествено.

— Е, какво да направя? Да си пхна ръката вътре? — попита тя.

— Не, не, милейди. Аз ще сложа пчела на ръката ви и ще ѝ позволим да ви ужили — обясни Артър. — Ако...

— Господи, младежо, това е само едно ужилване. Няма да ми отнесе ръката, нали? — Тя изсумтя нетърпеливо и подаде разкривената си ръка. — Давай тогава. Нека пчелата ми види сметката.

Грейс потрепна, когато баща ѝ сложи една пчела върху костеливите стави и я накара да ужили старицата, като я покри с длан. Възрастната дама дори не трепна. Артър не беше сигурен, че е ужилена, докато не видя червеното петно и началото на отока. Пчелата отлетя, но Грейс знаеше, че ще умре, и сърцето ѝ се сви. Руфъс я погледна и изви вежда.

— Е, май не беше болезнено — рече той. После се обърна към баба си и повиши глас: — Как беше, бабо?

— Надявам се да има полза. Сигурен ли си, че едно е достатъчно.

— Абсолютно съм сигурен — отговори Артър. — Едно ужилване ще свърши работа.

— Тогава ще се моля за чудо.

— Аз също — съгласи се Руфъс. Грейс искаше да предложи чесън за облекчаване на болката, но усети, че лейди Пензълуд ще откаже. Тя определено беше по-корава от Фреди. Грейс нямаше търпение да му разкаже.

Руфъс отведе баба си до бентлито и ѝ помогна да се настани вътре. Грейс беше впечатлена от меката кожа и лъскавото дърво в колата. Никога не се беше приближавала толкова до такъв автомобил. Приличаше на рядък и красив звяр.

— Благодаря ти за съвета, Грейс. Ако свърши работа, сигурно цялото графство ще се реди на опашка за ужилване. — Грейс усети как я обзема паника и пребледня. Ако цялото графство дойдеше за ужилване, колко ли пчели щяха да умрат? Руфъс се засмя. — Не се тревожи, само се шегувам — каза той и внезапно се смръщи. — Малцина са така железни като баба!

— Тя е много смела — съгласи се Грейс.

— Трябваше да изпратят жени като нея на фронта. Щяхме да победим по-бързо. — Той се изсмя при тази мисъл. — Е, ще ти съобщя, ако свърши работа. Сега трябва някак да я прибера у дома, без родителите ми да разберат. Не съм сигурен, че ще одобрят това нетрадиционно лечение.

Грейс и Артър ги гледаха как потеглят. Руфъс им махаше, а баба му седеше с каменно изражение и се взираше право напред.

— Какво беше това? — попита Артър дъщеря си, щом колата изчезна по алеята.

— Просто му споменах, че ти позволяваш на пчелите да те ужият, за да лекуваш артритата си — обясни тя. — Не съм предполагала, че ще се стигне до това.

— Кога си говорила с лорд Мелвил?

— Тази сутрин пред църквата. Лежах на тревата и си играех с една пчела, а той дойде да ме поздрави. — Тя замълча. — Мислиш ли, че ще свърши работа?

— Вероятно. На мен ми помага. — Той тръгна към къщата. — Старата лейди Пензълуд е много кисела.

— Сигурно я боли. Ръцете ѝ изглеждат доста зле.

— А може и да е просто кисела.

— Кисели са нещастните хора. Ти си ми го казвал, татко.

— Казвал съм ти и че всяко правило си има изключения — отвърна той с усмивка.

Мракът се спускаше бавно. Цвърченето на гнездящите птици утихна и подобният на флейта зов на кукувицата бе заменен от зловещото бухане на сова. Артър седеше в креслото си с лула в устата и очила на носа и четеше историческа книга. Кокер шпаньолът спеше в краката му. Грейс се взираше в страниците на своята книга, но макар

че виждаше думите, мислите ѝ бяха другаде. Преживя истински шок, когато завари Руфъс в коридора, а сега превърташе отново и отново всеки миг от срещата им и ѝ се щеше да се беше държала различно.

Тя бе само на четиринайсет, затова нямаше причина млад мъж като Руфъс Мелвил дори да я забележи. Но откакто я заговори, и то не както мъж говори с дете, а като равна, ѝ се искаше да се беше показала по-умна. Лековатият му тон предполагаше, че той намира много неща за забавни. Тя се чудеше какви ли остроумни отговори е свикнал да получава от приятелите си в Оксфорд. Вероятно всички бяха много умни и забавни. Тя успяваше да е забавна с Фреди. Той смяташе всяка нейна дума за умна, но с Руфъс се чувстваше несъобразителна, незряла и срамежлива. А косата ѝ — о, как ѝ се искаше да не я беше виждал с мокра и оплетена коса.

Тя затвори книгата с въздишка и баща ѝ вдигна поглед над очилата.

— Добре ли си, Грейс?

— Да, татко. Мисля да се кача горе. Доспа ми се.

— От слънцето е. Така става, изцежда ти силите.

Тя се наведе над него и го целуна по бузата.

— Лека нощ, татко.

— Бог да те благослови — отвърна той и я потупа леко. — Сладки сънища.

Малко по-късно тя коленичи до леглото си за молитва. Молеше се за баща си и за майка си, която вече беше при Господ. Молеше се за Фреди, леля Мей и чичо Майкъл; за сестрата на Фреди, Джоузефин, макар че не я харесваше особено, и за Руфъс. Молитвата ѝ за Руфъс продължи дълго и приличаше повече на изповед.

Когато си легна, се обърна настрани и се вгледа в черно-бялата фотография на родителите ѝ, която стоеше в рамка на нощното шкафче. Майка ѝ имаше издължено лице, като нейното, и дълбоко поставени пъстри очи, макар че на фотографията цветът им не личеше. Изглеждаха просто тъмни. Лицето ѝ беше мило. Лице, на което можеш да довериш тайните си. Грейс бе сигурна, че ако майка ѝ беше жива, щеше да я изслушва с разбиране и тя щеше да може да ѝ каже всичко. Майка ѝ сигурно щеше да сяде на леглото ѝ, да гали бузата ѝ и да я гледа с обич. Може би щеше да се засмее на сляпото ѝ увлечение, но нямаше да я накара да изпитва срам. Нямаше да го омаловажи. Разбира

се, това увлечение нямаше да доведе до нищо, но тя можеше поне да му се възхищава. Хубаво ѝ беше да знае, че той съществува на този свят. А още по-хубаво беше, че той знаеше, че тя съществува.

Затова Грейс изля шепнешком сърцето си пред единствения човек, на когото можеше да разчита, че ще я разбере.

ГЛАВА 6

На следващата сутрин Грейс беше в градината и береше зеленчуци за обяда, когато черното бентли спря на тревата пред къщата. Грейс се изправи и избърса ръце в престилката си. Сърцето ѝ забумтя диво в гърдите. Беше се свило като юмрук, а в стомаха ѝ сякаш бръмчаха пчели. Тя заслони с ръка очите си от слънцето и за своя изненада видя, че шофьорът слиза и тръгва към нея.

— Госпожица Грейс — рече той официално.

— Аз съм — отвърна тя.

— Възрастната лейди Пензълуд ме изпраща, има спешна нужда от вашето присъствие.

На Грейс ѝ прималя. Представи си всякакви ужасии, които можеше да са се случили след ужилването от пчелата. Вероятно ръката на старата дама се беше подула толкова много, че сега я болеше още повече. Искаше ѝ се баща ѝ да я придружи, но той работеше в градината на имението и нямаше време да го търси. *Защо не бяха извикали него? Нали и без това беше там?*

— Веднага ли иска да дойда? — Глупав въпрос, защото възрастната дама явно имаше спешна нужда от присъствието ѝ.

— Каза, че е спешно, госпожице Грейс.

Грейс влезе бързо в къщата, за да смени панталоните си с рокля, да си измие ръцете и да прибере косата си. Колкото и усилено да търкаше, не можа да изчисти съвсем калта под ноктите си. Щеше ѝ се да имаше майка или баба, за да идат вместо нея. Съжаляваше, че е единствената жена в къщата. Когато излезе отново, шофьорът държеше отворена задната врата на колата и изглеждаше много сериозен. За миг тя усети приятна тръпка при мисълта за Руфъс и какво би казал за физиономията на шофьора. Беше сигурна, че подобна сериозност ще го развесели.

Колата мъркаше като голяма котка. Грейс гледаше как пейзажът прелита край нея, но беше твърде притеснена, за да се наслади на птичките, които се стрелкаха из храстите. Накрая завиха към входа на Уолбридж Хол и минаха плавно през голямата желязна порта. От двете

страни на каменни пиедестали се издигаха две статуи — на лъв и на дракон, с раззинати в могъщ рев муцуни. Страхът ѝ се засили, когато колата се плъзна по извитата алея и великолепната къща се появи пред погледа ѝ. Отблизо беше още по-красива, многобройните ѝ прозорци блещукаха на слънцето, а по билата на високите покриви се извисяваха внушителни комини. Гърлото ѝ пресъхна при мисълта, че ще влезе вътре, и повече отвсякога ѝ се прииска да беше горе на хълма, в подножието на гората, и да гледа къщата отдалеч.

Колата спря и шофьорът изключи двигателя. Без да каже нищо, той излезе на чакъла, за да ѝ отвори вратата. Грейс слезе колебливо и зачака да ѝ каже какво да прави, като нервно чоплеше изгризаните си нокти. Озърна се към двама градинари с кафяви работни дрехи, които подкастрияха един тисов храст. Единият спря работата си и я погледна. Грейс се надяваше да види някъде баща си, но уви.

Не се наложи да чака дълго. Голямата врата на къщата се отвори бавно като ужасяваща уста, за да я погълне на една хапка. Тя потисна страха си, докато чакаше не по-малко страховит от шофьора иконом да я покани вътре, и с огромно облекчение видя Руфъс, усмихнат както обикновено, да се спуска към нея, като взимаше стъпалата по две.

— Здравей, Грейс. Надявам се, че не сме те откъснали от нещо важно — рече той, тъмните му очи проблясваха.

Доплака ѝ се от щастие, защото ако нещо ужасно се беше случило, Руфъс нямаше да ѝ се усмихва така весело.

— Тъкмо берях зеленчуци — отвърна тя и веднага съжали, че не излъга, че е правила нещо много по-интересно.

— Тогава сигурно си жадна. Джонсън — извика Руфъс на чакащия иконом. — Моля те, донеси на госпожица Грейс сок. Ние ще сме в зимната градина.

Руфъс изглеждаше съвсем небрежен с шотландския вълнен елек в червеникаво и кафяво, синята риза с навити ръкави, които разкриваха мускулестите му предмишници, и с елегантния златен часовник с кожена каишка. На кутрето му просветна златна халка, когато той сложи ръка на гърба ѝ, за да я поведе по стълбите към фойето. То беше огромно, с толкова голяма камина, че вътре можеше да се побере леглото на Грейс. На масата пламтеше най-невероятният букет от лилии, а персийските килими, които покриваха каменните плочи на пода, бяха протрити от краката, минавали по тях с векове. Тъмно

дървено стълбище се извиваше към поразителен портрет на предтеча с броня, а после се разделяше на две и се свързваше с галерия в другия край на фойето.

— Това е прапрапрадядо Олдрич — каза Руфъс, като кимна към портрета. — Бил е голям образ. Олдрич означава „крал“, но аз предпочитам да ме кръстят по-скоро на просяк, отколкото да се казвам „Олдрич“. Горкият татко, от всички имена в рода, родителите му са избрали за него най-нелепото!

Грейс се засмя, но не можа да измисли нищо остроумно в отговор.

— Харесва ми бронята му — рече тя, но се чувстваше глупава.

— И на мен. Изложена е в салона за игри. Като малък все я обличах, но вече съм височък за нея. Странно колко дребни са били хората навремето. Много по-дребни, отколкото предполагаме.

— Изобщо не изглежда дребен.

— Не и тук. Вероятно художникът е искал да му се хареса и го е нарисувал по-едър, отколкото е бил всъщност.

Грейс започна да се отпуска. Всъщност беше почти замаяна от щастие, докато Руфъс ѝ показваше къщата. Отвътре тя бе не по-малко внушителна, отколкото отвън. Той ѝ показа и другите портрети в салона. Всички хора на тях имаха странни имена, като Уинтроп и Морвен, освен един, който се казваше Руфъс.

— На него съм кръстен — рече Руфъс, сбърчил нос. — Не знам защо, все пак е най-грозният от всички.

— Според мен Руфъс е хубаво име. Можеше да те кръстят Бродерик.

Той се засмя.

— Това щеше да е страшна участ. Хайде, да не караме баба да чака.

Грейс отново се изплаши. Пое си рязко дъх и сигурно пребледня, защото Руфъс ѝ се усмихна мило, наведе се и прошепна в ухото ѝ:

— Не се тревожи, Грейс, дълбоко в себе си тя е истинско котенце. Тази сутрин е в добро настроение. — Насочи я към дълъг коридор и една стая вдясно привлече вниманието на Грейс. Тя беше квадратна, с лавици за книги около мраморна камина, но вместо книги по тях бяха наредени макети на кораби, защитени от стъклени похлупаци. Бяха стотици.

— Това е кабинетът на баща ми — каза Руфъс, спирайки за миг на прага. — Татко е луд по корабите. Сигурно е много отегчително да наследяваш къща насред провинцията, когато всъщност искаш да плаваш. Ти плавала ли си с кораб, Грейс?

— Не, мисля, че малко ще ме е страх в морето — отвърна тя.

— Глупости, ще ти хареса. Татко ме научи да управлявам яхта, когато бях малък. В океана има нещо магическо. — Тя плъзна поглед по картините, които украсяваха другите стени. Всички бяха морски сцени: кораби в синьо море, лазурни небеса, в които се рееха чайки, оживени пристанища, пясъчни дюни и ивици розови рози.

Тя неохотно се откъсна от тях и последва Руфъс по коридора към голяма зимна градина в дъното му, от която се откриваше изглед към прекрасния парк на Уолбридж Хол. Там, настанена царствено в градински стол от ракета, с малко пухкаво кученце в скута, седеше старата маркиза. Когато видя Грейс, съсухреното ѝ лице се преобрази от неочаквано сърдечна усмивка.

— О, ела тук, скъпа, и ми позволи да ти благодаря. — Тя ѝ подаде ръка. Грейс пристъпи напред и я пое смутено, прикляквайки в реверанс, защото усещаше, че за старата маркиза е нужно нещо повече от любезно кимване.

— Виж! — Маркизата размаха ръка, която вече не беше свита като щипка. — Почти не ме боли тази сутрин. Отокът спадна. Ти си много добър малък лекар, нали?

— Много се радвам, че сте по-добре, милейди — отвърна Грейс, изненадана, че отровата на пчелата се е оказала толкова ефективна.

— Говори по-високо, дете. Не те чувам, когато шепнеш.

— Много се радвам, че сте по-добре — повтори по-високо Грейс.

— Аз също — отвърна старата маркиза.

— Благодаря, Джонсън — каза Руфъс, поемайки чаша сок от подноса. Икономът се оттегли с поклон. — За теб е, Грейс. Сок от ягоди и малини. Много е хубав. Аз пих на закуска.

— Сокът е от градината — рече лейди Пензълуд. — Имаме чудесни плодове и зеленчуци, но ти, разбира се, знаеш това, нали си дъщеря на Артър Хамблин. Навремето градинарството ми беше хоби, преди артритът да ми попречи да се забавлявам. Вероятно пчелите ще спасят ръцете ми и отново ще мога да бъда полезна. — Вдигна вежди

към Грейс. Тя отпи от сока. Той беше най-вкусното нещо, което бе опитвала. Знаеше, че трябва да каже нещо, но не се сещаше какво.

Руфъс ѝ се притече на помощ:

— На баба много ѝ хареса ужилването и иска да го повтори.

— О, Руфъс. Странно момче си ти. На никого не му харесва да го жилият. Човек просто изтърпява болката, за да получи ползата. Като в живота, Руфъс. Понасяш всичко заради обещанията за рай и вечен живот на Небесата.

— Не бих казал, че животът е само страдание, бабо — отвърна той, като седна срещу нея. — Аз пък смятам, че предлага много удоволствия.

— Само за млад и обичашщ удоволствията мъж като теб. Когато остарееш, Руфъс, поглеждаш назад и виждаш неравен път от удоволствия и болка. Миналото ще е осеяно с нещастия и несполуки, да не говорим за ужасната загуба на близки хора. Ще се наложи да понесеш това...

— Като твоята загуба, бабо — прекъсна я той, извил дяволито устни. — Ще съм много тъжен, когато ти дойде времето. — Грейс се изплаши, че той може би прекалява, но баба му се усмихна, явно сметна това нахалство за забавно.

— Да, сигурно. Надявам се да се радваш на дълъг живот, скъпо момче, но не мисля, че е нещо прекрасно да надживееш онези, които обичаш. Човек го понася, но никога не се възстановява. Госпожице Хамблин, помня, когато майка ви почина. Бяхте твърде малка тогава и не я познавате, което е много жалко. Тя беше сладко момиче. — Бузите на Грейс станаха розови като сока. Старата маркиза отбеляза трагедията ѝ със сумтене. — Кой ви отгледа?

— Баща ми?

— Сам? — Лейди Пензълуд присви очи и пак изсумтя неодобрително.

— Да, милейди.

— Всемогъщи боже! Браво на него. Не е лесно да отгледаш дете сам, особено за мъж. Мъжете са безполезни по отношение на децата.

— Помагаха му. Леля Мей му помагаше — намеси се Грейс с надеждата, че лейди Пензълуд ще одобри това.

И тя го одобри.

— Семейство. Ето, виждаш ли, човек просто не може да съществува без семейство. — Грейс не посмя да й каже, че леля Мей е далечна роднина и всъщност не е от семейството. Наричаше я „леля“, защото с майка й бяха като сестри. — А дядо и баба?

— Да, милейди. Баба помагаше, когато бях малка.

Това изключително много се понрави на лейди Пензълуд.

— Бабите са незаменими. Нашият Руфъс си имаше много проблеми с мен.

— Проблеми е добре казано, бабо. Ти винаги си била проблемна. Тя се изсмя.

— Когато станеш баба, от теб се очаква да казваш каквото мислиш. С години не казвах какво мисля. Сега съм стара и съм най-старша в семейството, затова имам право да говоря всичко.

— И определено го правиш — добави той лукаво.

— Наистина бих искала още едно ужилване. По другата ръка. Какво ще кажете, госпожице Хамблин?

Грейс беше твърде малка и твърде незначителна, за да говори каквото мисли, затова нямаше избор, освен да се съгласи с нещастното убийство на още една скъпоценна пчела.

— Искате ли да ви хвана някоя от градината? — попита тя веднага.

— Прекрасна идея. Руфъс, покажи й къде е лавандулата. Там винаги има много пчели.

— Тъй като съм човек, който търси удоволствия, бабо, с огромно удоволствие ще покажа градината на Грейс. — Той се изправи. — Ела, Грейс. Да излезем и да се порадваме на слънцето.

— Вземете и Амбър — каза баба му и леко избута кучето от коленете си. — Цяла сутрин стои вътре. Време е да си свърши работата. — Бялата малтийска болонка неохотно последва Руфъс и Грейс в градината и скоро изчезна в един храст.

— Две чудеса за един ден — каза Руфъс и сложи тъмните си очила.

— Кое е другото? — попита Грейс.

— Мама и татко отидоха в Лондон. Ще ходят на театър тази вечер. — Грейс не отговори и той добави: — Не исках да разбират, че пчелите жият баба. Ще решат, че съм жесток.

— Баба ти определено не смята, че си жесток.

— Тя не смята. Но мама е друго нещо. Тя мисли, че това са разни шарлатани и щеше да дърдори и да върти очи: „Стига, Руфъс, нямаш ли какво друго да правиш?“ Тя смята свекърва си за досадна и властна, и тя наистина е такава, разбира се. Дори на мама да ѝ се иска старото момиче да ритне камбаната по-скоро, ще сметне идеята за ужилването от пчела за твърде варварска за целта и както обикновено аз ще се озова между чука и наковалнята, докато се опитвам да ги укротя. Достатъчно зле е, че живеят в една къща. Две дяволски силни жени отстояват позициите си; безнадеждно е. Затова мама изчезва в Лондон възможно най-често. Баба обича да стои тук и да се разпорежда сама в голямата стара къща.

— А ти? Обичаш ли да стоиш сам в голямата стара къща?

— Не особено. Пълня я с приятели. Така не е толкова самотно. — Грейс се засмя. — Е, ето я зеленчуковата градина.

Той бутна дървена портичка в стара каменна стена и тя се отвори към огромна градина, наскред която имаше най-различни овощни дървета, посадени на еднакви разстояния едно от друго. Лехите бяха безупречни. Грейс си помисли, че вероятно от въздуха ще прилича на калейдоскоп от хармониращи форми с две огледални страни. Преброи трима градинари, които работеха сред лехите, плевяха и прекопаваха, но не видя никъде баща си. Зачуди се какво ли ще си помисли, ако я види тук с Руфъс Мелвил. В дъното на градината се издигаха два огромни стъклени павилиона. Грейс копнееше да влезе вътре и да разгледа, но не посмя да помоли. По-късно щеше да разпита баща си за тях.

— Е, къде е лавандулата? — попита Руфъс.

— Ей там. — Грейс посочи към стената, която беше превзета от гъста леха с лавандула.

— Прекрасно! Какво ще прави тя с толкова лавандула?

— Може би ще я сложи в торбички — предположи Грейс.

— Какви торбички?

Доволна, че знае нещо, което той не знае, тя го осветли по въпроса:

— Слагаш ги при дрехите си, за да миришат хубаво, или ги окачваш на колоните на леглото, за да спиш по-добре.

— Точно това ми трябва. Имам ужасни проблеми със съня. Много лесно се превъзбуддам. Броенето на овце не върши работа,

защото започват да се блъскат коя ще прескочи първа оградата. Не мисля, че изобщо върши работа при някого. Това е просто мит.

— Лавандулата действа.

Той поклати глава.

— Не мисля, че при мен ще подейства, сладка Грейс. Аз съм безнадежден случай.

Тръгнаха към храстите.

— Виж колко много пчели! — възкликна Руфъс. — Големи, дебели и тромави и малки, слаби и пъргави. Много са заети, нали?

— За баба ти ни трябва медоносна пчела.

— А как ще я занесеш дотам.

— Лесно. Сигурна съм, че градинарите могат да ми дадат една саксия. Не искам да плаша пчелата, като я нося в ръце.

Руфъс извика един градинар. Той забърза да донесе саксия, а Руфъс клекна да гледа пчелите.

— Невероятни са, нали?

— Те са най-прекрасните създания — съгласи се Грейс и преди да се усети, започна да споделя знанието си с огромен ентузиазъм. Когато градинарят се върна, тя вече беше казала на Руфъс какви са разликите между медоносната пчела и земната пчела и как медоносните пчели танцуват, за да известят другите пчели къде има храна. Руфъс я слушаше с интерес. Изглеждаше впечатлен от осведомеността ѝ.

— Ти си истинска малка пчеличка, а?

Тя се засмя.

— Не, просто ги обичам.

— Не мога да се сетя за нещо по-хубаво, което да обичаш — каза той и ѝ се усмихна, както брат би се усмихнал на своята любима помалка сестра.

Грейс се зае да приготви саксията. Сложи малко лавандула вътре, после откъсна стръкче, на което беше кацнала пчела, и също го сложи в саксията. Накрая покри отвора с длан. Чуваше как пчелата жужи вътре, твърде заета с лавандулата, за да забележи, че е в затвор. Върнаха се през моравата към къщата и завариха кучето на лейди Пензълуд да чака пред вратата на зимната градина.

— Глупаво животно. То е по-скоро играчка, отколкото куче — каза Руфъс. — Другите кучета обичат разходките, но не и това. Много

е разглежена. Нали, Амбър? — Отвори вратата и я пусна вътре.

— Тя свърши ли си работата? — попита маркизата.

— Всичко свърши — излъга Руфъс.

— Добро момиче? — възкликна лейди Пензълуд. — А сега се махай! Джонсън, занеси я в кухнята. Не искам да скочи в мен с кални лапи.

Грейс донесе саксията и Лейди Пензълуд подаде ръка. Грейс се надяваше, че пчелата няма да отлети. Извади я внимателно, все още вкопчена в стръкчето лавандула. Чувстваше се ужасно, когато я постави върху ръката на старицата, особено когато трябваше да я притисне към кожата, както правеше баща ѝ, за да не ѝ остави друг избор, освен да ужили и да се прости с живота си. Старата маркиза отново не реагира. Едва когато Грейс видя жилото и половината от коремчето на пчелата, увиснало на него, осъзна, че работата е свършена. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Въпреки усилията ѝ една голяма сълза капна върху ръката на старата дама.

— Скъпо дете, не плачи за мен — каза мило лейди Пензълуд, изглеждаше изненадана от състраданието на Грейс. — На колко сте години, госпожице Хамблин?

— На четиринайсет — подсмръкна Грейс.

— Много сте зряла за четиринайсетгодишна. Вероятно защото се налага да се грижите за баща си. Повечето момичета на вашата възраст още си играят с кукли, предполагам. — Грейс прибра пчелата в саксията и я загледа как пълзи объркана по дъното. Още една сълза падна върху лавандулата. — Вие сте много добро момиче. Вашите пчели ме лекуват и аз съм ви изключително благодарна. Сега Къмингс ще ви откара у дома. — Руфъс взе саксията и я подаде на иконома, който се беше върнал със сребърна каничка с кафе на поднос. — Чудесно, сутрешното ми кафе. Не се тревожи, Джонсън, това е просто ужилване от пчела. Нищо работа. Нищо не усетих.

Руфъс придружи Грейс до фоайето, но преди да отвори вратата, се обърна към нея. Изглеждаше притеснен.

— Разстрои се заради пчелата, нали? — Гледаше я със съчувствие. — Значи пчелите наистина умират, след като ужилят?

Тя кимна.

— Не всички, но женските медоносни пчели умират.

— Глупавата ми баба си помисли, че плачеш, защото я е заболяло, но аз разбрах. Наистина обичаш пчелите.

— Да, обичам ги. — Тя си пое дълбоко дъх.

— Съжалявам, че трябваше да убием още една. Знаеш ли какво, да сключим сделка. Ще запазим това в тайна, за да не се налага всички стари дами в графството да убиват пчели, за да лекуват артритата си. Ще се погрижа баба да не казва на приятелките си. Ако забележат ръцете ѝ, ще измислим някакво обяснение. Например че ме е напердашила, защото не слушам. Какво ще кажеш?

— Съгласна съм — отвърна с благодарност Грейс.

— Е, няма да плачеш повече, нали? Тези пчелички сега са в рая, където могат да живеят колкото им душа иска без никакви последствия. — Тя кимна. — Ела, ще те откарам. Не ми се струва редно да те оставям на мрачния Къмингс. Откакто го познавам, нито веднъж не съм го виждал усмихнат, а не е никак приятно. Често се питам дали няма някакво ужасно заболяване, заради което не може да си извива устните. Но се съмнявам. Мисля, че си е просто кисел, като лимон. Да, от сега нататък ще го наричам Лимон. — Грейс се засмя и избърса очите си. — Така е по-добре. Сега ще те откарам с моето алфа ромео. Много по-вълнуващо е от скучното старо бентли на татко.

Руфъс беше прав. Неговата открита кола беше много по-вълнуваща от бентлитото. С вятъра в косите и Руфъс до нея, Грейс бе щастлива отвсякога. Идваше ѝ да се смее с глас. Руфъс се обърна към нея и се усмихна, в тъмните му добри очи просветваше топлина. В този миг сякаш времето спря и ѝ позволи да запечата завинаги лицето му в паметта си. Тя примигна и той извърна очи към пътя, но тя щеше да помни този поглед с години, като красива пощенска картичка, която пази в ума си.

— Грижи се за пчелите си — каза той, когато тя слезе от колата.

— Ще го направя — отвърна Грейс и му благодари, че я откара до дома. Той се усмихна и потегли, а тя остана на пътя дълго след като колата изчезна от поглед. Опитваше се да проумее странния копнеж, който дърпаше нежните струни на сърцето ѝ.

ГЛАВА 7

Остров Теканасет, Масачузетс, 1973 г.

— Грейс? — Беше Фреди, който излезе на верандата с обичайната чаша джин с тоник, следван от кучетата. — Какво правиш тук сама?

— Гледам залеза — отговори тя и с въздишка остави миналото да се изплъзне заедно със слънцето.

— Може ли да се присъединя?

— Разбира се.

Той седна до нея на люлката и разклати леда в чашата си.

— Къде е Трикси?

— Отиде на парти на брега.

— С онова момче, предполагам.

— Да, с Джаспър.

— Това не ми харесва — рече той и отпи. — Изобщо не ми харесва.

— Но ти не си й забранил да се виждат.

— Защото знаех колко ще се разстроиш.

— Много мило от твоя страна. — Тя се усмихна и му прости, че прекъсна унеса й.

— Освен това не искам да влошавам положението. Затегнеш ли юздите, конят иска да избяга. Отпуснеш ли ги, най-вероятно ще сведе глава и ще пасе.

— Надявам се да си прав.

Тя сведе поглед към празната си чаша от вино.

— Помниш ли как те ужили пчела за първи път.

Челюстта на Фреди се стегна.

— Никога не съм обичал пчели, както знаеш — рече и отпи отново. Не обичаше да говори за миналото. Като че ли с радост го бе оставил зад гърба си, когато се преместиха в Америка преди толкова много години.

Грейс въздъхна и се вгледа в океана.

— Залезите ме натъжават, но по хубав начин — каза тя, внезапно почувствала се много сама, защото Фреди нямаше да разбере горчиво-сладката смес от удоволствие и болка.

— Какво му е хубавото да си тъжен? — попита той.

Тя се усмихна с копнеж.

— Приятно ми е да си спомням за татко, но и боли, защото той ми липсва.

— Баща ти беше добър човек — призна Фреди и кимна замислено.

— Само него имах — каза тя тихо. Фреди от миналото щеше да отговори: „Имаше и мен“. Но онзи Фреди вече го нямаше, също като баща ѝ.

— Значи няма смисъл да мислиш за него — каза той.

Грейс чувства нужда да хване ръката му. Когато бяха малки, щеше да го направи и той щеше да стисне нейната с обич. Но войната го беше променила. Сякаш беше оставил обичта си на бойното поле, заедно с окото. Нежността си беше отишла. Спомените за по-щастливи времена бяха заровени дълбоко. Решимостта му да не поглежда назад беше яростна. Той вече не бе закачлив, а сериозен и угрижен. Навремето, когато се върна от войната, като че ли се дразнеше, че тя не разбира през какво е преминал, макар че нито веднъж не ѝ даде шанс да разбере, като ѝ сподели нещо. Беше се затворил за нея и тя усещаше това. И въпреки това останаха заедно. Свързваше ги дългът, а горчивината ги разделяше.

Все пак с годините той беше омекнал малко. Негодуванието му бе приело не така агресивна форма, превърна се в дистанцираност. В някакъв вид любезност, която, макар и абсолютно недостатъчна за страстна жена като Грейс, все пак ѝ позволяваше да живее така, и то не нещастно. Моментите на неочакван плам, които го водеха в леглото ѝ, бяха следвани от пълното му пренебрежение на сутринта, когато той заравяше лице във вестника, отпиваше от кафето си и се завръщаше в убежището на рутината. Грейс знаеше, че ако не се откъсва от механичните ритуали на това ежедневие, той се чувства в безопасност от интимността. Тя често се питаше дали всичко щеше да е по-различно, ако Фреди се беше върнал от войната с отворени обятия и отворено сърце. Ако се чувстваше обичана, вероятно нямаше да копнее така за миналото.

— Но аз имах и теб — каза тя с надеждата, че той ще реагира на окуражаващата ѝ усмивка и вероятно ще я погледне с очите на момчето, с което беше израснала, а не с безразличието на мъжа, в който се бе превърнал.

Фреди не допи питието си и стана.

— Ще ядем ли? Умирам от глад.

Тя насочи мислите си към вечерята, само и само да не усеща болката, която студенината му предизвикваше.

— Да, паят с пиле трябва да е готов.

— Добре. Искам да ти разкажа как мина уикендът. — Гласът му беше изпълнен с ентузиазъм, когато насочи разговора към работата си. Грейс извади пая от фурната. Нямаше друг избор, освен да слуша. В живота на Фреди нямаше място за сантименталност; войната някак му беше отнела и това.

Трикси тичаше по плажа. Партито вече беше започнало. Около огромния огън на пясъка пред клуба се беше събрала цяла тълпа хора с летни рокли и отворени ризи, пиеха сангрия, а пламъците озаряваха с оранжевото си сияние оживените им лица. Трикси се огледа за Джаспър, но видя, че Сузи ѝ маха трескаво.

— Е, колко си загазила? — попита Сузи, щом Трикси отиде при нея.

— Очаквах да е по-лошо. Луси Дърлакър е доносница!

Сузи се ухили победоносно.

— Но познай с кого си бърбеше тази сутрин в закусвалнята?

— Джордж — отвърна усмихната Трикси.

— Правилно. Предлагам да ги окуражаваме с всички сили.

— Госпожа Дърлакър ще получи удар, ако разбере.

— Да се надяваме, че тази връзка ще разцъфне, преди да е узнала. Така ефектът ще е още по-ужасяващ.

— Сузи, много си гадна.

— Не се преструвай, че не искаш да причиниш най-страшни мъки на Евелин Дърлакър!

— Мама много вярва в кармата.

— Каквото повикало, такова се обадило. Е, аз само ще помогна мъничко.

— Тя ще пожъне каквото е посяла, без значение дали ние ще помогнем. Къде са те, между другото? — Тя огледа лицата на хората, които познаваше цял живот.

— Ще дойдат. Обещаха да дойдат. О, много съм бясна на Бен. Ако скоро не ме притисне до стената, за да ме целуне, ще умра! — Тя тръсна изсветлялата си от слънцето коса и въздъхна мелодраматично. — Англичаните са толкова сдържани, това направо ме подлудява!

— Джаспър изобщо не е сдържан — каза Трикси. — Всъщност е ненаситен.

— Не ме карай да ревнувам.

— Тогава няма да ти казвам — подразни я Трикси.

— Добре де, колко далече стигнахте?

Очите на Трикси светнаха тържествуващо.

— До края.

Хвана Сузи за ръцете и заподскача по пясъка.

— Той е невероятен!

— Успокой се. Искам подробности. Как беше?

Трикси спря да подскача.

— Кара ме да се чувствам жена — каза тя сериозно.

— Това ми звучи като лоша песен.

Трикси сви рамене.

— Дори в лошите песни има истина.

— По-добър ли беше от Ричард? — попита Сузи. Говореше за любовника на Трикси от миналото лято.

— О, забрави за Ричард, Сузи. Той беше част от експерименталната ми фаза. Това е любов. — Тя понижил глас: — Не казвай на никого, но ще тръгна с тях на турне през есента.

— Той ли те покани?

— Не, но ще го направи.

— Тогава и аз ще дойда, с Бен — предложи Сузи.

— Прекрасна идея! — възкликна щастливо Трикси. — Ще идем заедно.

— О, Бен! Къде си? — Момичетата огледаха все по-нарастващата гълпа. Внезапно Сузи посочи малка групичка, която се приближаваше по плажа, и възкликна: — Ето ги! Най-сетне!

— Спокойно, Сузи. Играй го спокойно.

Сузи отметна коса и ощипа бузите си.

— Как изглеждам?

— Неустоймо — засмя се Трикси.

— Представи си само — ти, Джаспър, аз и Бен ще обикаляме Америка с автобус. Ще е прекрасно.

— С Луси и Джордж? — вдигна вежда Трикси.

— О, Джордж ще я е зарязал дотогава! — каза Сузи, намести тесните си джинси и тръгна по плажа. — Или майка ѝ ще я е изпратила в манастир!

Лицето на Джаспър светна, когато видя Трикси.

— Здравей, красавице — рече той, прегърна я през врата и придърпа лицето ѝ за целувка. Китарата висеше на рамото му и обещавахе някое и друго изпълнение, а между пръстите му димеше цигара. Трикси притисна устни в неговите и усети вкус на бира и тютюн. Сузи тръгна до Бен, пхнала ръка в задния джоб на джинсите си. Той я прегърна през кръста, попита я как върви купонът и Трикси усети, че той ще целуне приятелката ѝ тази нощ. Идеята да обикалят Америка с тях ѝ се стори по-осъществима отвсякога.

Стигнаха до „Капитан Джак“, където момчетата започнаха да подреждат инструментите си по терасата и момичетата изтичаха да им донесат напитки. Щом се върнаха, групата беше обградена от почитателки с мини поли, едри гърди и блеснали очи. Трикси си помисли с негодувание, че приличат на пчели около гърне с мед.

— Бирите идват — провикна се тя и мина покрай момичетата към Джордж, който подреждаше барабаните си, докато Джаспър и Бен попиваха комплиментите като два щастливи сюнгера.

Сред миниполите беше и Луси Дърлакър. Тя беше вързала пепеляворусата си коса на конска опашка и бе гримирала очите си в синьо. Сузи видя шанса си и я хвана за ръка.

— Луси, ела тук. Виждали ли си такива барабани? Невероятни са. Хайде, докосни ги. — Луси нямаше нужда от втора покана, пристъпи напред и протегна ръка. Джордж погледна към нея. Не беше красива, но притежаваше очарованието на забранения плод. Когато тя вдигна очи към него, бузите ѝ бяха червени като боровинки.

— Здравей, Луси — рече той и тя му се усмихна свенливо.

Сузи се обърна към Трикси и прошепна:

— Е, не беше трудно!

Трикси погледна за миг Луси и Джордж, но беше по-загрижена да държи другите момичета далеч от Джаспър. Той беше твърде любезен, за да ги прогони сам.

Не след дълго се появи и Джо Хорнби, който се понесе през тълпата, облечен с риза на цветя и яркочервени къси панталони, като димеше обилно с пурата си. Спря в средата на терасата.

— Добре, момчета, готови ли сте да свирите? — извика, доволен от тълпата. — Да видим какво ще покажете на добрите хора от Теканасет! — Размаха пурата и гласовете около огъня притихнаха, а хората се извърнаха да слушат.

— Дами и господа, жители на Теканасет, може ли да ви представя „Големите черни пльхове“. Още не сте ги чували, но имената им ще станат прочути като тези на техните сънародници „Ролинг Стоунс“ и „Бийтълс“. Наистина чудесно наследство. Но те ще стигнат дори по-далеч. Помнете ми думата, вие ще сте ги чули първи. Но стига приказки, ще прецените сами. Джаспър, Бени и Джордж, хайде, забивайте!

Момчетата започнаха да свирят, но усилвателите не успяваха да пренесат звука до плажа и само зрителите, които бяха най-близо, ги чуваха добре. Другите отзад се отказаха след няколко минути и подновиха разговорите си, а възрастните се мръщеа на непривичната модерна музика. Младите обаче се събраха и заподскачаха по пясъка с вдигнати ръце. Загорелите им от слънцето тела се движеха в ритъм като обсебени.

— Значи за това била цялата врява! — каза Евелин, която тъкмо бе дошла на партито, за да държи дъщеря си под око. Изглеждаше съвсем не на място с жълтите си панталони, жълтата жилетка и перлите.

— На мен ми харесва — каза Бел. — Момчето има хубав глас.

Евелин сбърчи малкото си носле.

— Хубав, но не отличен. Мисля, че за да успееш в тази индустрия, трябва да си отличен.

— Не съм съгласна, Евелин. За да успееш в тази индустрия трябва просто да си привлекателен — възрази Бел.

Бил се приближи с бира в ръка, безупречен със сините панталони и розовата риза, русата му коса беше пригладена назад като на ученик, сресан от майка си. Изглеждаше в добро настроение, защото цял следобед беше играл тенис и изгуби само един сет.

— Не е зле — рече той. — Чувал съм и по-лошо.

— Дали Трикси е тук, или Грейс е проявила здрав разум да я накаже? — рече Евелин, като оглеждаше тълпата от танцуващи тела.

— Мислех да ти кажа, че се натъкнах на Фреди сутринта, Евелин — каза Бил.

— И какво каза той? — рече тя, прекалено любопитна, за да му се скара, че не ѝ е съобщил по-рано.

— Излиза, че е знаел къде ще ходят през уикенда.

— Нима? — попита изумена Бел. — И я е пуснал?

— Очевидно.

— Е, има си проста причина за това — каза Евелин. — Те не са като нас.

— Какво имаш предвид, Евелин? — попита Бел, макар че от тона ѝ ставаше ясно какво има предвид.

— Нямаат класа — вирна брадичка Евелин. — Не бих желала такива момчета за нашата дъщеря, но те са съвсем на нивото на хора като Валънтайн. — Говореше, сякаш те принадлежаха към съвсем различен и по-нисш вид.

— Трябва да кажа, че съм изненадана от Фреди. Винаги съм го смятала за много коректен човек — каза Бел.

— Аз пък винаги съм го смятала за много студен човек — добави Евелин.

— На игрището за голф се сгорещява — намеси се Бил. — Улучи ли дупка, в него няма нищо студено!

Евелин извъртя очи.

— Добре, писна ми от тази музика. Прибирам се. Бил?

Той въздъхна с неохота, но знаеше, че не си струва да спори с жена си.

— Казах на Луси да се прибере до единайсет.

— Тогава нямаш причина да се съмняваш, че ще е в леглото в единайсет и пет — каза Бел.

Бел се наслаждаваше на партито. Съпругът ѝ Джон беше голям приказливец и повече от всичко обичаше да забавлява публиката си със своите истории, обикновено значително преувеличени. Тя обикаляше около огъня и говореше с приятели, докато Джон омайваше малка групичка хора, като се смееше гръмогласно на шегите си. Бел погледа младите, които танцуваха на златистото сияние на пламъците. Приличаха на диваци, подскачаха боси по пясъка, голите им ръце и крака се мятаха в почти хипнотизиращия ритъм на барабаните. Нейните деца бяха двайсетинагодишни и имаха семейства. Тя чувстваше облекчение, че вече не е нужно да се тревожи за дъщерите си. Помисли си, че не е лесно да си млад.

Остана на партито до полунощ. Дотогава повечето възрастни се бяха прибрали, само Джон остана с най-близките си приятели, за да се смеят на стари истории, които им разказваше за стотен път. Музиката също беше спряла и момчетата се изтягаха на пясъка с Трикси, Сузи и още няколко момичета, пиеха бира и пушеха някаква подозрително смърдяща трева. Бел се вгледа малко по-внимателно. Не, не може да бъде. Вечерният ѝ час отдавна беше минал, но все пак нямаше как да сбърка светлата коса на Луси Дърлакър.

По сърце Бел беше добър човек и държеше на репутацията си като такъв. Обаче Евелин тази нощ я обиди. Познаваше я, откакто се помнеше, учеха заедно в гимназията, добре познаваше недостатъците ѝ и беше безкрайно търпима към тях, и все пак тази нощ снобизмът на Евелин ѝ дойде в повече. Тя не познаваше тези момчета, а семейство Валънтайн може да не бяха от „висшето общество“, както биха се изразили англичаните, но бяха свестни, добри хора. Бел много харесваше Грейс, затова, вместо да изпълни дълга си като приятелка на Евелин, тя си тръгна с Джон и остави Луси на пясъка да пуши и да флиртува чак до ранните часове на сутринта.

Малката група младежи остана около огъня, който вече се бе превърнал в алени въглени, оживяващи, щом вятърът повееше от морето. Обградени от празни бутилки и фасове, младежите се смееха и разговаряха под пълната луна, нехаещи за времето и приближаващата зора. Нежният шепот на океана ги пренасяше в неземно селение, а вълните осейваха плажа с диаманти.

Джордж и Луси седяха малко встрани от останалите. Бяха събрали глави и косата ѝ вече беше спусната по гърба, като на русалка. Изглеждаше доста красива в полумрака, с посребряла от лунната светлина кожа. Тихият им разговор се накъсваше от приглушения ѝ смях. Трикси си дръпна от марихуаната и я подаде на Сузи, която седеше с кръстосани крака до Бен.

— Мисията изпълнена — рече тя на приятелката си и кимна към Джордж и Луси.

— Добра работа — отвърна Сузи. — Сега е мой ред. — И подаде цигарата на Бен.

Джаспър плъзна ръка по тила на Трикси, под косата, и я придърпа за целувка.

— Много си красива тази нощ. Казах ли ти го вече? — прошепна той.

— Не, не си — отвърна тя тихо.

— Е, красива си.

— Може би ще си намерим някоя дюна, зад която да се скрием — предложи тя с нараснал от алкохола и тревата кураж.

— Няма да е зле. — Целуна я по врата. — Не съм сигурен, че още дълго ще мога да стоя кротко до теб.

— Но ако си тръгнем, ще развалим купона.

— Ако си тръгнем, купонът ще продължи — каза той. — Хайде.

Станаха, но като че ли никой не забеляза. Той я хвана за ръка и тръгнаха по плажа към мрака. После легнаха на пясъка и започнаха да се целуват. Трикси усети как крайниците ѝ се сгряват от желание и се загърчи като търсеца ласки котка. Джаспър отметна косата ѝ назад и зарови лице в шията ѝ. Откри устата ѝ и започна да я целува все попламенно, докато палецът му търсеше гърдите, които се издигаха и спадаха с всеки трескав дъх. Трикси не беше невинна; тя беше захвърляла задръжките с различни любовници, откакто за първи път прави секс на седемнайсет. Но нито един от тях не я възбуждаше като Джаспър. Химията помежду им бе съвършена, превръщаше всяко докосване в наслада и тя бе готова да умре за неговите бавни ласки. Той погали корема ѝ, предизвиквайки силна тръпка на очакване, а после бедрата ѝ под полата и стигна до памучните гащички. Пърхането в корема ѝ се засили и Трикси отвори бедра, за да го покани в себе си.

Любиха се дълго, без да ги е грижа за времето. Когато най-сетне легнаха задоволени и смеещи се на дързостта си, чуха силно грачене някъде по плажа. Отначало решиха, че е чайка или друга изплашена птица, но когато се претърколиха по корем и се вгледаха от дюната към остатъците от огъня, видяха, че вече само две двойки седят около него и се взират в рошава жена по нощница, която жестикулираше бясно.

— О, господи! — изсъска Трикси. — Това е майката на Луси!

— Ти сериозно ли? — Джаспър си погледна часовника. На лунната светлина едва различи стрелките. Беше три и половина.

— Казвам ти. Това е Евелин Дърлакър с щръкнала коса!

Джаспър се засмя.

— О, боже, горката Луси, хваната на местопрестъплението!

— Майка ѝ е луда!

— Така изглежда! — съгласи се Джаспър. — Радвам се, че не крещи на мен.

Те видяха как Луси беше безцеремонно повлечена за ръка по пясъка. Трикси предположи, че Евелин е видяла празните бирени бутилки, и се запита какво ли още е видяла. Дали беше сварила Луси и Джордж да правят секс? Какъв късмет, че с Джаспър се бяха скрили зад дюната. Не можеше да си позволи повече неприятности.

— Най-добре да ме изпратиш до вкъщи — каза тя, изправи се и obu бельото си. Когато погледна пак към огъня, видя, че Джордж е изчезнал, а Бен и Сузи продължаваха там, откъдето бяха спрели. За миг погледа как приятелката ѝ е целувана от мъжа на мечтите ѝ и се усмихна при мисълта за турнето. Щеше да е невероятно забавно.

Джаспър взе китарата, удари няколко акорда и каза:

— Написах песен за теб. Искаш ли да я чуеш?

— Много. Никой не е писал песен за мен. — Трикси седна на дюната и прегърна коленете си. — Как се казва?

— Трикси — отвърна той и се засмя.

— Вече я харесвам — развълнува се тя.

— Понякога най-простичкото е най-добро. — Той започна да свири. Тя гледаше с блеснали очи, когато той тихо запя. В този миг, докато ѝ пееше за копнеж и желание, тя повярва, че го обича повече, отколкото някога ще обича когото и да било.

Щом свърши, Джаспър я погледна замечтано.

— Е, какво ще кажеш?

— Това е най-красивата песен, която съм чувала.

— Наистина ли? — попита той недоверчиво. — Да не го казваш само защото е написана за теб?

— Е, явно наистина си бил много вдъхновен, когато си я писал.

Той се засмя и около устата и очите му се образуваха бръчици.

— Имаш право, Трикси Валънтайн.

— Мисля, че трябва да стана талисман на групата.

— За мен ще е чест — отговори той, стана, закачи китарата на рамо и си взе якето. — Сега да те изпратя до дома.

— Джаспър.

— Да?

— Може ли да тръгна с теб през есента?

— А вашите ще те пуснат ли?

— Ако не ме пуснат, ще избягам с теб — отговори тя уверено, като го гледаше с блеснали очи.

Той се смръщи.

— Наистина ли?

— Никога не съм била по-сигурна в нещо — каза Трикси и го хвана за ръка. — Знаеш ли, бих избягала с теб на мига.

— Тогава ще бъдеш мой талисман и ще пиша песни за теб. Най-великите песни са вдъхновени от любовта.

Тя го погледна в очите.

— Наистина ли ме обичаш?

Той кимна бавно.

— Мисля, че да, Трикси.

— Мислиш.

— Не, знам го — рече той уверено. — Просто съм изненадан. За първи път ми е.

— И на мен — каза тя, внезапно смутена. — Но знам, че те обичам.

Тръгнаха по брега хванати за ръце. Чувстваха се странно уязвими, след като разкриха сърцата си. Обзе ги непознато смущение, което събуждаше и малко страх. Внезапно игривостта в отношенията им беше затъмнена от много по-зрелите аспекти на любовта.

Когато стигнаха до дома на Трикси, целувката на раздяла беше неловка.

— Забавлявах се тази нощ — каза тя и му се усмихна с надеждата да си върнат малко от предишната лекота.

— Аз също — съгласи се той с усмивка.

— Сега ще се покатеря по стената и ще вляза в стаята си през прозореца, за да не будя родителите си.

— Сигурна ли си? Да не паднеш и да се утрепеш. Тъкмо те открих. — Загрижеността в гласа му я накара да се чувства обичана и сърцето ѝ отново се изпълни с мехурчета.

— Няма — отвърна тя. — Сега гледай как се прави. — Започна да се катери с ентузиазъм, нетърпелива да покаже уменията си. Стигна до прозореца на спалнята и се плъзна вътре. След това се наведе навън и му помахаша.

— Сладки сънища! — прошепна Джаспър, помахаша в отговор и ѝ изпрати въздушна целувка. Тя гледа след него, докато той се отдалечаваше в мрака, и сърцето ѝ щеше да се пръсне от щастие.

— Обича ме, не ме обича. Обича ме... — Дръпна завесите и си легна.

ГЛАВА 8

На сутринта валеше. Теканасет беше затулен от гъсти бели облаци. На Трикси ѝ се искаше да спи до късно, но баща ѝ беше много стриктен по отношение на закуската. Семейството се събираше в кухнята в осем, каквото и да става. Когато беше малка, майка ѝ приготвяше яйца, бекон и препечени филийки — типична английска закуска. Сега правеше и палачинки, защото Трикси се беше разбунтувала срещу тяхната решимост да се придържат към корените и настояваше да получава американска закуска като всичките ѝ приятели. Това означаваше палачинки с кленов сироп.

Когато се появи с разрошена коса, която падаше над черните от размазания грим и още сънени очи, баща ѝ я огледа недоволено.

— Трикси, тази сутрин си жалка гледка.

Грейс се съгласи.

— Скъпа, иди си измий лицето и си среши косата. Не можеш да слизаш на закуска в този вид!

Но Трикси се тръшна на стола и си наля чаша чай.

— Изморена съм — оплака се тя. — Стига, никой няма да умре, ако една сутрин съм рошава и немита.

— Въпрос на дисциплина е — каза баща ѝ и затвори вестника.

— Да, да, цивилизацията е в стандартите. Чувала съм го стотици пъти. Нека поне веднъж снижим стандартите, моля ви. — Тя добави лъжица захар и малко мляко в чая си, и го разбърка сънливо.

— Е, забавлява ли се снощи? — попита Грейс, докато слагаше чиния с яйца пред съпруга си, защото знаеше, че храната, повече от всичко друго, ще го разсее от недисциплинираността на дъщеря му.

— Беше много забавно. Джаспър свири и всички танцувахме. Възрастните изчезнаха скоро след това.

Грейс се засмя.

— Предполагам, че тяхната музика не е за нас.

— Не зная — сви рамене Трикси. — Мисля, че ти ще я харесаш, мамо. Ти никога не си се водила по тълпата. Всъщност мисля, че дори ще се престориш, че я харесваш, само за да си различна.

Трикси отпи замислено от чая си. Искаше да им каже как Евелин Дърлакър бе дошла за Луси в три сутринта, но не искаше да разберат, че и тя е останала до толкова късно. Все пак вечерният ѝ час беше в полунощ. За щастие баща ѝ спеше дълбоко, а тя можеше да разчита на майка си, дори да я беше чула как се промъква вътре. Трикси се питаше как ли ще приемат новината, че смята да тръгне на турне с момчетата през есента.

Гледаше как баща ѝ поглъща закуската си. Лицето му беше сериозно, гърбът — скован, раменете изправени — всичко в него излъчваше дисциплина. Понякога Трикси се питаше какъв ли е бил преди войната. Тя никога не забелязваше превръзката на окото или белега на лицето, защото беше свикнала с тях. Сега го гледаше с очите на млада, влюбена за първи път жена и се чудеше какво ли е харесала майка ѝ в този сериозен и дистанциран мъж. Какъв ли е бил като млад? Дали е бил игрив като Джаспър? Или винаги си е бил такъв — скован и без чувство за хумор? Погледна майка си, която правеше палачинки. Тя беше чувствена жена с красиви извивки, замечтани очи и мило, добро лице. Обичаше романите, романтичните филми, цветята и пчелите. Баща ѝ мразеше пчелите и не го беше грижа особено за растенията и животните. Обичаше голфа и книгите за военна история. Искаше всичко да е чисто и подредено. Харесваше рутината. По природа майка ѝ беше безгрижна като птичка. Докато пиеше чая си, Трикси се запита как изобщо са живели заедно толкова години, след като бяха толкова различни.

— Мамо, какво в татко те накара да се влюбиш в него? — попита тя майка си, когато баща ѝ тръгна на работа.

Грейс седна, опря лакти на масата и облегна брадичка на дланите си.

— Баща ти беше най-добрият ми приятел — започна тя тихо. — Познаваме се цял живот.

— Какъв беше тогава? — настоя Трикси.

— Беше много красив. Беше весел и игрив, обичаше забавленията. — Изрече го с копнеж, замислена за онова, което той ѝ беше дал в този брак, а после ѝ го отне.

Трикси направи учудена физиономия.

— Татко весел и игрив! — Засмя се скептично. — Сигурна ли си, че говорим за същия човек? Тогава защо се промени?

— Заради войната.

— Нима? Може ли човек да се промени толкова много?

— Дълбоко в себе си той още е моят Фреди — каза Грейс малко отбранително.

— Това натъжава ли те? — попита Трикси, опитваше се да си представи как би се чувствала, ако Джаспър иде на война и се върне друг човек.

Грейс добави мляко в кафето си. Не искаше да отговаря директно на въпроса. Децата не биваше да знаят твърде много за родителите си.

— Не съм тъжна, скъпа. Как бих могла да съм тъжна, когато имам теб? — Усмихна се така нежно, че сърцето на Трикси се изпълни с вина. Тя отвърна на усмивката и взе кленовия сироп.

По-късно Трикси се качи в стаята си, за да се облече за работа. Трябваше да е в „Капитан Джак“ в единайсет. Грейс тръгна към дома на Голямата с кошница с мед. Не беше далеч от Сънсет Слип, ако поемеше по пътеката през хълма. Дъждът беше спрял и слънцето пак се показва. Грейс видя остриите покриви на къщата дълго преди да стигне до нея. Приличаха на платна на огромен кораб, изтеглен на сушата. Така големи и внушителни, че моряците се ориентираха по тях по пътя си към брега. Това беше първата къща, построена на острова, и имаше най-доброто разположение — в източния му край, с триста и шейсет градусова гледка към океана. Имаше най-големите морави и градини от всички къщи в Теканасет, беше заслонена от вятъра от високи дървета, стари колкото самата нея, и от дива гора, в която навремето бяха ловували глигани, докарани от Европа за целта. Вече нямаше глигани, само глутница кучета, огромна котка, наречена господин Доруд, няколко екзотични на вид кокошки и петел, който кукуригаше всяка сутрин призори върху кокошарника.

Грейс натисна звънеца и изрече името си по интеркома. Големите порти се отвориха подобаващо величествено и тя въздъхна от удоволствие, когато пристъпи на покритата с чакъл алея. През дърветата виждаше яркосините капаци и бялата веранда на великолепната къща. Тя беше засадила хортензиите, пълзящите рози и храстите, които придаваха на къщата донякъде корнуолско очарование и образуваха растителни граници около моравите от двете ѝ страни,

защото Голямата искаше да има английска градина. Грейс беше научила всичко за градинарството от баща си и работата сред цветята и създаванията, които той толкова обичаше, я свързваше с него.

Откри Голямата да играе крокет на блестящата от влага морава с три възрастни приятелки с тенис обувки и бели шапки. Когато я видя, Голямата замаха разпалено с ръка.

— Грейс, ела да гледаш как побеждавам. — Нагласи чукчето и запрати топката на съперницата си в полет над тревата. — Съжалявам, Бети-Ан, но това е положението.

— Ще приема поражението си с достойнство — отговори Бети-Ан и тръгна към топката си. Грейс седна на верандата да ги гледа, докато приключат. Учудваше се на начина, по който Голямата успяваше да играе крокет, използвайки чукчето като бастун.

Икономът ѝ донесе лимонов сок и Грейс погали господин Доруд, който се чувстваше длъжен да се настани в скута ѝ. Тя огледа градината с доволство. Лехите бяха грейнали от цветята, които беше засадила. Голямата имаше двама щатни градинари, които ги плевяха и подрязваха.

Когато играта свърши, Голямата и Бети-Ан се присъединиха към нея до масата, а другите две дами само ѝ стиснаха ръка и си тръгнаха поради неотложни ангажименти.

— Ако господин Доруд ти досажда, просто го изхвърли — каза Голямата, докато потъваше с въздишка в едно кресло.

— Харесвам го — отговори Грейс.

— Огромен е — рече Бети-Ан. — Сигурно имаш гигантски мишки под дъските.

— Хич не го бива с мишките — оплака се Голямата и наля сок за себе си и за Бети-Ан. — Най-мързеливата котка на острова. Уверявам те, мишките добре си живеят тук. — Обърна се към Грейс. — Предполагам, че си чула за Луси Дърлакър.

Грейс поклати глава.

— Не, нищо не съм чула.

Голямата се усмихна.

— Не обичам да злорадствам, но Евелин отдавна си го заслужаваше.

— О? — Грейс вдигна вежди в очакване.

— Евелин, по нощница, извлякла Луси от плажа в три сутринта.

Грейс беше смаяна.

— Наистина ли? По нощница?

— Да. Откачила е. Луси се натискала с едно от онези момчета и около тях смърдяло на марихуана. Горката Луси, съмнявам се, че ще я пуснат да излезе отново.

— Но ти как разбра? — попита Грейс.

Бети-Ан се усмихна гузно.

— Сестрата на прислужницата ми работи за Джо Хорнби и ги чула да говорят за това на закуска. Измислила си някакъв повод да дотърчи у нас и да предаде клюката.

— Книжарската мрежа на острова е безотказна — каза Грейс.

— Никога не е била в по-добра форма — засмя се Бети-Ан.

— Предполагам, че вашата Трикси тогава си е била вече в леглото — каза Голямата.

— Надявам се — отвърна Грейс, прехапвайки устна. — Но не мога да гарантирам. Не я чух кога се прибра.

— Трябва да й кажеш. Много ще се развесели — рече Бети-Ан.

— О, сигурно вече знае. Вероятно целият остров кипи от новината — добави Голямата и махна пренебрежително с обсипаната си с пръстени ръка.

— Представи си само, да излезеш по нощница. Никога не бих го направила — засмя се Грейс.

— Можеш да си сигурна, че нощницата на Евелин е от най-фина коприна и дантела — каза Голямата. — Чудя се само как така не е изпратила съпруга си. Вероятно неговата пижама не е толкова изискана.

— Той е облечен безупречно като манекен на витрина — намеси се неодобрително Бети-Ан. — И е също толкова тъп. Никога не съм го харесвала, твърде самодоволен е. Също като баща си.

Голямата се усмихна развеселена.

— Какво хапна тази сутрин, Бети-Ан? Много си яростна!

— О, нищо необичайно. Просто нещо в тези двамата ми лази по нервите.

— Значи ставаме две — каза Голямата.

— Три — добави Грейс. И в отговор на изумения поглед на Голямата, извади буркан от кошницата си и добави: — Сигурно е от меда!

Фреди цял ден работи усилено по подготовката за събирането на реколтата. То ставаше по два начина — за боровинките, които се използват за сокове и сосове, наводняваха тресавището, те изплуваха на повърхността и бяха загребвани с метли, а останалите беряха на ръка за пазара на свежи плодове. Той се зае ентусиазирано с работата си, както всеки ден, и забрави за Грейс и децата. Във фермата бе свободен от негодуванието. Харесваше се какъвто беше там. У дома съзнаваше недостатъците си, но не можеше да направи нещо. Грейс беше постоянно напомняне за болката, а любовта му към нея бе така плътно опакована в защитни механизми, че вече не беше сигурен дали е жива. Не обичаше да мисли за това. Предпочиташе да се придържа към рутината и да не събужда всички тези стари въпроси без отговори. Беше се изгубил някъде през годините и вече бе твърде късно да се намери отново. Беше си създал черупка от горчицина и сам се бе затворил в нея. Можеше да приеме живота си такъв, себе си — също.

Именно на работа дочу как двама мъже обсъждат Джо Хорнби и групата, която той се опитваше да промотира.

— Нали знаеш, че той няма пари — каза единият.

— Да, но явно едно от хлапетата е много богато.

— Е, това обяснява нещата.

— Не бих заложил парите си на стария Джо. Нали го знаеш какъв е. — И двамата се засмяха.

— Развейпрах.

— Да, или по-скоро въздух под налягане, както казваше майка ми. — Още смях.

— Но онова момче Джаспър Дънклиф е талантиливо. Чудесен глас. Може да стигне далеч, ако не беше този идиот. Някой трябва да му го каже.

Фреди се отдалечи, кръвта шумеше в слепоочията му. Джаспър Дънклиф. Сигурно беше друго семейство, нали? Вероятно Дънклиф беше често срещано име в Англия, помисли си той с тревога. Влезе в офиса си и затвори вратата. Искеше да се обади на някого, но не знаеше на кого. Не можеше да сподели това с Грейс. Не можеше да го сподели с никого. Седна и отпусна глава на ръцете си. Старата ревност, предателството и болката се надигнаха като огромна вълна, за да

пометат спокойствието, което имаше на работното си място. Дисциплина, каза са. Дисциплина. Но при мисълта, че любимата му дъщеря е с член на онова семейство, му се искаше да запрати нещо към стената.

Трикси свърши смяната си в четири. Хората не бързаха да приключват с обяда. Харесваше им да се припичат на слънцето по цяла сутрин и да обядват късно, което означаваше, че тя работеше по пет часа, а понякога и повече. През цялото време мислеше за Джаспър. Нетърпението да го види вечерта придаваше на походката ѝ още енергичност и доброто ѝ настроение беше така заразително, че караше другите сервитьорки да се усмихват заедно с нея.

Тя свали униформата, облече къса рокля на цветя, която едва стигаше до средата на бедрата ѝ, и обу сандали. Когато мина покрай бара, шефът ѝ, Джак, тъкмо затваряше телефона.

— Съобщение за теб, Трикси — каза той. — Някой си Джаспър иска спешно да те види.

Трикси се намръщи.

— Така ли? Каза ли нещо друго?

— Не, но звучеше много сериозен.

Тя се притесни.

— Добре, веднага тръгвам.

— Значи се казва Джаспър, а? — усмихна се той.

— Да, така се казва, Джак. Май че има нещо специално в това Дж., нали?

— Разкарай се, Трикси. И не прави нещо, което аз не бих направил.

— О, едва ли ще успея да направя толкова неща! — засмя се Трикси и напусна ресторанта, но щом тръгна към къщата на Джо, притеснението се завърна и тя ускори крачка. Сигурно беше важно, щом Джаспър ѝ обаждаше в „Капитан Джак“. Дано не беше нещо лошо.

Още щом отвори вратата на дома на Джо, страховете ѝ се потвърдиха. Нещо лошо беше. Джо пафкаше с пурата си и говореше гръмогласно по телефона, обясняваше защо групата няма да може да свири. Трикси видя през прозореца момчетата, които се бяха привели с

мрачни изражения около масичка на моравата, и усети как кръвта ѝ се смъква от лицето.

Излезе навън и веднага забеляза посивялото лице на Джаспър. Очите му бяха червени, а устните така стиснати, сякаш целият свят току-що се беше взривил. Когато я видя, той си пое дълбоко дъх и рече:

— Трикси.

— Какво става? Какво се е случило?

Лицето му се изопна още повече, като че ли едва овладяваше емоциите си.

— Брат ми е загинал при автомобилна катастрофа. Трябва да се върна в Англия. Аз... — Замълча и дръпна от цигарата, която стискаше с треперещите си пръсти. Пепелникът и празните бирени бутилки на масата показваха, че цял следобед са пили и пушили.

— Много съжалявам — извика Трикси, падна на колене и го прегърна.

Смутен от тази реакция, той я погали и се отдръпна.

— Животът е жесток — рече така тежко, че сърцето ѝ се сви.

Джордж се изправи, събра ръце зад главата си и тръгна по моравата.

— Ще те чакаме, човече. Колкото е необходимо.

Джаспър го погледна така, сякаш беше казал нещо нелепо, но Трикси не разбираше защо.

— Не зная — промърмори той. После се изправи разгневен. — Всичко вървеше толкова добре и сега това.

— На колко години беше брат ти? — попита тя.

— По-голям е от мен и това му беше най-хубавото — рече рязко Джаспър, а после сякаш щеше да избухне в сълзи. — Не, не е вярно. Обичах го. Той беше добър човек. Най-добрият. По-добър от мен. Как ще заема неговото място сега, аз не ставам за това. Аз не ставам за нищо.

— Какво ще правиш сега? — попита Трикси.

— Ще се прибера.

— Но ще се върнеш ли?

Той я погледна твърдо.

— Ела да се поразходим, Трикси. Трябва да се махна оттук.

Бен допи бирата си.

— Не бързайте. Ние ще сме тук. Джордж, свий една цигарка, а?

Тръгнаха към плажа. Той я държеше за ръка. Известно време вървяха в тишина. Трикси имаше толкова много въпроси, но не искаше да го притиска, докато не е готов да говори. Накрая той спря и се обърна към нея. Тя едва успя да го погледне в очите заради опустошението в тях.

— Обичам те, Трикси. Обичам те с цялото си сърце. — Джаспър сложи ръце на раменете ѝ. — А сега, когато знам, че мога да те загубя, те обичам още повече.

— Какво говориш? — Сърцето ѝ подскочи като уплашено щурче.

— Трябва да отида в Англия и може да не се върна. — Думите му я пометоха и очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Не ме гледай така, скъпа моя. Не мога да го понеса — изстена той.

— Разбира се, че можеш да се върнеш, нали? Как така няма да можеш?

— Защото моята съдба вече не е да стана рок звезда, а да управлявам голямо имение. — Изрече го, сякаш не беше голямо имение, а голямо проклятие.

Тя сбърчи нос.

— Не те разбирам.

Той се усмихна и проследи контура на брадичката ѝ с палци.

— Разбира се. Как би могла? Ти не знаеш нищо за мен. Брат ми беше...

— Аз ще дойда с теб — прекъсна го тя внезапно.

Сега беше негов ред да изглежда смаян.

— Наистина ли?

— Разбира се. Ако искаш да дойда, ще го направя.

Израз на облекчение за миг помете сенките от лицето му.

— Наистина ли? Ще се откажеш от всичко заради мен?

— Ще те последвам до края на света, Джаспър. Знам, че ни е писано да бъдем заедно. Усецам го.

— Тогава трябва да се оженим. Не мога да очаквам да дойдеш чак в Англия, без да се обвържа с теб.

Тя се замая от щастие.

— Ако искаш да бъда твоя съпруга, ще се омъжа за теб.

— Искам, Трикси, искам. — Сянката на съмнението отново помрачи лицето му. — Но ти си толкова млада. Искаш да работиш в

модната индустрия, да обиколиш света. Не мога да очаквам да се откажеш от всичко това заради мен. Ти не знаеш какъв живот те очаква в Англия. Не съм съвсем сигурен, че ще ти хареса. Не искам да те направя нещастна. Така само ще ме намразиш.

— За какво говориш, Джаспър?

— Станеш ли моя съпруга, ще трябва да се откажеш от мечтите си. Няма да можеш да работиш в модата и да обикаляш света, за да присъстваш на модни ревюта. Ще трябва да даваш приеми, за да набираш пари за покрива на църквата, и да каниш на вечеря кмета и съпругата му. Не съм сигурен, че това ще ти се понрави. Не мисля, че ще те направи щастлива.

— Ще съм щастлива да съм с теб, където и да е.

Той въздъхна и погледна към морето. Като че ли преценяваше възможностите.

— Добре, планът е следният — каза, обръщайки се към нея. — Ще се прибера у дома за погребението на брат ми. След това, когато уредя всичко, ще ти се обадя да дойдеш.

Трикси внезапно усети как светът идва на фокус. Нервите ѝ се изопнаха и тя започна да усеща всичко много по-интензивно. Тази драма беше невероятно вълнуваща. За такива неща беше чела в романите, но никога не ги бе преживявала. Сега живееше наистина. Винаги бе знаела, че този остров е твърде малък за нея.

— Тогава ще те чакам — отговори тя.

Той се наведе и я целуна страстно.

— Кариерата ми може и да се провали, но аз още те обичам, Трикси.

— Винаги ще съм твоя, Джаспър. Ще чакам колкото трябва.

ГЛАВА 9

Грейс тъкмо покриваше ябълковия пай с тесто, когато Фреди се прибра. Тя чу затръшването на мрежата и познатите му стъпки в коридора, където той остави куфарчето си на пода, окачи сакото си и погали кучетата, които се втурнаха да го посрещнат. Усети гнева му и сърцето ѝ се сви. Беше свикнала с дистанцираността му, намираше утеха за това в спомените и в градината си, но гневът му я нараняваше всеки път.

Тя потопи четката в разтопеното масло и глазира пая, като очакваше появата му и се приготвяше да научи какво го е разстроило. Чу го да влиза в кабинета си и дрънченето на гарафата ѝ каза, че си налива уиски. След миг последва тихото топуркане на кучетата по дървените дъски на коридора и Фреди влезе в кухнята.

От изражението му разбра, че е по-скоро наранен, отколкото ядосан, но нямаше никаква представа защо.

— Какво се е случило, Фреди? Добре ли си?

Той прекоси кухнята към верандата, където сложи ръка на хълбока си и се загледа в морето. Грейс свали престилката и го последва.

— Заради Трикси — каза той най-сетне, без да поглежда жена си.

— Какво е станало?

— Онзи младеж, с когото се вижда. Изобщо не ми харесва.

Тревогата на Грейс се засили.

— Трябва да ѝ позволиш, скъпи. Тя е на деветнайсет.

— Не харесвам това момче.

— Да не си го срещнал?

Той поклати глава и отпи от уискито.

— Не, не ми харесва какво чувам за него.

Тя въздъхна, малко подразнена.

— Тогава трябва да се запознаеш с него и да прецениш сам, а не да слушаш какво говорят хората.

— Дойдохме чак в Америка, като си мислехме, че оставяме Англия зад гърба си, прекосихме целия Атлантик. Можеш ли да

повярваш?

— За какво говориш?

— Този Джаспър...

— Да?

Той отново отпи от чашата.

— Не съм сигурен, може и да греша. Все пак... — И двамата чуха как входната врата се отваря и тракането на мрежата след нея. Фреди се озърна плахо към жена си.

— Все пак какво? — прошепна тя, но беше твърде късно. Трикси влезе в кухнята, стиснала челюст в решително изражение.

— Трябва да говоря с вас — каза тя, когато излезе на верандата при тях. Краката на Грейс веднага омекнаха и тя седна на люлката. Беше забелязала пребледнялото лице на дъщеря си, а лилавите сенки под очите ѝ говореха, че е плакала.

— Джаспър отива в Англия и няма да се върне — обяви тя драматично.

Грейс и Фреди я гледаха смаяни. Точно за този развой на събитията не бяха помислили. Грейс почувства порив да прегърне дъщеря си, но нещо в решително стиснатата ѝ челюст ѝ подсказа, че има още нещо, и то няма да ѝ хареса. Остана на люлката и се приготви за това, което щеше да последва.

— Аз отивам с него — заяви Трикси. — Той ми предложи брак.

Лицето на Фреди се зачерви така силно, че Грейс се изплаши да не получи удар.

— Няма да се омъжиш за него, Трикси — каза той с твърд като гранит глас.

— Я чакайте малко. Нищо не разбирам — рече Грейс, опитваше се да запази спокойствие. — Скъпа, той защо се връща в Англия? Нали искаше да стане рок звезда.

— Брат му почина — отговори Трикси.

— О, много съжалявам — каза Грейс. — Какъв ужас. Как е станало?

— При автомобилна катастрофа.

Фреди допи чашата си, обърна се към дъщеря си и я погледна така, че сърцето на Грейс се смрази.

— И защо няма да може да се върне?

— Защото трябва да управлява имението си.

Фреди кимна бавно.

— Защото трябва да управлява имението си. — Погледна Грейс почти обвинително. — Как му е цялото име, Беатрикс?

— Джаспър Дънклиф — отговори Трикси. Вече и тя започваше да се обърква. — Защо? Познаваш ли го?

Земята сякаш се завъртя под краката на Грейс. Джаспър Дънклиф. Мислите ѝ запрепускаха, а кръвта се втурна към слепоочията, където забумтя болезнено в черепа ѝ. Ако той беше този, който тя предполагаше, че е, тогава загиналият беше по-големият му брат и затова отговорността за имението сега се падаше на момчето. Ако той щеше да управлява имението, значи и баща му беше мъртъв. Тя пое рязко дъх, сякаш прободена право в сърцето. Ръката ѝ се стрелна към гърдите. Не е задължително. Не е задължително да е мъртъв — помисли си, като отчаяно търсеше някаква друга възможност. Стана от люлката, прошепна:

— Идвам след малко. — И забърза към кухнята.

Там се облегна на плота и потисна риданието си. Виждаше как Фреди и Трикси говорят на верандата. Трябваше да запази спокойствие. Не биваше след всички тези години да сваля защитите си и да се предава на болката. Отвори хладилника и извади бутилка вино. Посегна с трепереща ръка към шкафа за чаша и си наля. Отпи голяма глътка. Вратът я болеше от напрежението да удържа прииждащата вълна от чувства, която заплашваше да разбие бариерите, устояли почти трийсет години, а главата ѝ вече пулсираше. Искаше да легне в леглото си и да плаче под завивките, но не можеше. Трябваше да се върне и да продължи разговора, сякаш всичко това нямаше нищо общо с нейното разбито сърце, с нейната собствена мъка, с нейното собствено минало.

Пое дълбоко дъх три пъти и избърса потта от челото си с кухненска кърпа. После вирна брадичка и излезе на верандата.

— Той ще ме повика — казваше Трикси, а гласът ѝ бе изтънял, сякаш и тя се бореше с вълна от чувства.

— Беатрикс, нямаш представа какво е да си съпруга на човек като Джаспър. Той ще се върне в Англия и след погребението ще се завърне в реалността, ще осъзнае, че не може да се ожени за лекомислено младо момиче като теб. Мъж като Джаспър ще постави дълга пред желанията си.

Грейс седна отново на люлеещия се стол, но този път тялото ѝ беше сковано, сякаш принадлежеше на много по-силен от нея човек.

— Баща ти е прав — каза тя. Фреди не бе очаквал подкрепа от жена си. Нито Трикси, която се разплака. — Той ще избере дълга преджеланията си и ще се ожени за жена от неговата черга. Така правят мъжете като него. Поставят семейството на първо място. Ако наследява голямо имение, ще приеме отговорностите си много сериозно.

— Не ви разбирам вас, британците — сопна се Трикси. — Вие не сте хора.

— Само се опитваме да ти спестим болката, глупаво момиче — изрева Фреди.

— Защото те обичаме — каза Грейс и очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи при споменаването на думата „обич“.

— Е, аз ще го чакам. Ще го чакам колкото трябва и ще се омъжа за него.

Окуражен от изненадващата подкрепа на жена си, Фреди реши да приключи въпроса, защото беше сигурен, че ще се развие в негова полза.

— Ако те повика, имаш благословията ми — каза той бавно.

Грейс преглътна с усилие.

— И моята — добави тя.

Фреди кимна и в очите му проблесна топлина.

— Значи се разбрахме.

Трикси се успокои. Бузите ѝ си върнаха цвета си.

— Наистина ли? — попита тя. — Наистина ли?

— Наистина — потвърди баща ѝ. Извади цигара и я запали, после се обърна, облегна се на перилата и се загледа в морето. — Ако те повика, ще призная, че съм сгрешил по отношение на него.

Трикси внезапно се въодушеви.

— Тогава ще ида да му кажа веднага! — възкликна тя. Лицето ѝ беше порозовяло и се усмихваше щастливо. Изтича в кухнята, грабна ябълка от фруктиерата и излетя в коридора. Мрежата на вратата се затръшна и къщата пак притихна.

Грейс и Фреди останаха на верандата. Кучетата, потърсили убежище в кухнята, се измъкваха плахо, вероятно усетили във въздуха напрежението от мисли, които бяха твърде болезнени, за да бъдат

изречени. Фреди пушеше замислено, Грейс отпиваше от виното си. Бяха се съюзили за миг и все пак се чувстваха разделени от океани. Грейс се опитваше да не мисли за себе си. Мислеше за дъщеря си, която започва първото приключение в живота си, а сърцето ѝ бе изпълнено с обич и оптимизъм, също като нейното преди толкова много години. Трикси вярваше, както беше вярвала и тя, че любовта има силата да преодолее всички препятствия, че е добродетел, която оправдава всеки грях, извършен в нейното име. Грейс можеше да ѝ каже, че греша, както тя бе сгрешила някога, но имаше ли смисъл? Баща ѝ все казваше, че не можеш да научиш някого на мъдрост. „Знанието може да се научи, но мъдростта се учи чрез опита“ — казваше той. Трикси трябваше да върви по своя път и да се учи от своите грешки. Това беше смисълът на живота.

— Какво има за вечеря? — попита Фреди, след като се откъсна от меланхолията си.

Грейс си погледна часовника.

— Ябълковият пай ще е готов всеки момент.

— Ябълков пай? Чудесно — каза той.

— Ще направя и пилешки шницели.

Той се усмихна.

— Добре. Трикси вероятно няма да се прибере да вечеря.

— Не, тя ще вечеря при Джо, предполагам. — Стана и го последва в кухнята. — Колко жалко за момчетата. Мислиш ли, че с мечтата им да станат прочута група е свършено?

Фреди кимна.

— Да. Доколкото разбрах, Джаспър пее.

— И дава парите — добави тя тихо.

— Да. Мисля, че най-разочарован ще е Джо. Сигурно е видял в Джаспър гърне със злато.

— Горкото момче. Дойде чак дотук, за да избяга от семейството си и да изживее мечтата си, а всичко се провали.

— Те не са като нас, Грейс.

— Зная — отвърна тя тихо.

— Трябва да сме силни заради Трикси.

— Да, така е.

Той ѝ се усмихна тъжно.

— Той никога няма да я повика.

— Мъжете като него не го правят. — Тя извади шницелите от хладилника и сложи тигана на котлона. — Дългът преди всичко — добави, като внимаваше да не допусне горчивина в гласа си.

— Дългът преди всичко — съгласи се той. — Трикси ще трябва да научи по трудния начин, че родителите ѝ знаят най-добре.

— И че много я обичаме — добави твърдо Грейс. Това беше единствената форма на любов, в която беше абсолютно сигурна.

Трикси и Джаспър се гушкаха в малката гребна лодка в навеса на Джо. Това бе единственото място, където можеха да бъдат съвсем сами и необезпокоявани. Бяха я застлали с всичко меко, което успяха да намерят, и лежаха преплетени, съзнаващи, че всяка минута ги приближава до раздялата. Не се любиха. И двамата нямаха желание. Струваше им се някак неуместно да свеждат отношенията си до чисто физическото, защото сега, пред лицето на неизвестността, ги чувстваха много по-възвишени.

Въпреки уверенията на Джаспър, че ще я повика, когато е готов, в ума на Трикси се прокрадваше мъничко петънце съмнение. В това мъничко петънце се съдържаха и думите на Джаспър, че майка му няма да я одобри, и предупреждението на баща ѝ, че за мъже като Джаспър дългът към семейството е най-важен. Тя не изрече страховете си, защото се страхуваше, че ако го направи, може да се сбъднат. Докато Джаспър ѝ обещавахе да са вечно заедно, тя искаше да му вярва.

Щеше ѝ се цяла нощ да остане в прегръдката му, но знаеше, че трябва да се прибира. Скоро щяха да се оженят и тогава всяка сутрин щеше да се буди до него, до края на живота си. Помоли го неохотно да я изпрати до дома и двамата тръгнаха по плажа, хванати за ръка. Водата галеше пясъка с така тихи вълни, че едва се чуваха. Небето беше осеяно с ярки като кварц звезди, наред които сияйната луна бе оброчена с мъгла. Беше красиво и Трикси се развълнува, още повече че се разделя с любимия си сред подобно великолепиe.

Той я целуна на прага и откъсна роза, както преди.

— Утре ще дойдеш да ме изпратиш, нали? — попита, докато закичваше цветето зад ухото ѝ.

— Знаеш, че ще дойда.

— Боже, толкова ще ми липсваш, Трикси — изстена той, вгледан в нея.

— И ти ще ми липсваш, но скоро отново ще бъдем заедно.

— Да, скоро отново ще бъдем заедно — увери я той. — Много скоро. — Този път тя не се покатери по стената. Не ѝ се струваше подобаващо за момиче, което скоро ще се омъжи, да се прокрадва в къщата през прозореца.

Отвори вратата и го целуна за последно.

— До утре.

Джаспър изчака тя да влезе, после тръгна обратно по брега. Погълна го ужасна пустота. Светът като че ли беше станал повраждебен сега, когато брат му вече не бе в него. Представи си мъката на майка си и усети копнеж по дома. Трябваше да заеме мястото на брат си и да стане мъжът в семейството. Не беше сигурен как ще го постигне. Той беше бунтарят. Сестрите му също щяха да имат нужда от него — всички щяха да имат нужда от него, а той не притежаваше качествата, които се очакваха сега. Прокле Едуард, задето бе умрял и го постави в това ужасно положение. Прокле го, задето беше умрял и го остави с разбито сърце.

Но Трикси беше спасителната нишка. Тя беше част от Теканасет и мечтата му, за която можеше да се държи. В това море от съкрушителна отговорност тя беше малкият сал, който щеше да спаси Джаспър Дънклиф. Докато бяха заедно, мечтата му нямаше да се удави. Вероятно никога нямаше да стане музикант и никога нямаше да обикаля света с Джордж и Бен, но с Трикси щяха да изживеят своята мечта в английската провинция. Той щеше да ѝ свири на китара, а тя щеше да слуша и някак щеше да съхранява жив творческия му дух. Беше сигурен, че ще е щастлив, ако тя е до него.

Разбира се, майка му нямаше да я одобри. Трикси не беше момиче, с което би се сближила, по толкова тесногръди и жалки причини, че не си струваше да мисли за тях. Майка му беше превзета жена, изпълнена с предрасъдъци, и със сигурност щеше да сметне, че момиче като Трикси е далеч под нея във всяко отношение. Джаспър се надяваше да греши, майка му да го изненада и да приеме момичето, което той обичаше, но в сърцето си знаеше, че приемането и състраданието не са сред и без това твърде оскъдните ѝ добродетели. Все пак той щеше да настоява; нали вече беше глава на семейството и

никой не можеше да му казва какво да прави. Тази мисъл донякъде го ободри.

Трикси спа неспокойно. Изплуваше от съня и потъваше пак в него, измъчвана от объркани сънища как губи разни неща или вика, без никой да я чува. Събуди се точно когато зората се разливаше над морето, и сърцето ѝ подскочи, щом спомените от изминалия ден се завърнаха и помрачиха слънцето.

Стана и облече халата си. В кухнята беше тихо. Кучетата ги нямаше. Усети аромат на кафе. През прозорците струеше слаба светлина. Морето беше спокойно като езеро. Тогава чу тихото проскърцване на люлката на верандата. Излезе боса навън и откри майка си сама, по халат, разрошената ѝ коса се спускаше по раменете, а загрубелите ѝ ръце стискаха чаша кафе. Без грим лицето ѝ беше бледо и изпито, но в нещастията си изглеждаше някак по-млада, като момиче. Когато видя Трикси, тя вдигна зачервените си очи и леко се усмихна.

— Здравей. Рано си станала.

— Твърде неспокойна съм, за да спя — отговори Трикси и седна до нея.

Грейс прегърна детето си през раменете.

— Зная — рече тя и притисна буза в косата на Трикси. — Съжалявам, че тази ужасна трагедия съсипа щастието ви.

— Всичко ще бъде наред — отговори твърдо Трикси. — Ние се обичаме. Нищо не може да ни раздели.

— Дано си права — каза Грейс.

— Изобщо не се съмнявам — излъга Трикси. — Просто всичко се случи много по-бързо, отколкото очаквахме. — Засмя се горчиво. — Възнамерявах да тръгна на турне с него през есента. Трудно щях да се разбера с татко, а сега излиза, че вместо това ще ида в Англия, а татко дори ми даде благословията си. Може би така стана по-добре. Няма да се наложи да се сражавам с него. Вие ще трябва да дойдете там. Не вярвам семейството на Джаспър да дойде тук за сватбата.

Трикси усети как майка ѝ се напруга и изправи гръб.

— Съгласна си, нали, мамо? Знам, че е на другия край на света, но това е твоят дом. Това е хубаво, нали? Все пак не отивам да живея в

Австралия.

— Зная, но всичко това ми идва малко изненадващо. Просто ми трябва време да свикна.

— О, мамо, знаеш, че те обичам — каза Трикси и направи тъжна физиономия.

Грейс се засмя.

— Да, знам, скъпа, и аз много те обичам.

— Няма да ме загубиш.

— Но ще си много далеч.

— Ти ще ми идваш на гости.

Грейс кимна, но очите ѝ запариха и тя се извърна към океана и запримигва бързо.

— Каж ми, скъпа, Джаспър... — замълча и се прокашля. — Родителите на Джаспър знаят ли за вашите планове?

— Не зная. Той не им е споменавал.

— Изобщо? — Грейс беше толкова изплашена, че едва поемаше дъх.

— Ами баща му е починал и макар че Джаспър каза, че майка му не би ме одобрила, аз съм сигурна, че щом се запознаем, ще ме хареса.

Грейс продължи да се взира във водата.

— Баща му е починал? — попита тя. Гласът ѝ беше спокоен и овладян като морето.

— Да, той така ми каза.

— Как е починал?

— Не зная. Не ми каза.

Грейс кимна, но не се обърна към дъщеря си. Ако го беше направила, Трикси щеше да види огромната болка в очите ѝ и стегнатите мускули на шията, докато тя се бореше със сълзите. Трикси продължи да говори и това даде време на Грейс да потуши мъката. Малка пчеличка зажува около една хортензия. Това разсея Грейс за миг и тя се обърна да я погледа. След секунда пчелата долетя до нея и кацна на ревера на халата ѝ, точно където тя винаги носеше своята малка брошка с формата на пчела. Грейс стаи дъх и застина неподвижно.

— Мамо, на халата ти има пчела — каза Трикси. Грейс беше твърде развълнувана, за да продума, и само кимна. — Добре ли си? —

Сега Трикси забеляза странното ѝ изражение. Сякаш всеки миг щеше да избухне в сълзи. Прегърна я и пчелата отлетя. — Мамо?

Грейс изстена от болка. Стонът дойде отнякъде от дълбоко и изплаши Трикси с първичността си.

— Мамо, какво става? — попита тя, но Грейс не можеше да обясни. Не и на дъщеря си, не и на съпруга си, на никого. *Откъде да започне? Как да предаде с думи дълбочината на любовта си? Как да опише опустошението от загубата?*

Тя се овладя и избърса очи, после целуна нежно дъщеря си.

— Надявам се при вас да се получи, Трикси — каза тихо, като галеше разтревоженото ѝ лице. — Надявам се вашата любов да оцелее. Ти го заслужаваш.

— Благодаря ти, мамо — отвърна Трикси. — Сигурна съм, че ще оцелее.

Грейс я потупа по коляното.

— Защо не влезеш да облечеш нещо, а аз ще ти направя закуска. Днес ще имаш нужда от сили.

Трикси я остави на верандата и се качи да се облече. Докато обличаше джинсови панталонки и обикновен пуловер, отново чу онзи приглушен стон. Никога не беше чувала майка си да плаче така и дълбоко в себе си почувства, че тя е причината за нещастията ѝ. Запита се дали да слезе и да я успокои, но нещо ѝ подсказваше, че Грейс не може да бъде успокоена.

По-късно Трикси стоеше на пристана и целуваше Джаспър за довиждане.

— Ако пророниш сълзи във водите на това пристанище, значи ще се върнеш — каза му тя, очите ѝ бяха блеснали от вълнение. — Направи го, защото моите не се броят.

— Ще се постарая — каза той. — Но ти първа ще дойдеш при мен. Обещавах ли да ме чакаш?

— Обещавам.

Прегърна я яростно и притисна устни в нейните.

— Обичам те, Трикси Валънтайн.

— И аз те обичам, Джаспър Дънклиф.

Когато се качи на кораба, думите ѝ звънтяха в главата му като излязла от мода мелодия — мелодия, която принадлежеше на свят, който вече не беше истински. Той помахаша за довиждане на Трикси,

Джордж, Бен и Джо. Помаха за довиждане на Джаспър Дънклиф, музикант, свободен дух, момче, помаха за довиждане и на лорд Джаспър Дънклиф, защото и двамата вече не съществуваха. Той вече беше лорд Пензълуд, новият маркиз Пензълуд, и се прибираще у дома, в Уолбридж Хол.

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА 10

Уолбридж, Англия, 1938 г.

За първи път Грейс плака за Руфъс в деня на неговия годеж през пролетта на 1938 г. И не беше за последно.

Тя не го бе виждала от онзи юли, преди пет години, когато я откара до къщата на пчеларя с лъскавото си алфа ромео. Макар че през следващите години все се оглеждаше за него от тайната си наблюдателна позиция точно под гората, тя така и не го видя, нито него, нито колата му. Дори да си беше идвал у дома, Грейс не разбра за това.

Естествено нямаше причина той да търси компанията ѝ. Грейс вече беше млада жена, но от класова гледна точка бяха буквално от различни светове. И все пак тя копнееше за него. Пазеше спомена за лицето му в онзи ден, в открития автомобил, като снимка от пощенска картичка, която държеше до сърцето си, а най-прекрасното на спомените е, че не избеляват. Фотографиите може да се повредят, да избледнеят от слънцето, да потъмнеят и да се набръчкат, но спомените са винаги нови като в деня, когато са създадени. Тъмношоколадовите очи на Руфъс, които ѝ се усмихваха с топлина, бяха така ярки, все едно е било вчера.

Тя бе споделила мечтите си с майка си, защото знаеше, че макар да не може да я види, тя е близо, слуша я с интерес и я обича безусловно. Понякога плачеше във възглавницата си, защото се страхуваше, че любовта ѝ към Руфъс ще ѝ попречи да се наслади някога на истинската любов. Тревожеше се, че никой няма да успее да вдъхне в нея тази опияняваща смес от щастие и копнеж, както стори Руфъс. Прие, че той не би могъл да я обича, но таеше тайно желание в сърцето си, съвсем мъничко, едва доловимо, че някак си, по магия, светът ще се промени и един ден Руфъс ще я обича така, както би обичал жена от неговия свят.

Но тогава чу, че той се жени, и всичките ѝ мечти бяха разбити в един ужасен, опустошителен миг.

Беше неделя вечер в „Лисицата и гъската“. Грейс тъкмо беше навършила деветнайсет. Седеше в кръчмата с баща си, леля Мей, чичо Майкъл, Фреди и по-малката му сестра Джоузефин. Грейс не харесваше особено Джоузефин. Тя имаше доста остър език и щастието на другите я дразнеше толкова много, че ставаше груба. Фреди вече работеше на пълен работен ден в имението Уолбридж. Господин Гарнър още беше съвсем жив, така че мечтата на Фреди да управлява фермата засега не се бе осъществила. Грейс работеше четири следобеда в седмицата при един пенсиониран полковник, който живееше сам в голяма къща в края на града. Преподобният Дибън я бе препоръчал и старият полковник ѝ плащаше добре само за да му почете, тъй като зрението му бързо отслабваше, а той обичаше книгите повече от всички друго на света. И така, Грейс, със сладкия си глас и добра дикция, беше идеалният компаньон, който носеше удоволствие и удовлетворение на благодарния старец.

Всички се чудеха защо Артър Хамблин така и не се ожени отново. Щеше да има не само другарка в живота, но и да освободи дъщеря си от отговорността да се грижи за него. Някои казваха, че той още скърби за жена си, други твърдяха, че не искал Грейс да има мащеха. Каквато и да беше причината, Грейс се грижеше за него като добра дъщеря. Тя переше и гладеше дрехите му, чистеше и подреждаше къщата, готвеше му и му правеше компания. Следобедите ѝ с полковник Редуд бяха приятно разнообразие от домашните задължения. Те ѝ осигуряваха възможност да се отдаде на любовта си към романите, защото любимите книги на полковника бяха най-великите любовни романи на всички времена. Докато тя му четеше Толстой, Дюма и Остин, историите за разбити сърца и копнеж подхранваха собствените ѝ фантазии и тайната надежда, че също като героите и героините от книгите, тя и Руфъс може някак си, по някакъв чуден обрат на съдбата, също да бъдат заедно.

Но тогава Майкъл Валънтайн се върна от бара с три бири — за него, Фреди и Артър — и щастливата новина, току-що научена от кръчмаря.

— Лорд Мелвил си е намерил булка — обяви той радостно, докато сядаше.

— Прекрасно! — ахна Мей. — Коя е щастливата дама?

— Дъщерята на някакъв херцог. Не зная. — Майкъл сви рамене и отпи от бирата си.

Джоузефин издиша струя дим от алените си устни като дракон.

— Какъв ужас! — изсмя се тя. — Няма нищо прекрасно в един уреден брак, мамо. Тези хора са такива сухари. Предполагам, че сватбата ще е голяма скука. — Грейс ги гледаше как обсъждат новината сред облак дим и се чувстваше като призрак. Остана съвсем неподвижна, преглъщайки мъката си, за да не разбере никой, че тази вест ѝ е разбила сърцето.

— Не си права, Джоузи — каза Артър. — Лорд Мелвил изобщо не е като баща си. Той е остроумен младеж, който обича забавленията, сякаш е излязъл от пиеса на Ноел Кауърд^[1].

— Не казвам, че не е забавен, Артър. И със сигурност е хубавец. Просто смятам този очевиден избор на жена за досаден. — Начупените ѝ устни се разтеглиха в тънка усмивка. — Щях да му се възхитя, ако беше взел сервитьорка или нещо такова. Бракът с дъщерята на херцог е адски предсказуем.

— И какво от това? — попита Фреди. — Той трябва да се ожени за жена от своята класа.

— Защо? За да може, когато маркизът умре и той наследи имението, тя да устройва градински партита така изискано като свекърва си. Е, за това си прав, предполагам; една сервитьорка не би знаела как да се държи като маркиза.

— Ти не би знаела как да се държиш като маркиза, Джоузи — засмя се Фреди и се обърна към Грейс, която седеше тихо и неподвижно до него, сякаш новината я беше вкаменила. — А ти какво мислиш за това, Грейс? — Въпросът му прозвуча по-скоро като предизвикателство.

— Аз нямам мнение. Все пак не ги познавам, така че... — Тя замълча, сви леко рамене и изсумтя, за да прикрие смущението си.

— Ето, Грейс е права — намеси се Джоузефин. — Защо всички толкова се вълнуват за тази сватба, след като всъщност не познават младоженците? Същата лудост е, когато се жени член на кралското семейство, но те поне са обществени фигури и всички ги знаем. Аз се възхищавам на краля, че абдикира, за да се ожени за онази непослушна Уолис. Ето, на това му се казва кураж! И лорд Мелвил трябваше да си намери някоя отракана разведена американка!

Фреди сръчка Грейс с лакът в ребрата.

— Помниш ли, че ти си падаше по Руфъс, както го наричаше тогава? — засмя се той подигравателно.

— Наричала си го Руфъс? — попита Майкъл и вдигна изненадано вежди. — Много фамилиарно.

— Наистина ли? Падала си си по него, Грейс? — присви очи Джоузефин. — Господи, не бих предположила!

— Не зная за какво говорите — отвърна Грейс и усети как лицето ѝ пламва.

— Да, така беше. Той говори веднъж с нея след службата — каза им Фреди.

— А после доведе баба си у дома, за да я ужили пчела и да излекува артритата ѝ — добави гордо Артър.

— Я виж ти! — изсмя се Майкъл.

— Старата маркиза във вашата малка къщичка? — попита Мей, впечатлена. — Защо не сте ни казали?

— Никога не беше идвала у нас. Това бе голяма чест — рече Артър.

— А що за човек беше? — попита Мей. — Виждала съм я само веднъж в църквата, и то отдалече.

— Беше глуха като пън — добави Артър доволно. — Трябваше да крещим, нали, Грейс?

— Не си ми казала — обърна се недоволно Фреди към нея.

Тя сви рамене.

— Не беше важно.

— На следващия ден тя изпрати шофьора си да вземе Грейс — продължи Артър, говореше на Мей, която го гледаше ококорена от изумление.

— Защо? Получи ли се? — попита Мей.

— Толкова беше доволна, че искаше ужилване и по другата ръка — каза Артър и всички зареваха от смях. — И така, моята Грейси се качи в бентлитото, а лорд Мелвил я разведе из къщата и градината — моята градина. Мисля, че той много те хареса, Грейси — добави Артър, беше вече подпийнал.

— Ако те види сега, сигурно ще развали годежа си — добави Майкъл и кимна одобрително. Сега беше ред на Фреди да замълчи и да преглътне негодуванието си.

— Градината им е най-красивата в цяла Англия. Нали, Грейс? — каза Мей. — Баща ти е прекрасен градинар. Достатъчно е човек да погледне вашата градина, за да разбере що за магьосник е с цветята. Артър е роден за това! — Тя му се усмихна с обич.

— Да, така е — отвърна Грейс, борейки се със сълзите, които вече пареха в очите ѝ.

— Е, той целуна ли те зад градинската стена? — попита Джоузефин, като погледна подразнена към една люспичка от червения лак на нокътя си.

— Разбира се, че не — възмути се Грейс. — Аз бях на четиринайсет.

— Това не би попречило на никого — каза Джоузефин.

— Да не си мислиш, че щеше да те целуне, ако беше на двайсет? — сопна се Фреди.

Грейс усети как потъва в тези подигравателни думи.

— Това е глупаво — отвърна тя унило, в опит да се задържи на повърхността.

— Може би щеше. Ти си красиво момиче, Грейс. Мъже като лорд Мелвил могат да имат която пожелаят. — Леденосивите очи на Джоузефин се взираха в нейните през панделката дим, която се виеше от цигарата пред устата ѝ. — А ти щеше ли да му позволиш?

Грейс не хареса издевателския ѝ тон и повтори:

— Аз бях на четиринайсет, Джоузи.

— О, аз щях да му позволя — обяви нехайно Джоузефин. — Мисля, че го бива в целувките. Има хубава уста. Жалко, че се похабява за някаква си фригидна щерка на херцог. Той никога няма да познае истинската страст.

— Откъде знаеш, че тази дама не е страстна, Джоузи? — попита майка ѝ. — Ти не знаеш нищо за нея.

— Ами просто предполагам — отвърна Джоузи с дяволита усмивка. — Много по-забавно е да си циничен. За какво са аристократите, ако не за да се подиграваш с тях?

Когато всички излязоха от кръчмата в десет, Фреди дори не пожела „лека ноц“ на Грейс. Мей и Майкъл помахаха на нея и на баща ѝ, когато те поеха с велосипедите по пътя, а Джоузефин хвана брат си под ръка и сведе към него глава, за да му каже някаква шега, която, щом идваше от нея, значи беше за чужда сметка.

Грейс въртеше яростно педалите, копнееше да остане сама с мъката си. Беше твърде късно, за да минат през гората, затова поеха по дългия обиколен път на светлината на фаровете. Тя кипеше от гняв заради грубостта на Фреди, който, след като ѝ се подигра така гадно за Руфъс, спря да ѝ обръща внимание до края на вечерта. Колкото и да го обичаше, той понякога беше прекалено жесток. Бореше се със сълзите.

Щом се озова в стаята си, тя се хвърли на леглото и заплака. Знаеше, че не е трябвало да се надява, че изобщо не е трябвало да мечтае. Надеждите и мечтите само създават нереални очаквания.

Артър реши, че дъщеря му е просто изморена, и седна в дневната. Нощите още бяха мразовити, затова той запали огън и се настани в креслото си, като четеше и пушеше лула, както всяка вечер. Нямаше представа, че дъщеря му си изплаква очите и съжaliaва, че няма майка, с която да сподели мъката си. Нямаше представа, че тя може да не е щастлива и доволна. Пепър дремеше в краката му. Той обърна страницата. Вече дори не помисли за лорд Мелвил и неговия годеж.

Докато следващата седмица не им донесоха покана. Пликът беше адресиран до господин Артър Хамблин, но на твърдата бяла картичка вътре след неговото име бе изписано и това на госпожица Грейс Хамблин — нещо необичайно, защото досега Артър беше канен в къщата винаги сам. Грейс обаче вече беше млада жена, затова я канеха като придружителка на баща си на мястото на госпожа Хамблин. Надявах се да имат удоволствието от компанията им в събота, седми май, в четири следобед, на чай, за да отпразнуват годежа на граф Мелвил и лейди Джорджина Карлтън. Скоро Артър разбра, че всички, които работеха в имението, са поканени да се срещнат с дамата, която един ден щеше да стане новата маркиза Пензълуд.

Грейс прие поканата със смесица от въодушевление и ужас. Мисълта, че ще види Руфъс отново, я изпълваше с остър, болезнен копнеж и все пак знанието, че той ще е с жената, с която е избрал да прекара живота си, я пронизваше чак до сърцето ѝ.

Фреди също беше поканен, но се преструваше, че не го е грижа и ще иде само от любезност. Мей се зае да помогне на Грейс да си намери подходяща рокля.

— Трябва да изглеждаш прекрасно — рече тя, докато я влачеше към единствения магазин в града, който продаваше дрехи, достатъчно изискани за подобен повод.

— Но аз нямам пари за нова рокля — възрази Грейс.

— С Майкъл ще ти я купим — настоя Мей. — Аз съм най-близкото до майка, което някога си имала, затова ще го направя с радост. За щастие летните рокли не са така скъпи като зимните.

Грейс изпробва няколко рокли и се спря на красива рокля на цветя в синьо и жълто, с копчета отпред и къси бухнали ръкави.

— Имам подходяща шапка за нея — каза Мей, като подръпваше тук-там роклята. Отстъпи назад и я погледна с възхищение. — Приличаш на истинска дама — рече тя развълнувана. — Жалко, че майка ти не може да те види. Щеше да е много горда, със сигурност. Все пак ти си имаш Артър и нямам търпение да видя физиономията му, когато осъзнае, че малкото му момиченце е пораснало.

— Роклята е красива, лельо Мей — каза Грейс, като се взираше в отражението си. Май беше права, с тази рокля изглеждаше изискана. Това я поободри. Вероятно когато той я види...

В деня на приема Мей цяла сутрин навива косата на Грейс и я прихвана на букла отстрани. Косата ѝ беше гъста и лъскава и отне на Мей повече време от очакваното. След това тя нагласи шапката под кокетен ъгъл, а Джоузефин донесе козметичния си комплект и настоя да гримира Грейс лично. Грейс погледна оскубаните ѝ вежди и яркото червило а ла Джоан Крофърд и потръпна. Никога не беше слагала грим и мисълта, че ще изглежда така жестока и изкуствена като Джоузефин я изпълни с ужас. Слава богу, Мей се намеси и се спряха само на розово червило и лек руж на скулите. Миглите ѝ бяха оставени на мира, а сините сенки, които Джоузефин извади от комплекта, скоро се озоваха пак на мястото си.

Когато се върна от градината, за да се преоблече, Артър беше смаян от младата жена в коридора, която толкова много приличаше на покойната му съпруга. Той онемя от изумление, а в очите му засия смесица от гордост и мъка. Мей веднага се притече на помощ.

— Не е ли красива, Артър? — ахна тя. — Ще е хубавицата на приема, сигурна съм.

— Няма да има голяма конкуренция — рече кисело Джоузефин.

— О, не зная, ще се изненадаш колко добре изглеждат някои от дамите, когато се нагласят — сопна се Мей.

Артър успя да се усмихне леко и изграчи:

— Много си красива, Грейс.

— Ето, казах ли ти, че баща ти ще е много горд? И имаш причини да си горд, Артър, с Грейс до теб. — Тя се засмя. — Фреди ще ревнува, нали, Джоузи?

— Няма да ревнува от Артър, мамо.

— Но ще му се иска тя да е до него.

— Тогава можеше да я покани да иде с него, вместо да се цупи като срамежливо дете.

Мей отведе Артър настрани с многозначителна усмивка.

— Ще си прекараш много добре. Искам да ми разкажеш всичко. Всяка подробност. Няма да забравиш нищо, нали? Ще чакам с нетърпение.

— Ще оставя подробностите на Грейси — каза Артър. — Но ще ти разкажа всичко на сутринта.

Мей плесна с ръце.

— Е, сега ще ида да видя как се справя Фреди. — Тя взе чантата си, но на прага спря. — Ще се забавлявате, нали? — Усмихна се на Артър с някак тъжно изражение и Грейс разбра, че мисли за майка ѝ, и съжали, че и тя не я е познавала така добре.

Джоузефин последва Мей навън, като подхвърли небрежно „приятно прекарване“ на излизане.

— Най-добре да ида да се издокарам, иначе ще те изложат Грейс — каза Артър и тръгна по стълбите. Грейс влезе в дневната и застана пред огледалото над камината. То беше потъмняло, а светлината бе слаба, но все пак видя достатъчно, за да се изненада от преобразяването си. Ако се съдеше по снимката на майка ѝ, дори тя самата виждаше приликата. Взира се усилено и малко по малко се откъсна от отражението си и видя на негово място нежното лице на майка си, което я гледаше с обич. Сърцето на Грейс ускори ритъма си и по кожата ѝ започна да избива пот. Тя се усмихна и майка ѝ се усмихна в отговор. Сърцето ѝ преливаше от обич към жената, която не познаваше, но винаги бе усещала толкова близка, и когато нейните очи блеснаха от влага, блеснаха и очите на майка ѝ. Нямаше значение, че

мислите, които се опитваше да сглоби, бяха твърде оплетени, защото майка ѝ разбираше чувствата зад тях.

— Добре ли си, Грейси? — попита Артър от прага.

Привидението бързо изчезна, когато Грейс се откъсна от трансa си и отново видя в огледалото своето лице.

— Ще ми се мама да беше тук — рече тя тихо.

— На мен също, Грейси — каза баща ѝ. — Тя с удоволствие щеше да ти помогне да се приготвиш. Много обичаше хубавите дрехи.

— Аз като нея ли съм, татко?

Лицето му порозовя от удоволствие и той кимна.

— Много, много приличаш на нея.

— Понякога я усещам. Знам, че не ни е изоставила.

— Тя не би ни изоставила, Грейси. Сигурен съм в това. И днес, и всеки ден, тя ни наблюдава оттам, където е. Не бива да закъсняваме, нали?

— Не, не бива.

— Надявам се, че ще има торта „Виктория“.

— О, татко — засмя се Грейс. — Винаги мислиш за храна!

Артър и Грейс отидоха с велосипедите до Уолбридж Хол. Минаха напърно през гората и пристигнаха до къщата по задната алея. Имението се къпеше в слънчева светлина, а гостите вече се изливаха на моравата през портата в живия плет. Грейс разпозна повечето от тях, макар че някои от жените бяха почти неузнаваеми с красивите рокли и разкошните шапки. Хората се редяха на опашка, за да бъдат приети, и Грейс изви шия, за да види отвъд тълпата Руфъс, който стоеше до годеницата си и поздравяваше гостите. Всички искаха да се срещнат с неговата избраница, но Грейс не мислеше особено за нея. Откакто получи поканата, мислеше единствено как ще види отново Руфъс. Сега, докато редът им наближаваше, пеперудите в стомаха ѝ запърхаха по-силно. Тя усети и непознатото пробождане на ревността, щом зърна високата жена с бяла кожа и гъста руса коса, подстригана на модерна черта. Главата ѝ се замая. Лейди Джорджина беше красавица и не само това, тя имаше осанката и елегантността на жена, родена в най-висшите ешелони на обществото — качества, които Грейс, колкото ѝ да копнееше за тях, никога нямаше да притежава.

Артър заговори с двойката пред тях, но Грейс не го слушаше; тя не откъсваше очи от поразителната фигура на Руфъс, който се

усмихваше любезно и изглеждаше искрено доволен да види всеки от гостите. Изобщо не се беше променил. Бръчиците, които годините бяха издълбали около очите и устата му, само подчертаваха хубостта му. Тя се зачуди дали още я помни и опита да се подготви за разочарованието, когато той не успее да си спомни името ѝ.

Най-сетне дойде техният ред. Отначало Руфъс не я позна. Той стисна ръката на Артър, след това нейната и едва когато щеше да ги представи на лейди Джорджина, се извърна рязко, изражението му внезапно омекна и Руфъс, в когото се беше влюбила онзи ден пред църквата, ѝ се усмихна топло.

— Господи, пораснала си, Грейс! — рече той. Поглъщаше с очи лицето ѝ, сякаш осъзнаваше, че няма достатъчно време, за да му се наслади.

— Мъничко — отвърна тя с увереност, каквато не чувстваше.

Той се вира в нея твърде дълго, сякаш в плен на внезапна магия, и тя усети, че бузите ѝ порозовяват и не знаеше накъде да гледа. Но не можеше да откъсне очи от него, сякаш и тя бе подвластна на същата магия.

— Скъпи, няма ли да ме представиш? — попита лейди Джорджина, която се усмихваше с очакване на Грейс.

— Разбира се, Джорджи. — Той се отърси от унеса си. — Това е дъщерята на Артър Хамблин, Грейс, която е много вещ пчелар.

— Наистина ли? — Лейди Джорджина подаде ръка. — Колко интересно. — Грейс усети как се свива под хладния поглед на тази жена. Стисна ръката ѝ, слаба, студена и много мека. Алените ѝ устни се извиха в любезна усмивка и тя кимна за миг, преди да извърне морскозелените си очи към двойката зад тях. Артър продължи напред и Грейс, смразена от елегантното пренебрежение на лейди Джорджина, бързо погледа към Руфъс, който още се вираше в нея с изумено изражение. Усмихна му се колебливо, после последва баща си по моравата. Сърцето ѝ бумтеше толкова силно в гърдите, че тя се изплаши, че всички ще го чуят.

— Каква красавица! — възкликна Артър. — Ослепителна е! — Той не дочака отговора на Грейс, а продължи ентузиазирано, сякаш в плен на съвсем друга магия. — Тя е истинска дама, нали? Какво удоволствие е да се срещнеш с нея! Не мисля, че съм виждал по-ослепителна жена през целия си живот. Хубава двойка са. Трябва да

запомним всяка подробност, за да разкажем утре на Мей. Иначе ще е разочарована.

Грейс го слушаше, ала мислите ѝ бяха при Руфъс. Обърна се, но вместо неговото издължено лице видя луничавата физиономия на Фреди, който се взираше в нея със зле прикрито възхищение.

[1] Ноел Кауърд (1899–1973) — английски драматург, актьор, композитор и режисьор, майстор на иронията и остроумния диалог. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 11

— Еха, изглеждаш различно — каза Фреди, но от изражението му Грейс разбра, че се опитва да ѝ направи комплимент.

— Благодаря ти, Фреди — отвърна тя. Копнееше да зърне Руфъс над рамото му, но знаеше, че това ще вбеси Фреди. — И ти добре си се излъскал — добави.

— Не е ли невероятна годеницата на лорд Мелвил? — намеси се Артър, неспособен да откъсне очи от изящната лейди Джорджина.

— Невероятна класа — съгласи се Фреди. — Всъщност няма да излъжа, ако кажа, че не съм срещал по-красива жена през живота си. — И се изчерви, защото внезапно осъзна, че тези казани от злоба думи всъщност го издават.

Грейс дори не трепна.

— Вярно е, много е красива — рече тя. — Прилича на рядка орхидея. Много си подхождат.

— Е, може да е красива, но е студена — добави Фреди, после сниши глас: — Аз не бих искал да се оженя за нея.

— Предполагам, че и тя не би искала да се омъжи за теб — рече Артър, докато оглеждаше масите под стария кедър за торта „Виктория“. — Дали ще е невъзпитано, ако ида да погледна храната? — попита той.

Един иконом се приближи с поднос с напитки.

— О, какво имаме тук? — възкликна Артър и огледа подноса с екзотични на вид питиета.

— Шампанско, коктейл с джинджифилова бира, шери, пунш и сода — отвърна любезно икономът. — Ако предпочитате чай, госпожа Емерсън сервира под дървото.

— Мисля, че ще пийна коктейл — рече Артър и си взе един. — Грейс?

— Пуншът изглежда прекрасно — каза тя, посягайки към подноса. В този миг зърна Руфъс зад рамото на икономата. Той все още посрещаше и поздравяваше гостите с грейнало от удоволствие лице, сякаш наистина му беше приятно да стиска ръцете на верните си

служители, които, също като армия от мравки, поддържаха огромното имение на баща му в ред. Ледената му годеница започваше да се топи на слънцето. Вече едва успяваше да изобрази усмивка и Грейс беше сигурна, че напряга гърлото си, за да потисне прозявка.

Внезапно Руфъс вдигна очи и със сепване срещна погледа на Грейс, сякаш тя излъчваше някакво странно магнитно привличане, на което той не можеше да устои. Стъписана, че я е хванал да го гледа, тя застина на мястото си, втренчена в него с широко отворени очи. За един кратък, вечен миг светът около нея сякаш замря.

Съществуваше единствено Руфъс с неговите тъмни, питащи очи, които си проправяха път към душата ѝ, сякаш добре го познаваха.

После мигът отмина. Хората около нея дойдоха на фокус, а гласът на баща ѝ проникна до съзнанието ѝ.

— Грейси? — Кръвта се втурна към бузите ѝ в прилив на смущение и с огромно усилие тя извърна поглед. — Добре ли си?

Грейс отпи от пунша.

— Ще идем ли да видим закуските? — предложи тя, едва овладявайки гласа си.

— И още как — рече той. — Фреди? Ще идем ли да видим какво се предлага? Обзалагам се, че ще има прекрасни сладкиши.

Тримата поеха по моравата към масите. Артър се засмя от удоволствие, щом видя тортите, кифличките и бисквитите, наредени в красиви порцеланови чинии. Тръгна покрай тях, клатейки глава от удивление и с пламнали от удоволствие бузи.

— Вижте само! — възкликна Фреди. — И ние сме първите.

— Все някой трябва да е пръв — каза Грейс. — Какво ще си вземеш?

— Торта с шоколад — отговори Фреди. — А ти?

— С кафе.

— Нека си ги поделим. Ти ще си вземеш от моята, а аз ще си взема малко от твоята.

Тя се засмя.

— Много си лаком, Фреди!

— Защо да се задоволяваш с една, ако можеш да вкусиш от две?

Щом ги видяха до масите, останалите скоро се присъединиха и тортите бяха обградени от нетърпеливи гости, които разговаряха и коментираха вкусотиите и деликатната красота на бъдещата графиня

Мелвил. Госпожа Емерсън, топчеста дама с огромни като балони гърди и широки колкото масата бедра, радостно говореше с всеки и подаваше чаши от фин порцелан с чай „Ърл Грей“. Артър я познаваше още от дете, защото беше израснал в Уолбридж, и се застоя при нея, за да разменят по някоя шега, докато той дояде тортата си и реши от кое друго сиропирано изкушение да опита.

Въздухът се насищаше с парфюм, докато слънцето сгорещяваше дамите. Грейс се размотаваше с Фреди и разговаряше с познатите си, от колегите на Фреди във фермата до мрачния господин Гарнър, когото Фреди се надяваше един ден да замести. Всички бяха тук. Градинари и лесовъди, прислужници и готвачи, икономии и лакеи. Грейс забеляза, че маркиз и маркиза Пензълуд също са сред множеството. Маркизата стоеше с две красиво облечени дами, които Грейс не познаваше. Те като че ли бяха много поласкани да говорят с нея и тя им кимаше с леко сведена глава, посвещавайки им цялото си внимание, като ги караше да се чувстват единствените хора на тази морава, с които би искала да разговаря. Маркизът се смееше сърдечно с полковник Редуд, когото Грейс не очакваше да види на приема, и с преподобния Дибън, който присъстваше на всеки прием. Тя сподели тортата си с Фреди, който се върна до масата за още едно парче от тортата с кафе. Завари там Артър да кръжи около тортата „Виктория“ и остана да поговори с него и госпожа Емерсън, която обичаше дръзките млади мъже като Фреди повече от тортите.

— Здравей, малка пчеличке — чу се глас зад Грейс. Тя се обърна и видя, че над нея се извисява Руфъс. Сърцето ѝ изпърха стреснато и тя примигна от изненада. — Как са твоите мъхести приятелчета? Не жилият никого, надявам се? — попита той.

Грейс се усмихна изчервена.

— Не, вършат си работата тихо и кротко.

— Чудесно. — Той се взираше в чертите ѝ, като че ли изненадан от видяното. — Сякаш не много отдавна беше още момиче. Виж се сега. Как лети времето...

— Да — отвърна тя, опита се да измисли нещо остроумно, но не можа, защото главата ѝ се беше изпразнила от смущение. — Поздравления за годеча — каза, но си спомни, че вече го беше поздравила.

— Благодаря ти. А ти? — Очите му като че ли проникваха под кожата ѝ. — Врече ли се на някого?

Тя се засмя и направи физиономия.

— Не, не, аз... — Погледна към масата, където баща ѝ още разговаряше и унищожаваше парче от тортата „Виктория“. — Още съм с татко. Само двамата срещу целия свят. — Изражението ѝ омекна, докато гледаше баща си. — Той хареса тортата.

— О, това е от компетентността на госпожа Емерсън. Невероятна готвачка. Ако живееш тук постоянно, щях да съм с нейните размери. — Той се засмя смутено. — Знам, че е ужасно грубо от моя страна, но когато бях малък, я наричах Тлъстачката.

Грейс вдигна ръка пред устата си.

— Това е ужасно.

— Да, наистина. Все пак аз много обичам старото момиче.

— Как е баба ти?

— Жива, колкото и да е изумително. Всяка година мама казва, че ще ѝ е последната, и тя всяка година я опровергава. Ако има още една война, ще ѝ предложи да се запише доброволка. Ще я сложим на предната линия, за да покаже това-онова на ония гадове.

Грейс се разтревожи.

— Наистина ли смяташ, че пак ще има война?

— Опасявам се, че Хитлер я иска. Той събира армия. Вече погълна Австрия и сега е хвърлил око на Судетите. Страхувам се, че войната е неизбежна.

— Но ние едва се възстановихме от предишната — възрази Грейс.

— Така е, но не мисля, че хората се учат от историята.

— Не говори така.

— Човешките същества наистина са много глупави, Грейс.

— Не чак толкова глупави, че да изпратят млади мъже към смъртта.

— Правила са го вече и ще го направят отново, и отново. Всичко е заради власт, а хората са готови на всичко за власт, дори да жертват синовете си.

Очите ѝ потъмняха от тревога.

— Дори теб?

Лицето му омекна и в усмивката му се появи нещо много интимно.

— Би ли имала нещо против?

— Да, бих.

— Много си сладка, Грейс. Наистина, не мисля, че съм срещал по-сладка жена от теб.

Тя отново се изчерви.

— Нищо подобно. Щях да съм коравосърдечна, ако не ме беше грижа за младите мъже, които ще умрат.

— Това ще се случи, но ако Господ пожелае, няма да трае колкото Голямата война. Аз ще завърша дните си тук, в Уолбридж, като правя каквото баща ми е правил и неговият баща преди това. Итън, Оксфорд, Сандхърст; вече отметнах тези графи. Подобна приемственост наистина носи известно удовлетворение, но, между нас казано, монотонността ме ужасява. Всичко е твърде предвидимо. Аз искам в живота си да има неочаквани обрати и изненади, които не са предначертани още от раждането ми. Знаеш ли, по някакъв странен начин аз дори очаквам тази война. Тя поне ще прекъсне инерцията. — Въздъхна. — Все пак не бива да се оплаквам. Аз зная бъдещето си, много хора нямат лукса на подобна сигурност.

— Не мога да се сетя за нищо по-хубаво от живот в това красиво място.

— Ще ти омръзне, Грейс. Твърде голямо е.

— Но градините...

— Да, градините са специални. Пълни с пчели. — Усмихна се. — Артритът на баба се подобри за известно време, но после пак се влоши. Тя настояваше да те доведе, но аз отказвах. Знаех, че ще се разстроиш, ако станеш причина за смъртта на още едно от твоите любими създания.

— Щях да го направя заради нея. Горкичката, ръцете явно много я боляха.

— Приличат повече на щипки, отколкото на ръце. Изненадан съм, че не е излязла да те търси. — Той сви ръце като щипки и направи страховита физиономия.

Грейс се засмя.

— Много си лош, Руфъс!

— Ако знаеше, че си тук, щеше да те прати из лехите да търсиш пчели. Но тя не понася хората по принцип, затова такива приеми са истински кошмар за нея. Дори не съм сигурен, че ще дойде на сватбата.

Стомахът на Грейс се превъртя при споменаването на сватбата му.

— Тя кога е?

— Следващият май. След много време, но Джорджи иска да се оженим, когато зюмбюлите цъфтят, и аз не мога да ѝ откажа това. Ще я отведа от дома ѝ в къща в Лондон, където няма никакви зюмбюли.

— Прекрасно време за сватба.

— Така е. — Внезапно той сякаш се натъжи и сбърчи чело. — Понякога се чудя...

В този момент Артър и Фреди се присъединиха към тях. Артър явно си прекарваше повече от добре, но лицето на Фреди беше потъмняло от раздразнение и Грейс се зачуди кой ли го е обидил.

— Е, баща ти вече е тук и аз ще отида при гостите. — Руфъс погледна към Фреди и се усмихна. — Не е възпитано да оставиш дама сама. — Отдалечи се и веднага беше прехванат от госпожа Гарнър и две обилно напудрени нейни приятелки.

— Какво искаше той? — попита Фреди.

— Пита ме за пчелите — отвърна Грейс. — Напомни ми онзи път, когато доведе баба си у дома.

— Той те помни, Грейси — заяви гордо Артър.

— Не съвсем — отвърна тя. — Просто беше любезен.

— Предполагам, че са длъжни да обикалят и да разговарят с всички — каза Фреди. — Но е прав, не биваше да те оставям сама. Така не е могъл да говори с някой друг.

— Ако лорд Мелвил не искаше да говори с мен, можеше просто да ме представи на някого — рече Грейс и направи нещо съвсем нетипично за нея — отдалечи се от тях. Просто им обърна гръб и се смеси с тълпата. Как смееше Фреди постоянно да я кара да се чувства незначителна и неадекватна? Разговорът с Руфъс ѝ беше донесъл прилив на увереност. Щом той можеше да е така мил с нея, значи и Фреди можеше. Тя нямаше нужда от злобни забележки, особено от човек, когото познаваше цял живот.

Докато вървеше из тълпата, изпита някакъв триумф. Не се обърна, но знаеше, че малкият ѝ жест на непокорство е изненадал Фреди толкова, колкото и нея самата. За миг се притесни с кого ще разговаря — не искаше да се натъкне на лейди Джорджина, но точно тогава видя грейналото от удоволствие лице на полковник Редуд.

Когато стана време да си тръгват, Грейс беше погълната от ужасно усещане за поражение. Руфъс щеше да се ожени. Тя сигурно никога нямаше да го види отново. Той бе казал, че ще остарее тук, в Уолбридж, но не беше споменал, че възнамерява да живее тук сега. Каза ѝ, че ще живее в Лондон, и тя предположи, че ще остане там, докато баща му почине и му остави имението в наследство. Може би щяха да минат години, преди да го види отново. Много години. Тя усети как отчаянието се надига в гърдите ѝ и свива гърлото ѝ. Ако беше сама, щеше да се отдаде на сълзите, но сега трябваше да се усмихва.

Лорд Мелвил и лейди Джорджина стояха до портата и изпращаха гостите. Този път нямаше опашка и някои само помахваха и им благодаряха на излизане. Но Грейс отново се озова пред Руфъс заедно с Фреди и баща си. Този път Руфъс не позволи на очите си да се застоят на нея. Сбогува се любезно, а лейди Джорджина изрази възхищението си от вкусния ѝ мед.

— Ще се погрижа госпожа Емерсън да изпрати една кутия от него в Лондон — каза тя, докато стискаше ръката на Грейс със своята студена и тънка ръка.

— Пожелавам ви много щастливи години заедно — каза Артър, вече леко замаян и с развързан от коктейлите език. — Очаквам с нетърпение завръщането ви в Уолбридж.

— Аз също — отвърна изискано лейди Джорджина. — Но вие продължавайте да ни изпращате мед. Ще е прекрасно да имаме късче от Уолбридж Хол в Едгъртън Плейс. — Грейс преглътна отчаянието си и мина през портата. Мъката я заливаше като вълна, когато забърза към колелото си, облегло на стената на къщата. Не се сбогува с Фреди, не искаше да чака и баща си. Завъртя силно педалите към дома, по лицето ѝ се стичаха сълзи, които размазваха грима ѝ, а новопридобитата увереност вече беше в развалини.

Когато Артър стигна до къщата, я откри да плаче до кошерите.

— Грейси? — забърза той към нея. — Какво има?

— Просто съм ужасно нещастна — отвърна тя.

— Нещастна? Защо? — Той се взираше изумен в зачервеното ѝ лице.

Тя щеше да избълва истината, но нещо я възпря. Човек като Артър Хамблин никога не би разбрал любовта ѝ към лорд Мелвил. За него любовта между хора от различни класи беше невъобразима и глупава. Достатъчно бяха обсъждали романите на Джейн Остин, за да го знае.

— Фреди беше толкова груб — рече тя.

Лицето на Артър омекна и той кимна. С тази ситуация можеше да се справи.

— Той е груб, защото те харесва.

Грейс се взираше в него, беше изненадана.

— Харесва ме? — повтори тя.

— Нима не виждаш? Е, аз виждам. Мей също. — Засмя се. — Всъщност мисля, че всички го виждат, освен теб.

— Тогава защо е толкова ужасен?

— Защото ревнува.

— От кого?

— От лорд Мелвил, разбира се.

— Защо ще ревнува от Руфъс?

— Защото мисли, че ти го харесваш. — Преди Грейс да успее да възрази, той продължи: — Но, разбира се, аз знам, че не е така. Той е джентълмен и възпитаните момичета като теб се възхищават на джентълмените и ги уважават, но Фреди е млад и ревнува от всеки мъж, който припари до теб.

— Сигурен ли си?

— Знам повече, отколкото предполагаш. Фреди винаги ти е бил като брат, но ти вече се превърна в красива млада жена и той се бори с чувствата си. Той е мъж, гледа те с очите на мъж и всичко това много го обърква. Разбира се, няма да е толкова объркващо, ако му дадеш малко надежди.

— Надежди?

— Той е подходящ за теб, Грейси — каза баща ѝ сериозно. — Един ден, когато господин Гарнър се пенсионира, Фреди ще управлява фермата. Той е природно интелигентен и разбира земята, има нюх на земеделец. Освен това всички го харесват. Той е добър момък. Ще

направиш много добре, ако се омъжиш за човек като Фреди, който ще може да се грижи за теб — и така няма да се налага да напускаш Уолбридж.

— И теб — каза тя, дарявайки го с лека усмивка.

— Е, не искам да ме напуснеш, Грейс, но ти един ден ще го направиш. Това е естествено. Ще се омъжиш и ще си тръгнеш, а аз ще остана сам.

— Защо никога не се ожени отново, татко? Ти си хубав мъж, добър и забавен; всяка жена би била късметлийка да те има. Освен това не си стар.

Той сви рамене и извърна поглед.

— Не исках да заменям майка ти с друга — отговори и сложи ръка върху капака на кошера.

— Не беше заради мен, нали?

— Не, ти щеше да си добре с някоя мила жена, която да се грижи за теб.

— Харесва ми да съм с теб, да сме само двамата. Ние сме отбор.

Той се усмихна.

— Добър отбор.

— Ако един ден се омъжа, да знаеш, че няма да ида далече. Просто не мога да съм далече от теб, татко.

— Не давай обещания, които не можеш да изпълниш, Грейси. Но аз съм благодарен и на това.

Той я погали нежно.

— Ти си добро момиче. Не позволявай на Фреди да те разстройва. Той е просто незрял. Може би сега, когато си вече жена, ще успееш да го погледнеш с други очи. Животът е дълго и понякога трудно пътешествие. Ще е много мъдро, ако решиш да изминеш този път с човек, който те познава, разбира те и споделя същите ценности.

— Ами онази помитаща, всепоглъщаща любов, за която се пишат романи от векове? Не трябва ли да чакам нея?

— Страстта е нетрайна, Грейс. Виж Вронски и Ана Каренина. Тази страст е просто част от забранената любов.

— А Елизабет Бенет и Дарси? — настоя Грейс.

Баща ѝ се усмихна.

— Колко ли скучен щеше да е животът им, ако се бяха оженили. Дарси няма и капка чувство за хумор. Та той не я заслужава. — После

я погледна сериозно. — На теб ти трябва любов, разбира се, но стабилната, предана и постоянна любов на приятел. Мисля, че вероятно вече обичаш Фреди, но не го осъзнаваш. Просто търсиш далече, когато твоят човек е само на ръка разстояние.

— Никога не съм мислила за Фреди по този начин.

— Значи посях семето. Не е нужно да говорим повече за това. Никога не бих те принудил да се омъжиш за когото и да било, но мога да те напътствам. Е, да идем да пуснем кучето навън. Може да го поразходим из гората, ако искаш. То ще потича, а аз ще се поразтъпча след толкова торта. Ще ти разкажа и за книгата, която чета сега. Мисля, че ще ти хареса. Много мъдра и вдъхновяваща история.

Тази вечер, когато баща ѝ се настани в креслото си и отвори книгата, мислите на Грейс се насочиха към Фреди. Тя определено не беше предполагала, че грубите му думи са породени от ревност. Никога не беше мислила за него като за ухажор. А още по-немислимо бе да го види като съпруг, но тази мисъл беше отрезвяваща. Само на това ли можеше да се надява? Спомни си думите на Руфъс за монотонността на предначертания живот и осъзна, че вече го разбира. За нея бе предначертано да се омъжи за Фреди. И да прекара целия си живот в Уолбридж. Децата им щяха да се родят и да отраснат тук, а тя щеше да свърши в малкото гробище, като всички живели същия уреден живот и отишли си преди нея. Това беше угнетяваща мисъл и колкото повече се застояваше на нея, толкова по-самотна се чувстваше. Но какъв избор имаше? Да живее с мечти за мъж, когото никога няма да притежава? С това бе свършено. Тя трябваше да изтрие Руфъс от сърцето си, иначе в него никога нямаше да има място за друг, а мисълта за живот без любов беше непоносима.

Поне, ако останеше в Уолбридж, можеше да го зърва от време на време. Животът им щеше да върви по паралелни пътища и някога, зад някой ъгъл или след някой хълм, тя щеше да го срещне и това все щеше да е нещо.

ГЛАВА 12

Грейс се опита да забрави Руфъс. Върна се към живота си — четеше на полковник Редуд, грижеше се за баща си, срещаше се с приятели в „Лисицата и гъската“ — и прогонваше някъде дълбоко кратките мигове с Руфъс на моравата. Установи, че ако се концентрира върху настоящето, умът ѝ не се залутва из миналото. Когато не беше заета, наблюдаваше пчелите. Всеки път щом лицето на Руфъс изникнеше пред очите ѝ, тя насочваше цялото си внимание върху малките създания, които толкова много обичаше. Наблюдаваше ги как работят из цветните лехи, как влизат и излизат от кошерите. Слушаше тихото им жужене и докато летните дни се скъсяваха все повече, а вечерите захладняваха, тя установи, че ако се посвети изцяло на работата си, се получава. Но се изискваше огромно усилие, а нощем, легнеше ли в леглото, където нямаше с какво да обуздава ума си, се предаваше. Беше твърде изморена и нещастна, за да се бори.

Фреди беше зает с прибирането на реколтата. Ставаше призори и прекарваше целия ден на нивите, събираще слама, жънеше пшеница и ечемик, връзваше ги на бали, за да съхнат на слънцето. Мей му правеше сандвичи, които да изяде под някоя сянка с останалите работници, и му приготвяше вечеря, когато той се връщаше по тъмно, с прашни дрехи, с омазано с пръст и пот лице, изтощен и копнеещ за сън. Грейс почти не го виждаше. Тя почти не виждаше и баща си, защото той беше зает в зеленчуковата градина и береше плодове и зеленчуци за големите приеми в имението. Тя пое грижата за пчелите и прекарваше часове в бараката. Миеше буркани, лепеше им нови етикети и се приготвяше за събирането на меда.

Щом извадеха меда в началото на септември, щяха да го отнесат с щайги в офиса на фермата. Грейс се чудеше дали лейди Джорджина наистина ще поиска да изпратят малко в Лондон и дали бурканите, които сега държеше в ръцете си, накрая щяха да се озоват в ръцете на Руфъс. Тази мисъл я свари неподготвена и успя да преодолее съпротивата ѝ. Докато държеше стъкления буркан, почти усещаше

топлината на пръстите му. Приготвяше внимателно всеки и го слагаше на лавицата в барачката с тиха молитва за Руфъс.

В края на лятото градът отпразнува фестивала на жътвата с църковна служба и Грейс се озова на пейката до Фреди. Той беше отслабнал и загорял от слънцето, кестенявата му коса бе изсветляла и падаше на челото му на гъсти кичури. Очите му сияеха по-сини на фона на кафеникавата кожа, а луничките се бяха умножили и пръснали по носа и бузите му. Усилената работа го беше превърнала в мъж и Грейс за първи път забеляза колко е хубав.

— Как си, Грейс? — попита я той тихо.

— Добре — отвърна тя. — Приготвям се за ваденето на меда и чета на полковник Редуд. — Забеляза, че и краката му са станали по-дълги и той като че ли вече заемаше повече място на пейката. Забеляза също и аромата му. — Какво си сложил? — попита тя и подуши, но усети смущението му и съжали за въпроса си.

— Пяна за бръснене — отвърна той, потърквайки смутено брадичката си.

Тя го погледна и забеляза руменината по бузите му.

— Хубаво мирише. — После се засмя на себе си, че му прави комплимент. Никога не беше казвала на Фреди, че мирише хубаво.

Очакваше да ѝ се сопне или да я накара да се почувства глупаво с някоя неприятна бележка, но той не го направи. За нейна изненада ѝ се усмихна с обич.

— Ти миришеш на лятна градина — каза той и се изчерви още повече.

— Наистина ли?

— Да, когато мисля за теб — изглеждаше смутен, — мисля за цветя.

Грейс се вгледа изумена в него.

— Много мило — рече тя, щеше ѝ се да каже нещо повъзторжено, но не намираше думи.

В този миг маркиз и маркиза Пензълуд минаха царствено по пътеката, заедно с крехката и сякаш смалила се възрастна маркиза, и заеха местата си на първата редица. Всички притихнаха. Грейс не беше изненадана от отсъствието на Руфъс. Напоследък той изобщо не се появяваше в Уолбридж. Усети се, че оглежда лицата на придружителите на маркиза, защото той винаги вървеше с цял антураж

от гости на имението, но Руфъс определено не беше сред тях. Все пак тя се изненада, че не усеща обичайното пробождане на разочарованието и лесно се разсея от коляното на Фреди, което нежно се притисна в нейното. Тя не отдръпна крак и усети странна, непозната топлина, която се разнесе през цялото ѝ тяло и накара гръбнака ѝ да изтръпне. Дори да бе усетил същото, Фреди с нищо не го показва, но Грейс забеляза, че всеки път, когато сядаха след изпяването на някой химн, коляното му се връщаше при нейното, и всеки път, щом усетеше този натиск, топлината между тях се засилваше.

След службата всички излязоха в църковния двор, за да поговорят. Фреди нямаше търпение да говори с нея.

— Ще дойдеш ли на реката този следобед? — попита той, като я гледаше с надежда. — Имам чувството, че не съм те виждал от месеци.

— Ти си този, който няма време за мен — отвърна тя.

— Знам, беше лудница.

Тя се усмихна, смутена от странната нова енергия, която вибрираше между тях.

— Ти работиш много усилено — каза тя и го огледа. Беше отслабнал. — Леля Мей не те ли храни?

— Никога не съм работил толкова през целия си живот, но ми харесва, Грейс. — Очите му сияеха от ентузиазъм. — Обичам да съм на полето. Обичам физическото предизвикателство. Това е най-хубавото нещо, което съм правил.

— Много се радвам, Фреди. Господин Гарнър наистина трябва да внимава.

— Така е. Един ден ще управлявам цялото имение.

— Сигурна съм. — Бузите ѝ пламнаха от възхищение. За няколко месеца динамиката между тях се беше променила. Тя вече не се чувстваше по-възрастна от него. Той я беше настигнал и изпреварил, превръщайки се от момче в мъж с няколко гигантски скока.

— Ще дойдеш ли? — попита Фреди.

— Да, ще дойда — отвърна тя и усмивката, която отговорът ѝ предизвика, ѝ достави неочаквана тръпка на удоволствие.

Малко по-късно тя вървеше с баща си по прекия път към дома. Листата още не бяха пожълтели, но светлината бе по-мека, със

златистия отблясък на ранната есен. Нивите бяха ожънати и орязаните стръкове сияеха на слънцето. Тя мислеше за Фреди и за часовете, които беше прекарал на тези ниви. От работата раменете му бяха заякнали, тялото му — потъмняло, и той бе придобил някаква жизненост, която ѝ се струваше много привлекателна. Озърна се към баща си и си помисли, че него физическата работа само го изтощава. Изглеждаше изморен.

— Татко, за какво мислиш?

— О, за нищо — отговори той, откъсвайки се от унеса си.

— Аз пък си мислех колко красива е гората на тази светлина. Най-обичам пролетта и ранната есен.

Той се усмихна и се огледа.

— Можем да сме благодарни за много неща. — Кимна. — Празникът на жътвата ни го напомня.

— Така е. Имаме всичко, от което се нуждаем.

— Щастливите хора не са непременно онези, които имат всичко, а хората, които умеят да се насладят на онова, което имат — рече той мъдро. — Ние се справяме добре, нали, Грейс?

— Повече от добре. Мен ме правят щастлива не нещата, които могат да се купят с пари, татко. Щастие то идва, когато приемеш онова, което имаш. Ти ме научи на това.

— Много ми се иска да имаше майка — каза той, а лицето му отново стана сериозно. — Но Господ реши друго.

— Леля Мей ми беше като майка.

Изражението му омекна, той се извърна към слънцето и въздъхна.

— Тя винаги е била до теб. Не мисля, че щях да се справя без Мей. — Пъхна ръце в джобовете на панталоните си.

— Тя беше и до теб, нали?

Той я погледна и се смръщи.

— Тя е добър приятел. Трудно е да отгледаш сам дъщеря. Баба ти и леля ти се опитаха да помогнат в началото и се справяха известно време, но искаха да командват, не само теб, ами и цялата къща, и мен заедно с нея! Затова ги отпратих. Ако Мей не се беше намесила, не знам дали щях да се справя.

— Щеше да се справиш чудесно, татко. Щяхме да се оправим някак.

— Исках повече от това за теб, Грейс. Мей е чудесен пример за теб. Тя е добра, внимателна, трудолюбива и забавна. Помня как си мислех, докато ти беше още малка, че ако станеш като Мей, и аз, и майка ти ще се гордеем с теб. Мей беше най-добрата приятелка на майка ти и знам, че тя би искала Мей да се грижи за теб и да бъде пример, който да следваш.

— И каква станах? — Тя се усмихна леко, но баща ѝ прие въпроса сериозно.

— Гордея се с теб. Знам, че мога да говоря и от името на майка ти. Тя също се гордее, където и да е.

— Не е далече, струва ми се — каза Грейс.

— Тя винаги е с нас, Грейс. Никога не го забравяй. Не можем да я видим, но това не означава, че духът ѝ не е с нас. Тялото е просто обвивка и тя вече не се нуждае от нея. Може да е навсякъде по всяко време, просто ей така.

— Би било прекрасно.

— Вярно е. Ние сме тук, за да се учим, Грейс. Да израстваме чрез обичта. Всичко опира до това. Не е никак сложно. А можеш да израснеш чрез себеотрицание, прошка и състрадание, чрез любовта. До това се свежда всичко. Да не се поставяш на първо място. Да се грижиш за другите, като пчелите.

Той я погледна и се усмихна.

— Смяташ ли, че пчелите са готови за ваденето на меда?

— Още събират храна, но вече захладнява, особено вечерите.

— Предлагам да започнем следващата седмица. — Ускори крачка. — Ще ги погледнем, когато се приберем. Но предполагам, че вече е време за вадене на меда.

— Всичко е готово. Пригответе бурканите.

— Ти си добро момиче, Грейси. Можеше да ми се падне непокорно или трудно дете, но ми се падна ти.

— На теб приличам, татко — засмя се тя.

— Вероятно вътрешно, да. Но външно си копие на майка си.

След обяда Грейс се върна с колелото до дома на Фреди. Сърцето ѝ заби по-бързо, докато приближаваше къщата. И всичко това заради Фреди, помисли си и се засмя на абсурдния факт, че се притеснява така

заради момче, което винаги ѝ е било като брат. Но на улицата излезе много по-различен Фреди от младежа, който винаги бе очаквал с нетърпение появата ѝ. Този Фреди я смущаваше и я правеше свенлива. Погледът му беше по-тежък, поведението му — по-уверено, а усмивката беше изличила предишната подигравателна и недоволна физиономия, която тя така и не успя да проумее. Когато ѝ предложи да отидат с велосипедите до реката, кожата ѝ настръхна от очакване и вълнение. Дори не усети, че вече нямаше нужда да се концентрира, за да прогонва Руфъс от мислите си; защото те вече бяха завладени от Фреди.

Докато се спускаха по пътеката, виеща се покрай реката, Грейс се поотпусна. Фреди караше пред нея и се обръщаше да каже по нещо, докато велосипедите летяха над камъни и дървесни корени. Движеха се твърде бързо и тя му извика да намали. Той я подразни, че е бърза, но тонът му и смехът му бяха изпълнени с обич и тя за първи път осъзна, че е станал мъж, а тя — жена. Внезапно той вече не беше просто Фреди.

Стигнаха до обичайното място и облегнаха велосипедите на дървото. Фреди развърза одеялото от багажника на колелото си и го постла на тревата.

— Ще плуваш ли? — попита тя.

— Може, ако ми стане горещо — отговори той.

— Помниш ли как се гмуркаше от онзи мост?

— Едва не се претрепах.

— Не, ти беше твърде добър. Плъзгаше се под повърхността като лебед.

Той се усмихна и седна до нея.

— Ти винаги си била прекрасна публика, Грейс.

— Е, винаги се впечатлявах — отвърна тя искрено и прегърна коленете си.

Фреди се изтегна назад и се опря на лакти.

— Бяха славни дни.

— Още са такива. Всъщност бих казала, че става дори по-хубаво — отвърна Грейс щастливо.

— Няма да стане по-хубаво, ако има война.

— Война ли? Няма да има война — рече тя, внезапно изплашена.
— Никой не иска още една война.

— Не мисля, че ще имаме избор, Грейс.

— Не говори така. — Тя се вгледа във водата. — Да не говорим за тъжни неща. Забавлявай ме някак.

— Как? — засмя се той.

— Не зная. Иди се гмурни отново от онзи мост.

— Добре — каза той, готов за предизвикателството. — Каквото кажеш, Грейс.

Внезапно ѝ се стори, че вижда баща си на другия бряг. Заслони очи срещу слънцето и ги присви.

— Татко?

Фреди проследи погледа ѝ.

— Артър ли, къде?

Тя посочи.

— Ей там, на брега.

— Не виждам никого.

— Татко е.

Фреди се изсмя.

— Това са само сенки, привижда ти се.

Привидението изчезна.

— Сигурна съм, че беше той — каза тя тихо.

— Какво ще прави баща ти на брега на реката?

— Не зная.

— Привижда ти се.

— Или пък беше някой друг, шпионира ни. Какво мислиш, Фреди? Дали някой ни шпионира?

— Ти си луда. Там няма никого и никога не е имало. Сами сме.

— Надявам се. — Тя се засмя колебливо. — Много приличаше на него.

— Искаш ли да скоча от моста, или не?

— Да, искам. Но внимавай.

Той стана и се съблече по бельо. Тя напълно забрави, че е видяла баща си на отсрещния бряг, и се засмя притеснено, когато Фреди хвърли дрехите си и застана пред нея. От кръста на горе беше загорял от слънцето, едър и мускулест.

— Ти ще дойдеш ли? — попита я с усмивка.

— Не, много е студено. — Тя му махна да тръгва. — Върви! — Той се отдалечи сред дърветата и след миг се появи на моста. Погледна

я, за да се увери, че не откъсва очи от него. Не осъзнаваше, че тя не може да откъсне очи от този невероятен нов Фреди, дори и да искаше.

Сърцето ѝ внезапно се изпълни с паника, когато той се качи на балюстрадата на моста. Тя се премести и коленичи на одеялото, молеше се той да не направи някоя глупост и да не се нарани. Отдавна не беше скачал от този мост, а и сега беше по-едър и по-тежък.

Фреди вдигна ръце над главата си и пое дълбоко дъх.

— Готова ли си? — извика.

— Внимавай! — извика му Грейс. Когато той скочи, тя запуши устата си с ръка и ахна. Фреди се издигна много високо, после се спусна надолу като лястовица, с разперени като криле ръце, преди да ги събере отново и да се плъзне във водата точно под повърхността. След това изчезна, а водата се навълни нежно след него.

Грейс се приготви да ръкопляска, но той не излезе. Тя скочи на крака и разтревожена се вгледа в реката. Фреди още го нямаше. Сърцето ѝ като че ли замря и страх се надигна, за да почерни щастиято, което само преди минути го изпълваше до пръсване.

— Фреди! — изкрещя тя. И когато страхът вече я задавяше, Фреди се изправи само на няколко крачки от нея, усмихнат ликуващо.

Грейс избухна в сълзи.

— Идиот такъв! — изкрещя тя яростно. — Изплаши ме!

— Грейс, не исках да те плаша. — Фреди излезе от водата с разкаяна физиономия. После, преди тя да отговори, я прегърна и я целуна така страстно, че тя не знаеше дали да се ядоса, или да се радва. Устата му беше топла и влажна, изненадващо вълнуваща. Той се отдръпна за миг и се вгледаха един в друг, изненадани и малко изплашени. Грейс беше спряла да плаче. Вече бе спокойна и твърде смаяна, за да се сърди. Усети надигането на желанието и пристъпи напред едва доловимо, но достатъчно, за да окуражи Фреди. Той я прегърна през врата ѝ и я целуна отново.

Да лежи в прегръдките на Фреди ѝ се струваше най-естественото нещо на света. Бяха на одеялото, мокрото му тяло съхнеше бавно на слънцето до нейната лятна рокля. Фреди галеше с устни бузите ѝ, брадичката и шията, а тя се смееше тихо на усещането, което караше тялото ѝ да изтръпва чак до пръстите на краката. Това беше първата ѝ целувка. Често си я беше представяла, но реалността далеч надмина очакванията ѝ. Целувката събуди в нея непознати чувства и тя си

спомни с нежност как Фреди беше казал, че когато мисли за нея, мисли за цветя.

Баща ѝ беше прав: вероятно винаги бе обичала Фреди, но не го е осъзнавала. Беше така заета да гледа през рамото му, че не го забелязваше, докато едно лято във фермата не го превърна в мъж, който привлече вниманието ѝ.

Лежах и се целувах сякаш с часове. Опиянени от аромата и допира на кожата на другия, те се целувах и се докосвах с неутолима жажда. Но накрая денят си отиде и сенките се издължиха, а въздухът захладня. Фреди стана и се облече.

— Не ме плаши повече така — каза Грейс, докато го гледаше как закопчава ризата си.

— Радвам се, че го направих — отвърна той. — Иначе може би нямаше да събера кураж да те целуна. Искам да те целуна още от петнайсетгодишен — призна той.

— Наистина ли? От толкова отдавна?

— Ти винаги си била моето момиче, Грейс. Винаги. — Седна до нея и отметна косата от лицето ѝ. Очите му бяха помътнели от вълнение. — Обичам те, откакто се помня. Страхувах се, че никога няма да отвърнеш на любовта ми.

— До днес не съзнавах, че те обичам.

Той засия от щастие.

— Значи ме обичаш?

Тя се усмихна смутено.

— Да, Фреди. Обичам те. Ти си различен. Вече не си момче.

— И ти вече не си момиче.

— Сега игрите ни станаха много по-вълнуващи — засмя се тя.

— Да поиграем още малко тогава. Не съм готов да те изпратя до вас.

— Ще ме изпратиш, Фреди?

— Ти вече си моята любима. Няма да те оставя да се прибиращ сама. Вече ще се грижа за теб. — Тя се усмихна с удоволствие и легна, за да я целуне отново. — Ти си моята любима, Грейс — повтори той. — Харесва ми как звучи, харесва ми и „обичам те“. Изричал съм го само наум.

— На мен?

— На теб.

— Не знаех.

— Вече знаеш. — Той я целуна. — Обичам те. — Целуна я отново. — Обичам те. — И продължи да я целува...

ГЛАВА 13

Беше почти мръкнало, когато Грейс и Фреди поеха с велосипедите към къщата на пчеларя. Караха един до друг, смееха се и разговаряха весело, като успяваха дори да се държат за ръце. Лъкатушеха и се клатушкаха, а когато Грейс едва не падна, Фреди я задържа, като хвана кормилото и върна колелото ѝ на пътя. Между тях вече нямаше прегради, вече нищо не пречеше на близостта им. Те бяха признали любовта си и заради това вечерта изглеждаше още по-красива.

Стигнаха до къщата. Прозорците тъмнееха. Грейс облегна велосипеда си на стената и влезе в градината.

— Татко!

Но не получи отговор. Не виждаше никакво движение около кошерите.

— Къде ли е? — попита тя Фреди, който вървеше по тревата зад нея. След миг се появи Пепър. Размахваше опашка, щастлив да ги види. Грейс се наведе да го погали зад ушите.

— Къде е стопанинът ти? — попита тя, но кучето я гледаше с големите си лъскави очи, в които се четеше единствено желание да бъде погалено.

— Да проверим вътре — предложи Фреди. Влязоха в къщата и включиха осветлението. Грейс веднага усети, че баща ѝ не е там. Беше твърде тихо и пусто, като в гробница. Започна да се тревожи. Ако беше отишъл някъде, щеше да ѝ остави бележка. Определено нямаше да позволи на Пепър да броди свободно из градината.

— О, Фреди, притеснявам се — рече тя.

— Недей. Вероятно е в кръчмата.

— Щеше да ми остави бележка и да затвори кучето в кухнята.

— Може да е тръгнал да те търси.

— Може би — отвърна тя, малко успокоена. — Сигурно е у вас.

— Да идем да проверим. Не знам за теб, но след толкова целувки огладнях.

— Вие, момчетата, винаги мислите за ядене. — Засмя се тя въпреки тревогата си.

Той я прегърна.

— Как бих могъл да мисля за ядене, когато съм с теб? — Целуна я по носа. — Некавалерско е.

Но нещо свиваше стомаха ѝ.

— Да огледаме пак градината. — Отдръпна се от Фреди и забърза навън.

Вървеше около цветните лехи и чувстваше нещо странно, което не успяваше да определи. Пепър започна да души тревата и тръгна към кошерите. Инстинктът ѝ подсказа да го последва. Сърцето ѝ натежа от страх, докато гледаше как кучето изчезва сред гъсталака. И тогава видя два крака да стърчат изпод един храст. Не можеше да сбърка обувките и чорапите.

— Татко! — изкрещя тя и хукна към баща си, който лежеше неподвижен на земята. Фреди се озова до нея след миг. Грейс извика и се хвърли върху гърдите на Артър, но в тях не се усещаше пулс. Не се чуваше нищо. Само празна, неподвижна обвивка.

— Мъртъв е! — извика тя ужасена. — Мъртъв е!

Фреди коленичи до нея и опипа шията на Артър за пулс. После приближи буза до носа и устата му, за да усети дъх. Нямаше. Не се чуваше нищо, само тишината на смъртта.

— О, скъпа Грейс, толкова съжалявам — рече той. Грейс беше удавена от прилива на мъката, който я повали настрани в прегръдките на Фреди. Тя се вкопчи отчаяно в него и той не можеше да стори друго, освен да я прегръща силно и да чака мъката да проправи пътя си през нея.

Грейс се държеше за Фреди с всички сили. Стискаше здраво очи и позволяваше на ужасното усещане за самота да я погълне. Баща ѝ беше всичко за нея: баща, майка, брат, сестра, приятел. Не знаеше как ще продължи да живее без него. Като изгубен в морето кораб, тя бе останала без рул и платна и вече не знаеше в коя посока е домът ѝ.

— Той беше на речния бряг, Фреди — прошепна тя. — Дойде да се сбогува.

— Какво ще правим? — попита тя накрая.

— Ти остани тук, докато доведе помощ.

— Как е умрял? Защо...?

— Не зная, скъпа. Само лекар може да ти каже.

Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи, а брадичката ѝ затрепери.

— Само него имах — изхлипа тя.

Фреди хвана здраво лицето ѝ и я погледна в очите.

— Не, Грейс. Имаш мен. Винаги ще ме имаш.

Когато тя се поуспокои, той тръгна с колелото да доведе помощ. Обеща ѝ да бърза колкото може, а тя гледа дълго след него, защото се страхуваше да остане сама. После се обърна отново към баща си — не можеше да повярва, че ѝ е отнет така внезапно, без никакво предупреждение. Дори нямаше шанс да се сбогува. Тази мисъл я разплака отново. Хвана ръката му и я притисна към бузата си, тихо проклинайки Бог, че ѝ отнема единствения родител, който някога бе имала.

Остана на тревата, тънката ѝ жилетка не успяваше да спре вечерния хлад и студът като че ли се излъчваше от костите ѝ. Шпаньолът на баща ѝ се сви до тялото му и се вгледа примирено в нея.

— Вече си мой — рече тя. Кучето въздъхна тежко, сякаш казваше, че явно няма друг избор. Тя се озърна към кошерите, после пак към баща си. Нямаше никакви следи от ужилвания по кожата му. Не го бяха убили пчелите. Огледа лицето му. Изражението му беше спокойно, сякаш просто спеше. Ако не държеше ледената му ръка, щеше да очаква той да се събуди всеки миг и да попита за какво е цялата тази суматоха. Тя си спомни колко изморен ѝ се стори на връщане от църквата сутринта. Вече не изглеждаше нито изморен, нито стар. Кожата му беше прозрачна, а бръчките около очите и устата му се бяха отпуснали. Дълбоките бразди по челото също се бяха изличили и той отново приличаше на момче. Както и да беше умрял, не беше страдал. Грейс беше сигурна в това. Вероятно просто бе посегнал и бе хванал ръката на майка ѝ.

Фреди се върна с родителите си и с викария, всички натъпкани в малкия остин на преподобния Дибън. Когато видя Артър, Мей изстена и се разплака. Помогна на Грейс да стане от тревата и я прегърна силно.

— Измръзнала си, скъпа. Веднага да влезем вътре. Ще се простудиш до смърт тук. — Тя говореше успокояващо майчински,

категорично и знаещо, и Грейс я остави да я отведе в кухнята и да я настани на един стол.

— Сигурно е получил сърдечен удар — каза Мей, докато се суетеше наоколо, вадеше чаши от шкафовете и пълнеше чайника с вода. Тя познаваше добре кухнята. Топлото ѝ присъствие изпълни стаята, сгръ студените кости на Грейс и прогони отчаянието, както слънце разсейва мъглата.

Мъжете внесоха Артър в къщата и го положиха на леглото му със скръстени на гърдите ръце. Мей запали свещ, а преподобният Дибън каза молитва. Всички сведоха глави. Грейс плачеше тихо, докато гледаше баща си, който никога вече нямаше да се събуди.

После се събраха в малката кухня и изпиха чая на Мей.

— Ще уредя линейка да откара баща ти утре — каза Майкъл. — Не се тревожи, Грейс, ние ще се погрижим за всичко, няма за какво да се безпокоиш.

— Защо не дойдеш тази нощ у нас, скъпа? — предложи Мей. — Не мисля, че трябва да оставаш тук сама.

— Не съм сама — отвърна Грейс.

Мей се усмихна със съчувствие.

— Знам какво имаш предвид, скъпа.

— Не мога да оставя татко — възрази Грейс.

Майкъл улови погледа на жена си.

— Той ще е добре тук. Не се тревожи. За теб се безпокоим сега.

— Аз ще остана — предложи Фреди. — Ще спя на дивана. Ако Грейс иска да е тук с Артър, тогава и аз ще остана с нея, за да ѝ правя компания.

Тази идея се хареса на Мей, макар че преподобният Дибън сви устни.

— Баща ти сега е при Бог, Грейс — рече той.

— Няма да го оставя тук сам. Няма да понеса мисълта, че...

Мей я потупа по ръката.

— Не се разстройвай, скъпа. Щом искаш да останеш, значи ще останеш. Фреди ще ти прави компания.

Грейс се усмихна на Фреди.

— Благодаря ти — каза тя, а очите им бяха изпълнени с обич, която никой друг не можеше да види.

Преди да си тръгне, Майкъл запали огъня в дневната, а Мей извади одеяло от шкафа на стълбищната площадка и го постели на дивана за Фреди. Отиде до хладилника, сложи на масата хляб, сирене и шунка за вечеря и пяхна няколко картофа във фурната.

— Ще се справим, мамо — каза Фреди, докато я гледаше развеселен.

— Просто искам да се уверя, че ще хапнете, особено Грейс. Ще се погрижиш да яде, нали?

— Ще се погрижа.

— Ти си добро момче, щом оставах да се грижиш за нея.

— Аз съм щастливо момче. — Майка му нямаше представа колко щастливо.

Мей сложи съдчетата със сол и пипер на масата, после се изправи с тъжно изражение.

— Колко ужасно. Горката Грейс никога не е имала майка, а сега загуби и баща си. Толкова е несправедливо.

— Тя има нас, мамо — каза Фреди.

Мей кимна.

— Има нас. Наистина. Ние ще се грижим за нея. — После добави по-тихо: — Тя не може да остане тук сама.

— Не говори така.

Мей сви устни и не каза нищо повече по въпроса.

— Ние ще тръгваме. Надявам се, че вие ще сте добре.

— Вече не сме деца, мамо.

— Зная, но аз винаги ще бъда твоя майка. — Трябваше да се изправи на пръсти, за да го целуне по бузата. — Бъди добро момче — каза тя и излезе от кухнята.

Фреди откри Грейс в креслото на баща ѝ. Златното сияние от огъня подскачаше по лицето ѝ, което беше бледо въпреки светлината.

Когато го видя, тя откъсна очи от пламъците, усмихна се и каза тихо:

— Благодаря ти, Фреди. — Той седна на дивана, а тя отиде да се свие до него и облегна глава на рамото му.

— Вече сме сами — каза той, прегърна я и я целуна по главата.

— С Пепър — добави тя.

— Да, с Пепър. — И двамата погледнаха кучето, което спеше кротко пред огъня.

— Трябва да изживяваме пълноценно всеки ден, Фреди — каза твърдо Грейс. — Не се знае кога ще си отидем. В един миг татко е в градината и плевя, а в следващия вече го няма. Странно как един човек ми беше отнет точно когато ми бе даден друг.

— Хубаво го каза. За Артър ще е по-лесно да си иде, като знае, че не си сама.

— Ще трябва да си намеря истинска работа, Фреди. Ще трябва да...

— Тихо, не мисли за това сега. Разстроена си. Когато изпратим Артър, ще обсъдим бъдещето ти. Ще се разстроиш още повече, ако мислиш за това в сегашното си състояние.

Тя въздъхна и пак се отпусна. Знаеше, че Фреди ще ѝ помогне с трудните решения. Вече не се чувстваше съвсем сама.

— Този следобед беше толкова забавно — каза му тя. — Ще ми се татко да можеше да ни види заедно. Знаеш ли, той много те обичаше, Фреди. Каза, че не бих могла да избира по-добър мъж от теб. Много те ценеше.

— И аз го ценях. — Фреди се засмя. — И го уважавам още повече заради мъдростта му. Той е бил прав, разбира се. Не би могла да имаш по-добър мъж от мен.

— Фреди?

— Да?

— Още ли си гладен?

— Да.

Тя се изправи и му се усмихна.

— Да започваме ли първата си вечеря заедно?

Той я хвана за ръка.

— Това е първата ни среща. — Усмихна ѝ се нежно и тя го погледна с обич. Пламъците танцуваха в очите ѝ, той я прегърна през врата и я целуна по устните. Тогава Грейс осъзна, че е възможно да си щастлив наред огромно нещастие.

Вечеряха в кухнята, Грейс запали свещ и я сложи в центъра на масата. Пиха джинджифилова бира и се нахвърлиха на вечерята, приготвена от Мей. Говориха много за Артър. Грейс споделяше спомените си, а когато се разплакваше, Фреди хващаше ръката ѝ. Но и се смяха въпреки трагедията, или тъкмо заради нея, Грейс усети как сърцето ѝ прелива от любов към Фреди.

Минаваше полунощ, когато решиха да си легнат. Фреди дълго я целува на прага на стаята ѝ. Тя не искаше да си ляга сама и го остави да я целува, докато накрая умората я принуди да се разделят. Когато се събличаше и се приготвяше за лягане, го чуваше долу. Успокояващ шум, но и странен, защото беше свикнала с навиците на баща си и с неговите бавни, познати стъпки. Легна под завивките и си представи Фреди на дивана. Надяваше се, че му е достатъчно топло с одеялото и гаснещия огън. Напрегна слух, за да долови движенията му, но чу единствено равномерното тиктакане на големия часовник в коридора. След малко къщата притихна, сякаш и тя беше потънала в сън.

Грейс затвори очи, опитваше се да не мисли за баща си в другия край на коридора. Опитваше се да не мисли за бъдещето си без него. Опитваше се да не мисли за всичко, което ѝ липсваше. Де да можеше да не мисли за нищо — но умът ѝ се луташе нещастно в мрака, докато изтощеното ѝ тяло чакаше утехата на съня.

Изглежда накрая все пак беше заспала, защото се събуди от ярка светлина, която изпълваше стаята. Отвори очи и с изумление видя, че баща ѝ стои в края на леглото, обграден от бяла светлина, като мъгла. Изглеждаше по-млад и по-красив и ѝ се усмихваше с радост, сякаш искаше да я увери, че е щастлив. Тя примигна, сигурна, че сънува, но той остана там, излъчвайки дълбока и могъща обич. Сърцето ѝ заби трескаво, но дълбоко в себе си тя знаеше, че ако се изплаши, той ще изчезне, че страхът някак ще ѝ попречи да го вижда. Затова остана напълно неподвижна, с широко отворени очи и сърце и попиваше жадно обичта му. Той постепенно започна да избледнява, може би заради умората ѝ. Тя копнееше да го задържи, но след миг стаята отново се изпълни само с мрак и тя пак беше погълната от самота, като се питаше дали не си е въобразила всичко от мъка.

Стана от леглото и слезе тихо по стълбите. Въглените още сияеха в огнището, а Фреди спеше под одеялото. Грейс застана на прага, не знаеше какво да стори. Не искаше да бъде сама, но не беше редно да спи с Фреди. И все пак не го усещаше нередно. Познаваше го цял живот. До този следобед той ѝ беше като брат. Тя започна да гризе ноктите си, стъпалата ѝ изстиваха. Накрая си пое дълбоко дъх, легна под одеялото и се сгуши до него. Той се събуди, но само за миг, след малко отново дишаше дълбоко, а на Грейс ѝ беше топло и уютно до

него. Тя затвори очи и усети как в нея се разлива успокояващо усещане за сигурност.

На сутринта се събуди преди Фреди. Лежеше притисната до него, едната му ръка бе отпусната на кръста ѝ, а другата — под главата ѝ. Тя копнееше да остане така, но знаеше, че Мей може да се появи рано, затова се измъкна неохотно, като внимаваше да не го събуди. Той се размърда, но не отвори очи. Тя тръгна тихо по дъските, смръщвайки се при всяко проскърцване.

Качи се в спалнята си и отвори завесите. Слънцето грееше ярко, сякаш не беше разбрало за смъртта на баща ѝ. Грейс облече рокля, прибра си косата с фиби и си сложи малко руж, за да прикрие ужасната си бледност. Освободи Пепър от кухнята и той изтича по коридора, за да го пуснат в градината. Шумното резе събуди Фреди, който седна сепнат, без да осъзнава къде се намира. Кестенявата му коса стърчеше на туфички, а бузите му бяха поруменели и като че ли тъмносините му очи сияеха по-ярко.

— Тук ли спа снощи, или съм сънувал? — попита той, прокарайки пръсти през косата си.

— Сънувал си — отвърна тя.

Той наклони глава настрани и се усмихна.

— Не, не съм.

Внезапно на прага се появи Мей. Носеше кошница с кифлички, а дъщеря ѝ Джоузефин вървеше на няколко крачки зад нея.

— Донесохме ви закуска — каза Мей забързано. — Скъпа, изглеждаш много бледа. Фреди, погрижи ли се Грейс да хапне нещо снощи?

— Тя яде доста, мамо — отвърна той сънливо и протегна ръката, която беше изтръпнала под главата на Грейс.

— Добре съм — намеси се Грейс.

— Горкичката, Грейс — обади се Джоузефин. — Какъв ужасен шок! Не мога да понеса мисълта, че ще останеш в тази къща сам-самичка без Артър. Просто кошмарно. — Тя мина покрай майка си и Грейс и тръгна по коридора. — Изглежда съвсем пусто сега, нали?

— Донесох ви малко кифлички — каза Мей. — Съвсем пресни са, изпекох ги призори. Не можах да заспя. — Тя влезе след дъщеря си в малкия коридор. — Линейката ще дойде тази сутрин да откара Артър. Майкъл им се обади веднага щом можа. Вие двамата обаче

трябва да хапнете. Не можете да направите нищо на празен стомах. Грейс, ела с нас. — Мей и Джоузефин я поведоха към кухнята.

Грейс ги последва и се зае да направи чай. Струваше ѝ се, че леля Мей крие мъката си зад маската на деловитост. Беше си сложила грим, но червилото и сенките на очите не успяваха да скрият следите от пролетите през нощта сълзи. Джоузефин отново беше с аленото червило а ла Джоан Крофърд и изглеждаше по-сияйна отвсякога, без съмнение развълнувана от участието си в тази драма. Грейс приготви масата за закуската и даде на Пепър сутрешната му бисквита. Фреди също влезе в кухнята, беше се облякъл и навлажнил косата си. Лицето му бе поруменяло от студената вода.

— Е, сядайте и хапвайте — нареди Мей. Фреди улови погледа на Грейс и споделиха тревогата си, без да изрекат и дума. Мей се държеше много странно, дори за жена, която току-що е изгубила скъп приятел. Джоузефин запали цигара и започна да изследва лака на ноктите си. Фреди и Грейс ядоха от кифличките и изпиха чая си. Мей изобщо не седна. Въртеше се из стаята и се преструваше на заета.

— Мамо, трябва да ѝ кажеш — рече Джоузефин, като тръсна пепелта от цигарата си в пепелника, който майка ѝ беше поставила пред нея. — Суетенето ти ме подлудява.

— Какво да ми каже? — Грейс погледна питащо Мей.

Мей издърпа един стол, седна до масата и рече твърдо:

— Трябва да дойдеш да живееш при нас.

— Ще бъдем едно голямо щастливо семейство — каза Джоузефин. — Ще споделяме моята стая, докато не изритаме Фреди. — Ухили се предизвикателно на брат си, а той се престори, че не я е чул.

Грейс се взираше смаяна в Мей.

— Защо не мога да остана тук?

— Не можеш да останеш тук сама! — намеси се Джоузефин. — Страшно е да живееш сама в стара къща.

— Изобщо не е страшно. Това е моят дом. Аз искам да живея тук. Вече не съм дете.

— Опасявам се, че господин Гарнър няма да ти позволи. — Мей я погледна и сви устни от яд към стария Гарнър. — Тази къща вървеше с работата на баща ти. Той вече не работи в имението и те няма да ти позволят да останеш.

— Такива са хората — рече Джоузефин с въздишка. — Ако беше мъж, не биха и помислили да те изритат оттук.

Грейс пребледня още повече.

— Но кой ще се грижи за пчелите?

— Не зная, скъпа. Това си е техен проблем — рече Мей.

— Струва ми се, че пчелите са най-малкият ти проблем — намеси се Джоузефин.

— Някой ще трябва да се грижи за тях, нали? — ахна Грейс. — Тази седмица щяхме да събираме меда. — Тя преглътна сълзите си.

— Ще намерят нов пчелар — рече Мей.

— Но аз знам за пчелите повече от всеки друг. — Гласът на Грейс изтъня до шепот и очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Те не могат да ме изхвърлят от собствения ми дом. Татко още дори не е погребан. Няма да си тръгна.

— Майкъл говори с господин Гарнър тази сутрин. Няма да прибързват, разбира се, но не можеш да останеш тук вечно. Накрая ще се наложи да си намериш друго жилище. Не се тревожи, с Майкъл ще се погрижим за всичко.

— Дотогава може да живееш с нас — рече радостно Джоузефин.

— Благодаря ви за предложението, но оставам тук. Това е моят дом. — Грейс извърна трескавите си очи към Фреди. — Не могат да ме прогонят от дома ми! Моля те, не им позволявай.

Лицето на Фреди беше пламнало от възмущение.

— Ще ида да говоря с него — рече той и стана от масата.

— Какво можеш да сториш ти, Фреди? — попита Джоузефин и изсумтя скептично. — Кой ще ти обърне внимание?

— И не си приключил със закуската! — възкликна Мей.

Той си погледна часовника.

— Нямам време за закуска. Трябва да свърша нещо. — Усмихна се на Грейс, очите му светеха от решителност. — Всъщност трябва да свърша две неща. Най-важното е да те спася, Грейс. Не се тревожи, господин Гарнър няма да разбере какво го е сполетяло.

— О, Фреди, да не направиш някоя глупост! — каза Грейс, кършейки ръце.

— Няма да е глупост, Грейс. Ще е най-хубавото нещо, което съм правил през живота си.

Трите жени го гледаха как излиза и се чудеха как би могъл да промени решението на господин Гарнър. Но Фреди знаеше как. Можеше да стори само едно и когато се качи на колелото си и пое по пътеката, осъзна с преливащо от радост сърце, че никога не е бил сигурен в нещо.

ГЛАВА 14

Погребението на Артър Хамблин беше много скромно. Проведе се кратка следобедна служба в местната църква, на която преподобният Дибън каканижеше така монотонно, че дори Грейс започна да се разсейва. Мей бършеше очи и си духаше носа, а Джоузефин я утешаваше шумно, без да я е грижа, че привлича вниманието към себе си. Църквата беше пълна с приятели и колеги на Артър и за Грейс беше утеха да види, че баща ѝ е бил обичан от толкова много хора. Дори господин Гарнър благоволи да се появи и да поднесе съболезнованията си, а майката и сестрата на Артър дойдоха с влака от Корнуол, но след първоначалните любезности Грейс не знаеше за какво да говори с тях. Тя седеше между Фреди и Майкъл и се бореше с изкушението да хване ръката на Фреди. Той отново притисна коляно в нейното и само те разбраха значението на този жест.

Артър беше погребан в църковния двор, до съпругата си, а Грейс остави сред цветята на гроба му буркан с мед и копие от „Песента на пчелите“ от Ръдиард Киплинг, която баща ѝ толкова обичаше. Надгробният камък още не беше готов, но Майкъл бе уредил временна дървена плоча, докато издялат мраморната. На нея се четяха само името на Артър и годините на раждането и смъртта му. Грейс се взираше в цифрите и си мислеше колко мимолетен е животът, изписан така. Студените цифри, издялани в дървото, не разказваха нищо за сърдечността на човека, за обичта, която беше дал и получил, за ценния му принос в техния малък свят. Внезапно ѝ се стори невероятно важно, че хората го помнеха, защото без спомените Артър щеше да изчезне напълно, а за нея това беше непоносимо. Огледа лицата на хората, които познаваше цял живот, и почувства обич към всеки от тях, защото в умовете им просветваха малки частици от съществуването на баща ѝ и по някакъв странен начин Грейс разбра, че докато те сияят, Артър ще е жив.

Тя усещаше силното присъствие на Фреди до себе си. Сега той беше като скала, заслоняваща я от ветровете. Докато той бе с нея, тя щеше да е в безопасност — и нямаше да е сама. Размърда се на

пейката и леко притисна ръката си в неговата. Топлината на кожата му струеше през сакото, а успокоителната вибрация, която се излъчваше от него, я обгърна като наметало. Не ѝ трябваше да го поглежда, за да знае какво си мисли, защото усещаше любовта му съвсем осезаемо.

След погребението всички отидоха в „Лисицата и гъската“ на питие. Господин Гарнър беше уредил имението да покрие разходите и скоро кръчмата се изпълни с хора, които се изливаха и в градината зад нея. Слънцето беше ярко и топло, а реката отразяваше сиянието му, макар че с всеки изминал ден то потъваше все по-ниско в небето и хвърляше все по-дълги сенки по тревата. По земята се виждаха сухи кафяви листа, които политаха с хладния вятър, носещ есен в дъха си.

Грейс говореше с всички, благодарна за съчувствените думи и за спомените, които споделяха с нея. Вдигнеше ли очи, те някак все спираха на Фреди, който я наблюдаваше от другия край на градината. Щом погледите им се срещаха, тя усещаше тръпка на удоволствие и успокояващото усещане, че някой се грижи за нея. Копнееше да идат на речния бряг само двамата, искаше ѝ се да върне някак времето назад до следобед, когато животът ѝ се струваше спокоен и идиличен като тревиста горска поляна.

— Лорд и лейди Пензълуд изпращат съболезнованията си — докуцука при нея господин Гарнър. Той беше намусен едър човек с къс врат и малки, лукави очички.

— Благодаря — отвърна Грейс. Отново си помисли за къщата и как господин Гарнър беше казал на Майкъл, че тя трябва да се изнесе оттам. Зачака с тревога той да го спомене и сега.

— Баща ви беше ценен човек за имението. Много ще ни липсва. Усърдни и лоялни хора трудно се намират.

— Благодаря ви — каза тя отново.

— Фреди твърди, че сте добър пчелар. Предполагам, че баща ви ви е научил на всичко, което знае?

— Така е, господин Гарнър. — Тя едва смееше да си поеме дъх. Нима щеше да ѝ позволи да остане? — През лятото той беше много зает в градините на имението, затова аз се грижех за пчелите. Няма нещо, което да не знам за тях.

— Уолбридж Хол винаги е имал пчелар. От цели четиристотин години, госпожице Грейс. Маркизата много държи пчелите да са добре. Предполагам, че мога да разчитам на вас за това.

Сърцето ѝ се изпълни с щастие.

— Със сигурност, господин Гарнър. Няма да ви разочаровам.

Малките му очички се стрелнаха към Фреди, който ги наблюдаваше, макар да се преструваше, че слуша баща си и полковник Редуд.

— Господин Валънтайн е добър човек — рече Гарнър.

— Да, така е — съгласи се Грейс.

— Има вроден усет за земята. Виждам голямо бъдеще за него в Уолбридж Хол, госпожице Грейс. — Отпи от бирата си. — Той ме изненада. Миналата година не ми се струваше толкова обещаващ, но се превърна в прекрасен, амбициозен млад мъж. Можете да се гордеете с него.

— Толкова се радвам — отвърна тя, но се питаше защо го казва на нея, а не на майката на Фреди.

— Е, предлагам ви утре сутрин да дойдете в офиса ми, за да обсъдим подробностите по вашето назначение.

— Благодаря ви, господин Гарнър.

— Не благодарете на мен, госпожице Грейс, а на господин Валънтайн. Той ми спести грижите да търся нов пчелар. Също като усърдните и верни работници, пчелари се намират много трудно.

Той се отдалечи с куцукане, а Грейс помахаше през тълпата на Фреди. Неколцина я задържаха, за да изкажат съболезнованията си, но накрая тя се добра до него и го отведе на по-спокойно място до стената.

— Благодаря ти, Фреди! — възкликна Грейс. — Иска ми се да те прегърна, но не мога.

— Е, вече официално си пчелар — усмихна се той тържествуващо.

— Да, на деветнайсет години съм, а ще отговарям за кошерите и мога да остана в къщата. Твърде хубаво е, за да е истина, и то благодарение на теб.

— Нямаше да му позволя да те изхвърли от дома ти, Грейс.

— Татко щеше да се гордее с теб.

— Ти го заслужаваш. Не мога да кажа, че си падам по малките буболечки, но те те правят щастлива.

Тя се засмя.

— О, Фреди, вече си голям. Сигурно не се плашиш от ужилване.

— Не бъди толкова сигурна. Още съм травмиран.

— Престани!

Той се усмихна и луничките се разляха по бузите му.

— Единственото хубаво нещо в пчелите е медът. Не мога да кажа, че не си падам по него.

— Ще ти отделия един буркан следващата седмица. Специално за теб.

Той като че ли се притесни и огледа крадешком градината.

— Ще дойдеш ли при реката, когато това приключи?

— Защо шепнеш?

— Имам изненада за теб и не искам никой да научи, особено Джоузефин. Ако разбере, че ще ходим там, ще иска и тя да дойде. Опасявам се, че сега ще се залепи за теб. Искан да е главната опечалена и ще държи да се осведомява за всичко. Бясна е, че няма да дойдеш да живееш при нас.

— Не разбирам защо. Никога не съм смятала, че ме харесва.

— Просто ти завивда.

— Е, няма причини да ми завивда.

Фреди се вгледа в нея с обич.

— Тя има много причини да ти завивда. — После забеляза, че полковникът се приближава бавно към тях. — Чакай ме в пет — прошепна. — Нито минута по-късно!

В пет без десет тя вече беше на колелото си, следвана от Пепър. Щом пое по пътеката през гората вляво от реката, кучето изчезна в храсталаците и единствената следа от него беше един фазан, който излетя паникьосан в гъсталака. Грейс мислеше за Фреди, който я чакаше на брега, където толкова пъти се бяха срещали. С приближаването ѝ вълнението нарастваше. Скоро в пролуката между дърветата видя, че той подрежда пикник. Беше донесъл одеяло, бутилка вино и две чаши.

Фреди ѝ помахна енергично, а тя забрави за сянката на мъката, която постоянно заплашваше да угаси всяко удоволствие, и му помахна в отговор. Полянката изглеждаше откъсната от трагедията на смъртта на Артър, сякаш бе магическо място, където нещастията изчезваше. За Грейс беше облекчение да се освободи от мъката си.

Фреди ѝ помогна да слезе от колелото и го облегна на дървото до неговото. После я прегърна и я целуна страстно.

— Цял ден искам да го направя! — възкликна той. Грейс затвори очи и позволи на любовта му да я обгърне в топло одеяло от сигурност. Когато той най-сетне се отдръпна, тя се засмя.

— Татко все казваше, че за да прогониш лошите мисли, трябва да се концентрираш върху мига. С теб ми е лесно да го направя. Когато съм с теб, Фреди, не искам да бъда никъде другаде. И не мисля за нищо друго.

Лицето му засия от удоволствие.

— Копнеех за теб цял ден. Каж ми честно, наистина ли спа при мен на дивана онази нощ?

Тя се усмихна срамежливо.

— Не исках да съм сама.

— И аз така си помислих. Добре, че не беше там, когато мама и Джоузефин се появиха.

— Беше на косъм!

— Ще ми се да не го бях проспал.

— Ти заспиваш бързо — каза тя. — Вероятно това е хубаво.

— Жалко е.

— Май няма да имаме шанс да го направим отново.

Той се усмихна, после я поведе към одеялото за пикник.

— Нека ти наля чаша вино.

— Вино? — Тя взе бутилката. — Много тържествено.

— Да, вино и пикник. Мама го приготви за нас, затова недей да хвалиш мен. — Той отвори кутията, за да покаже сандвичите и тортата.

— Казал си ѝ, че ще се измъкнем тук?

— Не се тревожи. Тя е много дискретна. Приготви специален пикник и обеща да не казва на Джоузефин.

Фреди ѝ наля чаша вино и тя отхапа от един сандвич с пиле. Беше прекрасен. Нямахше представа, че е толкова гладна. Чукнаха чашите си и Грейс отпи от леко топлия совиньон. Тя се наслади на изискания вкус и усети приятно изтръпване в стомаха си.

Пепър се върна от гората силно запъхтян, с провиснал от устата език, и веднага хукна към реката, за да нагази в спокойната студена вода. Фреди говореше както винаги, но изглеждаше малко напрегнат.

Движенията му бяха по-резки, а ръцете му трепереха, докато ѝ подаваше неща от кошницата. Грейс се запита защо ли е толкова нервен. Е, поне виното щеше да го успокои. След като хапнаха от тортата и се насладиха на още една чаша от виното, Фреди като че ли наистина се поотпусна, но бузите му розовееха и все още я поглеждаше със странно, почти срамежливо изражение. Тогава тя си спомни, че бе споменал за изненада, почувства нервно жужене в стомаха и нейните ръце също затрепериха, когато отпиваше от чашата си.

Докато напрежението между тях нарастваше, слънцето започна да се спуска и да хвърля дълги сенки по тревата, но тяхното местенце си оставаше топло и златно, защото последната светлина отказваше да си отиде. Накрая Фреди стана, тръгна към велосипедите до дървото и се върна с букет яркорозови рози.

— За теб са — рече той, седна до нея и ги положи в ръцете ѝ.

— Фреди, красиви са! — ахна Грейс и ги притисна до носа си. — Това ли е изненадата?

— Не. Това е. — Той извади нещо от джоба на ризата си. Разтвори длан и разкри пръстен от сплетена слама. Беше прекрасен.

— Какво е това? — попита изумена Грейс. — Ти ли го направи?

— Аз — каза Фреди и ръцете му отново затрепериха. Вдигна го на дланта си, хвана ръката ѝ и застана на колене пред нея.

— О, Фреди! — прошепна тя, сълзите замъгляваха зрението ѝ.

Той каза тържествено:

— Красива Грейс Хамблин, ще се омъжиш ли за мен, Фреди Валънтайн, твоя най-стар и най-предан приятел? — И плъзна импровизираната халка на безименния пръст на лявата ѝ ръка.

— О, Фреди, да, ще се омъжа за теб — засмя се тя и го прегърна. — Да, ще се омъжа.

Фреди вече трепереше колкото нея. Притискаха се един в друг от изумление и радост.

— Ти каза „Да“! — възкликна той и я стисна.

— Ти да не мислеше, че ще откажа?

— Не бях сигурен.

— Писано ни е да бъдем заедно, Фреди. Винаги сме били заедно, нали?

Той се засмя.

— Да, така е. Надявам се да остареем заедно. — Целуна я нежно и тя се запита защо ѝ бе отнело толкова време да го забележи, когато винаги е бил до нея и е чакал търпеливо.

— Пръстенът е прекрасен! — каза тя и вдигна ръка.

— Нямах време да ти купя истински.

— Този е по-съвършен от всеки истински, защото си го направил сам.

— Ще ти купя истински веднага щом мога да си го позволя. Искам да ти взема нещо специално.

— Това е специално! Как би могло нещо купено да е по-специално от това?

Фреди се засмя.

— Обичам те, Грейс. Хубаво е, че мога да го кажа. Обичам те! — извика към дърветата.

— Нямам търпение да кажа на леля Мей!

— Тя ще е много доволна. Сега ще си ѝ истинска дъщеря.

Грейс го погледна сериозно.

— Ще дойдеш да живееш при мен в къщата, когато се оженим, нали?

— Разбира се.

Тя притвори очи, докато си спомняше странния разговор с господин Гарнър на погребението.

— Казал си на Стария Дървен крак, че ще ми предложиш брак, нали?

Фреди се изчерви гузно.

— Да, Грейс. Само така щеше да ти позволи да останеш в къщата.

— Но не се жениш за мен само от добро сърце, нали?

— Скъпа моя Грейс — смръщи се Фреди, — обичам те от години. За мен никога не е имало друга, освен теб. Не те помолих да се омъжиш за мен от добро сърце. Помолих те, защото искам да прекарам живота си с теб и само с теб. Можех да изчакам, докато скърбиш за баща си, но когато господин Гарнър заплаши да те изхвърли от дома ти, се наложи да действам бързо. Всичко стана внезапно, но както трябва. — Усмихна се дяволито. — Хареса ми да спиш до мен на дивана. Искам пак да лежиш до мен. Защо да чакам? — Сега и тя се

изчерви. Той прибра косата ѝ зад ухото. — Много ще се грижа за теб, Грейс.

— Зная — отвърна тя тихо и сведе смутено очи.

Малко по-късно, докато се връщаха с велосипедите към града, сърцата им бяха изпълнени с непознато дотогава вълнение. Изтичаха в къщата на Фреди и съобщиха новината. Леля Мей се разплака. Чичо Майкъл се зачерви от удоволствие, потупа сърдечно сина си по гърба и награби Грейс в мечешка прегръдка. Джоузефин беше толкова изненадана, че прегърна Грейс, залепи лепкавите си устни на бузата ѝ и остави алено петно.

— Сватба! О, колко вълнуващо! А аз какво ще облека?

Грейс остана за вечеря и всички започнаха да планират сватбата. Мей се опита да я убеди да пренощува при тях, но тя твърдо отказа, като пак настоя, че се чувства добре в дома си. Всъщност сега беше пощастлива там отвсякога, защото всяко ъгълче на къщата отекуваше със спомени за баща ѝ. Денят беше толкова натоварен, че едва бе имала време да помисли. Когато се прибереше в стаята си, щеше да се върне към прекрасните моменти и да се опита да не скърби за загубата си.

По-късно, след като чичо Майкъл я откара у дома, тя легна в леглото с Пепър, сгушен в краката ѝ. Започна да си играе със сламения пръстен и да мисли за Фреди. Не можеше да повярва, че ще се омъжи. Усмиваше се в тишината на тъмната стая и мислеше за сватбата. Леля Мей щеше да ѝ помогне с роклята, а тя щеше да си набере букет от градината. Всичко беше много вълнуващо, докато не помисли как ще тръгне към олтара. Кой щеше да я придружи? Тогава захлипа тихо във възглавницата си.

На следващата сутрин се събуди от барабаненето на дъжд по прозорците. Стана, за да не се разплаче в леглото заради пустотата, която отново усещаше. Колкото по-скоро започнеше деня си, толкова по-добре щеше да се чувства. Не погледна надолу по коридора, докато вървеше към банята, и се опита да не задържа поглед върху бръснача и сапуна за бръснене на баща ѝ. На долния етаж пусна Пепър в градината и сложи чайника на котлона. После седна сама до кухненската маса, взирайки се в стените, които сега, когато баща ѝ го нямаше, изглеждаха много по-големи. Копнееше за Фреди, за познатия

звук от друго човешко същество в къщата. Копнееше за компания, за да прогони самотата.

Внезапно на вратата се почука. Грейс предположи, че леля Мей отново ѝ носи закуска. Но когато отвори, видя намусения Къмингс с шофьорската шапка. Държеше твърд бял плик.

— Това е за вас, госпожице Грейс — рече той тържествено. Тя погледна над рамото му към сияещото черно бентли и се запита как не е чула пристигането му. Пепър деловито душеше колелата му. Грейс се надяваше, че Къмингс няма да се обърне и да види как кучето вдига крак до едната гума.

— Благодаря ви — отвърна тя. Той кимна рязко и си тръгна. Грейс извика кучето, после влезе в коридора и затвори вратата. Прокара пръсти по името си, което бе изписано с черно мастило и четлив, доста завъртян почерк. Сърцето ѝ започна да бие силно, когато видя герба на семейство Пензълуд — лъв и дракон, отпечатани със златно на гърба на плика. Отвори го и извади писмото. Веднага забеляза златната буква „P“. Седна на един стол и започна да чете.

Скъпа Грейс,

С огромно съжаление чука тъжната новина за скъпия ти баща. Сигурно си съсипана. Артър беше много добър човек, високоуважаван и обичан от всички, които работеха с него в Уолбридж, и от многото приятели, които имаха щастието да го познават. Надявам се, че се справяш, Грейс, и търсиш утеха в онези очарователни малки пчелички, които толкова обичаш. Сигурно е тежко да останеш сама в къщата, но разбрах от господин Гарнър, че ще поемеш грижите за пчелите. Това ме изпълва с радост, защото би било непоносимо да изгубим не само баща ти, но и вашите пчели.

Ако мога да сторя нещо, моля те, уведоми ме. Сега ще прекарвам много повече време в Уолбридж, защото постъпих в танковия полк в Бовингтън и ще живея у дома. Татко вече остарява и няма търпение да ме научи на всичко, за да мога един ден, след кончината му, да поема имението (и да се справям добре, та да не трябва горкият

старец да се обръща в гроба си!). Надявам се да те видя, и то усмихната, а не тъжна. Твоята мъка ще отmine, Грейс, и ще ти останат хубавите спомени от твоя прекрасен баща. Или поне така казва баба, а тя би трябвало да знае.

С най-сърдечни пожелания,

Руфъс

Грейс го прочете отново, този път по-бавно. Усещаше как вложеното от него чувство се излъчва от хартията като топъл, познат огън, а сърцето ѝ се свива и се плъзга отново в стария модел. Но жълтият пръстен привлече погледа ѝ и тя вдигна ръка, да го погледа. Това беше истинско; Руфъс не беше. Тя затвори писмото и го прибра в плика. После се качи на горния етаж, издърпа чекмеджето на нощното си шкафче, прибра плика в него и го затръшна. После отвори прозореца на спалнята си и се наведе навън, за да види влажния въздух. Фреди беше нейното бъдеще. Фреди беше мъжът, когото наистина обичаше. Руфъс беше само фантазия. Детинска фантазия, а тя вече беше голяма. Пое дълбоко и доволно дъх.

Точно в този миг една земна пчела се приближи с бръмчене от пълзящите рози по стената до прозореца ѝ и кацна на жълтата ѝ жилетка. Грейс се вгледа в дебелия мъхесто телце, което трмаво се катереше по преждата. После я взе леко и протегна ръка навън. Все още валеше и това сякаш не се харесваше на малката пчеличка. Накрая тя все пак полетя и смайващо за толкова топчесто създание, се понесе нагоре с невероятно тънките си крилца, докато не изчезна в мъглата.

ГЛАВА 15

Остров Теканасет, Масачузетс, 1973 г.

След имението на Голямата най-внушителният частен дом на острова принадлежеше на Бил и Евелин Дърлакър. Той представляваше сияеща бяла къща от трупи, построена през деветнайсети век, с покрив от сиви плочи, високи прозорци и веранда, която опасваше почти цялата южна стена и имаше покрити с пълзящи рози колони. Къщата беше обзаведена от прочут дизайнер, долетял от Ню Йорк, който така се беше увлякъл с морската тема, че стаите приличаха по-скоро на корабни каюти: сияещ дървен под, синьо-бели карирани тапицерии, събрани от стари кораби мебели. Лавиците за книги працияха от лъскави томове, купени на едро, а масичките за кафе бяха отрупани с огромни книги за изкуство и история, избрани повече заради външния им вид, отколкото заради съдържанието, което не представляваше интерес за Бил и Евелин. По всяка стена висяха картини, предимно на кораби, а всяка маса бе украсена със скъпи дреболийки по избор на дизайнера. Всъщност, когато къщата беше завършена, в нея нямаше почти нищо познато на Евелин, но тя бе доволна, защото изглеждаше „нагласена“ — пази боже някой да си помисли, че е толкова обикновена, та да я обзавежда сама.

Градините не бяха кой знае какво, докато Грейс Валънтайн не ги преобрази преди двайсет години. Евелин ѝ каза категорично, че ги иска „великолепни“, а не „старомодни“, затова Грейс раздели терена на три отделни градини. В едната сложи каменен фонтан в центъра, около него засади чемшир и рози в геометрични фигури и така създаде най-великолепната розова градина на острова. Втората беше типично английска, с бордюр от ярки разноцветни хортензии, за които всички завиждаха, а в третата засади овошки около тенискорта и черешовите цветове напролет приличаха на сняг.

Сега Евелин, Бел, Сали и Блайт оставиха тенис ракетите и корта на Бил и неговата силноконкурентна мъжка четворка. Бил рядко благоволяваше да играе със съпругата си, защото не смяташе, че жените са достойно предизвикателство, а направеше ли го, Евелин се

оплакваше от снизходителния начин, по който ѝ подаваше топката, и обикновено мачът свършваше още в началото, когато тя излиташе вбесена от корта. Сега той пристъпи на безупречно окосената трева, облечен с ослепително бял тенис екип, и отвори нова кутия топки „Шлаценгер“.

— Да идем да пийнем нещо на терасата — предложи Евелин, като поведе дамите по пътеката към къщата. Бел се възхищаваше на градините, но Евелин не забелязваше ярките цветове и малките пчели, които жужаха около тях, защото беше твърде заета да решава с коя рокля да се появи на вечерята.

— Мисля, че имаш една от най-красивите градини на Теканасет — каза Бел, защото знаеше, че Евелин ще се зарадва единствено на комплимент, който съдържа превъзходна степен.

— Е, казах на Грейс, че искам Версай, а не Малкия Трианон — отвърна тя с леко изсумтяване. — Мисля, че схвана.

— Определено е схванала — намеси се Сали. — Трябва да отбележа, че изглежда великолепно.

— Опасявам се, че през август растенията малко избуяват — каза Бел. — Поне моите растат безконтролно и аз просто вдигам ръце и се предавам пред природата.

— Не и тук — рече Евелин. — Старият Том Робинсън и синът му Джулиан плевят като дервиши. Нали знаеш, че Том е почти на седемдесет?

— Именно кислородът от растенията го поддържа млад — каза Бел.

— Тогава ние трябва да сложим повечко растения в къщите си — предположи Евелин.

— Или пък да поплевим малко — добави Блайт.

— Би ли посмяла, Блайт? — попита Бел.

— О, готова съм душата си да продам за вечна младост — засмя се тя.

Седнаха на терасата. Евелин кръстоса загорелите си крака. Бялата поличка едва покриваше кльощавите ѝ бедра. Беше с тенис обувки и къси бели чорапки с малки розови топчета отзад. Почти не се бе изпотила с леката бяла тениска и светлорозовите ленти на ръцете ѝ бяха сухи. За Евелин беше много важно да е „нагласена“ при всякакви

обстоятелства. Вероятно много съжаляваше, че са я видели по нощница на плажа в три сутринта.

— Чухте ли, че рок групата на Джо се е разпаднала? — попита Евелин тъкмо когато се появи иконом с фрак, за да налее напитките. Трите жени го огледаха изумени. Бедният човек, сигурно завираше в тази униформа.

— Е, нека ви кажа тогава. Джаспър, онзи, с когото Трикси върти любов, трябвало да се върне в Англия, защото брат му загинал в автомобилна катастрофа.

— Да, чух за това — рече тъжно Бел. — Горкото момче. Каква ужасна трагедия.

— Разбрах, че няма да се връща. Явно се налага да управлява огромно имение — добави Блайт.

— Кой да предположи, че е от такова семейство! — рече Сали, докато палеше цигара.

— О, сигурна съм, че ако го познавахме по-добре, щяхме да забележим, че е от сой. Луси наистина каза, че имал безупречни маниери — рече Евелин.

Бел гледаше иконом, който се прибираще в къщата.

— Кой е той? — изсъска тя на Евелин.

Евелин се усмихна самодоволно.

— Моят нов иконом. Казва се Хендерсън и е работил за английското кралско семейство.

— Какво означава това? — попита Блайт.

— Ами че е работил за кралското семейство.

Бел взе цигара от пакета, който Сали ѝ подаде.

— Къде го намери?

— В една прекрасна агенция в Ню Йорк — отговори Евелин. — Когато ме опознае малко повече, ще го разпитам за клюки.

— О, да ги кажеш после — рече развълнувано Сали и блъвна облак дим.

— Винаги можеш да разчиташ на мен — каза Елизабет. Вдигна коктейла към алените си устни и се увери, че не е оставила петно на чашата.

— Е, значи с кариерата им е свършено? — попита Бел. — Горките момчета, какво разочарование.

В гласа на Евелин нямаше такова съчувствие.

— Луси ми каза, че Трикси очаквала да иде при него в Англия. Е, какви са шансовете за това според вас? А? — Изсумтя леко. — Предполагам, че ще остарее, докато го чака да я направи почтена жена. Трикси е от момичетата, с които мъжете се забавляват, а не се женят за тях.

— Съгласна съм — заприглася Сали. Всъщност нямаше случай, в който да не е съгласна с Евелин. — Мъжете се женят за добри момичета, не за непослушните.

— Горката Трикси — въздъхна Бел. — Сигурно сърцето ѝ е разбито.

— Още по-разбито сега, когато знае, че той притежава огромно имение. Мислиш ли, че има и титла? — попита Блайт. — Все пак именията не вървят ли с титли?

— Най-вероятно — рече Евелин. — Ще питам Хендерсън. Той трябва да знае такива неща. — Погледна маникюра си. — Момчето щеше да направи по-добре, ако се беше влюбил в Луси. От нея ще излезе много добра съпруга.

— О, да, така е — изгука Сали. — Ти я възпита като добро момиче.

Трикси чакаше. Тя вярваше, че Джаспър накрая ще я повика, и мъката от раздялата им бе заменена от сляп оптимизъм за бъдещето. Той ѝ пишеше писма от Англия, които пътуваха цяла седмица. Тя беше впечатлена от коравите бели пликове с герба с лъв и дракон и бе смаяна от хартията, на която се кипреше едно сияещо червено „ДЖ“. Почеркът на Джаспър беше завъртян, но съдържанието на писмата — депресиращо. Той пишеше за отчаянието на майка си, за скандалите на сестрите си и за трудностите, които срещал, докато се опитвал да поеме задълженията на брат си, защото нямал представа как се управлява имение. Пишеше и за високите очаквания, които всички имат към него, и за страха си, че ще ги разочарова.

Трикси започна да се тревожи. Ако се съдеше по герба на плика и хартията и по факта, че имението се предаваше на мъжки наследник, излизаше, че Дънклиф бяха много важно и богато семейство. Докато Джаспър се съмняваше, че ще може да управлява имението, Трикси се съмняваше, че ще е подходяща за такова семейство. Той ѝ беше казал,

че майка му няма да я одобри, и тя вече знаеше защо. Трикси не беше от богат род. Баща ѝ беше фермер, майка ѝ градинарка, а тя самата — сервитьорка. Увереността ѝ се спихваше като балон на сутринта след парти. Джаспър беше длъжен да се ожени за жена от своята класа. Дори той бе казал, че животът в Англия няма да ѝ допадне. Сега започна да се чуди дали не е бил прав.

Макар оптимизмът ѝ за бъдещето да угасваше, увереността ѝ в любовта им си оставаше силна. Копнееше за физическото му присъствие с такава сила, че цялото тяло я болеше. Пишеше му емоционални писма, но не споделяше съмненията си. Джаспър винаги завършваше своите с параграф, в който казваше колко много я обича, колко му липсва и как копнее пак да се съберат. Тя препрочиташе тези редове, целуваше името му и гонеше страховете си с надеждата, че накрая всичко ще се нареди.

Четири седмици след заминаването си Джаспър се обади по телефона. Грейс извика нагоре по стълбите, а Фреди излезе от кабинета си, за да разбере каква е тази суматоха.

— Джаспър е! — възкликна Грейс. — Обажда се от Англия!

Трикси се спусна по стълбите и влетя в кухнята, където майка ѝ държеше слушалката и изглеждаше не по-малко изненадана от нея.

— Ало? — каза тя.

След малко забавяне гласът на Джаспър прозвуча тихо по пращящата линия.

— Трикси. Искрах само да чуя гласа ти.

— О, Джаспър, звучиш толкова далече!

— Аз съм далече.

— Липсваш ми!

— И ти ми липсваш. Нямах представа колко много. Искам ми се да съм в навеса на Джо и да те прегръщам.

— Аз също — въздъхна тя в слушалката. — Вече стана ли по-леко?

— Малко. Започнах да се уча. Слава богу, заобиколен съм с много свестни хора, които си разбират от работата. Мама ме подлудява обаче.

— Как те подлудява?

Той се поколеба.

— Просто прави живота ми много труден.

— Каза ли й за нас?

— Разбира се, че й казах.

Настъпи дълга пауза. Трикси долавяше тревогата му по линията.

— Не можеш да очакваш да хареса човек, когото не познава, и вероятно не е много доволна, че съм американка. Каза ли й, че родителите ми са англичани?

Той въздъхна.

— Всичко ще е наред. Не се тревожи. Обожавам писмата ти.

— О, и аз твоите. Ти ли сложи лъвчето на гърба на плика?

Той се засмя.

— Не, лъвът и драконът са фамилният ни герб, Трикси.

— Какво са?

— Това ще бъде и твоят семеен герб, когато се оженим.

— О, добре, значи и аз ще имам елегантни пликове за писма с буквичката Б?

— Да, Беатрикс, ще имаш.

— Толкова се вълнувам. Моля те, повикай ме скоро. Ще полудея без теб.

— Зная. Само още малко. Ще продължиш да ми пишеш, нали?

— И още как.

— Постоянно мисля за теб, Трикси.

— И аз мисля за теб. — Гърлото й се сви от вълнение. — Обичам те, Джаспър.

— И аз те обичам. Никога не го забравяй.

— Няма.

— Целувам те цялата.

Тя се засмя през сълзи.

— И всяка целувка е скъпоценна.

Грейс седеше в люлката и надаваше ухо, за да дочуе разговора на дъщеря си. Малкото, което долови, й се стори обнадеждаващо. След новината, че Руфъс е мъртъв, тя не можеше да спи. Прекарваше нощите си тук, на люлката, вираше се в океана и си спомняше. Никога не се чувстваше сама. Винаги усещаше тихото присъствие на невидимия си компаньон. Някак си в мрака го усещаше по-силно, по-близо, и нещо в присъствието му я успокояваше.

Ако Трикси се омъжеше за Джаспър, щеше да се наложи да се върне в Уолбридж и да се изправи пред миналото си. Трябваше да посети отново малката къща, мястото, където умря баща ѝ, реката, където Фреди ѝ предложи брак, църквата, в която се ожениха — и след това щеше да се наложи да разнищи отново всичко случило се после.

След като Трикси затвори телефона, Грейс се върна вътре.

— Той каза, че трябва да почакам още малко — рече Трикси.

— О, скъпа, сигурна съм, че няма да е дълго — каза Грейс.

— Имам чувството, че майка му е много труден човек, но съм сигурна, че ще ме хареса, когато ме опознае.

— Разбира се — каза Грейс, спомняйки си с тръпка на ужас леденотрасивата лейди Джорджина. Не очакваше да е станала по-малко страховита сега, след повече от трийсет години.

— Всичко ще е наред — каза Трикси щастливо. — Джаспър ме обича. Все пак се обади чак от Англия само за да чуе гласа ми.

— Не се съмнявам, че те обича, скъпа. Бедният, трябва да се справи със смъртта на близък и с внезапната промяна в плановете си. Животът му наистина се преобърна.

— Но аз ще ида при него и всичко пак ще се нареди.

— Сигурна съм.

— Не бъди така тъжна, мамо. Аз не се съмнявам, че всичко ще се нареди, не се съмнявай и ти. — Трикси прегърна майка си. — Ще стана госпожа Джаспър Дънклиф. Как ти звучи?

— Различно — отговори Грейс, като се бореше с порива да ѝ каже истината. Но ако го направеше, трябваше да признае откъде знае. Ако признаеше откъде знае, Трикси щеше да се чуди защо родителите ѝ не са споменали за съпадението. Ако тя наистина се омъжеше за Джаспър, те трябваше да ѝ кажат, че също идват от Уолбридж, и да се надяват, че Трикси ще го приеме. А Грейс трябваше да ѝ каже за Руфъс.

Тя усещаше, че дъщеря ѝ трепери от вълнение. Защо Джаспър не ѝ бе казал? Нима си мислеше, че Трикси ще го обича по-малко, ако разбере, че е маркиз Пензълуд? Или в сърцето си знаеше, че мъж с таква потекло никога не би могъл да се ожени за момиче като Трикси.

Дните минаваха и се скъсяваха с идването на есента. Грейс извади меда от кошерите. Трикси работеше усилено в „Капитан Джак“. Август гъмжеше от туристи и хората от големите градове наводниха

града за лятната си почивка. Трикси работеше дълги часове и сервираше на капризните клиенти с непоклатима усмивка. Нямаше много време да тъгува за Джаспър, но когато всички си заминаха, островът остана леко посърнал след тях, като град след карнавал. Появиха се и първите жълти листа. Вятърът стана мразовит и влажен, а Трикси почувства първото пробождане на съмнението.

Отначало Грейс не го усети, защото Трикси работеше или излизаше със Сузи, но когато септември премина в октомври и Джаспър още не я беше повикал, тя забеляза, че дъщеря ѝ става някак затворена и нетипично за нея, търси усамотение. Седеше с часове на плажа, взираше се в морето, пушеше цигари или бродеше по брега като самотна птица и търсеше красиви камъчета. Тя спря да излиза със Сузи и си лягаше рано, скриваше се под завивката и спеше чак до обед в събота. Грейс се опитваше да я окуражава, но дори тя забеляза, че писмата на Джаспър стават все по-редки и по-кратки, а писмата на Трикси ставаха все по-чести и отчаяни.

Фреди беше притеснен, но примирен. Не каза: „Казах ли ти?“, защото нямаше нужда. Грейс знаеше не по-зле от него, че решимостта на Джаспър отслабва. Той нямаше да повика Трикси. Щеше да постави дълга пред щастието, както правеха хората като него. Грейс си помисли за Руфъс. Защо изобщо бе решила, че Джаспър може да е различен? Сърцето я болеше за дъщеря ѝ. Ако имаше вълшебна пръчица, щеше да даде на Трикси живота с Джаспър, за който тя копнееше. Би направила всичко за щастието на дъщеря си. Би се върнала в Уолбридж, ако трябваше, и би бродила сред спомените си, макар че всяка крачка щеше да е болезнена. Но тя нямаше вълшебна пръчица, само ужасна неизвестност — чак до началото на ноември, когато Трикси получи последното писмо от Джаспър.

Тя беше твърде разстроена, за да го прочете на глас. Подаде го на майка си и изтича на верандата да плаче в люлката. Фреди погледна над рамото на Грейс и прочете думите, които отдавна очакваше да види.

Скъпа моя Трикси,
Това е най-трудното писмо, което някога съм писал.
През последните няколко месеца положението стана много

тежко. Борих се до безкрай с майка си и упорито се опитвах да направя щастieto ни възможно, но се опасявам, че изгубих битката. Не мога да те доведа тук, любов моя, като знам колко нещастна ще бъдеш. Не мога да ти позволя да жертваш живота си заради мен. Аз се отказах от пеенето и прибрах китарата си, защото само като я гледам, се натъзвавам. Обичам те с цялото си сърце и ценя спомените от нашите скъпоценни седмици на Теканасет. Никога няма да те забравя. Но, моля те, ти ме забрави. Заслужаваш нещо по-добро.

С вечна любов,

Джаспър

— Точно както очаквах — изстена Фреди. — Как ми се искаше да греша!

— Как смее? — възкликна Грейс. — Замина и й разби сърцето точно както ти предрече. — Обърна се към него. — О, Фреди, можех ли да направя нещо, за да предотвратя това?

— Тя е упорито момиче, Грейс, знаеш го. Аз се опитах да я предупредя, но тя не искаше да чуе.

— Какво ще прави сега?

— Ще прави каквото правим всички, когато сме разочаровани, съсипани или с разбито сърце. Продължаваме напред. — Стисна зъби и се смръщи. — Изправяме се, изтупваме се от прахта и се опитваме да продължим. Ще иде в колеж и ще го преодолее — и вероятно никога вече няма да чуем имената Дънклиф, Мелвил или Пензълуд.

Грейс усети как лицето й пламва и каза:

— Ще ида да говоря с нея.

Седна до плачещата Трикси и я прегърна.

— Съжалявам — рече тихо.

— Трябваше да послушам татко. Той знаеше. Защо не го послушах?

— Защото беше влюбена — отговори Грейс.

— Мразя го!

— Не, недей. Би трябвало да го мразиш, но недей.

— Ти не разбираш, мамо. Не си го преживяла. Винаги си обичала само татко. Не знаеш какво е. Мразя го с цялото си сърце. Не искам вече нито да чувам за него, нито да го видя. — Трикси зарови лице в пуловера на майка си, а Грейс се усмихна тъжно, защото въпреки ужасното страдание, сърцето ѝ беше изпълнено с любов; това е красотата на любовта.

ГЛАВА 16

Има много начини да разбиеш едно сърце, защото там, където има любов, съществува вероятността за болка. Трикси беше получила директно попадение в сърцето, но сърцето на Евелин Дърлакър щеше да бъде разбито по друг начин. Докато Грейс се грижеше нещастieto на дъщеря ѝ да не стане храна за клюкарите, голф клубът „Краб Коув“ бе пометен от новината, че Луси Дърлакър е избягала с един от другите двама членове на групата. И то не с онзи, с когото се предполагаше, че се вижда, а с Бен, за когото се предполагаше, че излиза със Сузи Редфорд.

Голямата твърдеше, че го е очаквала.

— Изпитвам известно съчувствие към Евелин; трябва да си много коравосърдечен, за да не ѝ съчувстваш, но смятам, че тази глупачка си го докара сама на главата. Ако не се нахвърляше като някакъв свиреп стар лешояд върху нещастните и наранените, може би нямаше да си навлече това бедствие. Каквото посееш, това ще пожънеш. Има много истина в тези думи. — Голямата и Грейс седяха в салона за чай на голф клуба и макар че повечето хора говореха тихо, Грейс усещаше, че всички обсъждат Евелин и Бил.

— Да, мисля, че тя се хранеше с нещастieto на другите — рече Грейс.

— Определено. Но все пак дъщеря им избяга и Бил и Евелин нямат представа къде е. Момичето е оставило бележка, но не казва къде отива. Ето, не иска да я открият и със сигурност не иска да се върне.

— Горката Сузи — въздъхна Грейс. — Двете с Трикси много си изпатиха, нали?

Голямата направи физиономия.

— О, Сузи ще се оправи; тя е много вятърничава, но Трикси... за нея ми е най-мъчно.

— Тя е отчаяна и сърцето ми се свива, като я гледам такава.

— Що за простак! Да ѝ обещае брак, а после да я зареже така. — Лицето на Голямата доби сурово изражение. — Ако му бях майка...

— Опасявам се, че именно майка му попречи на този брак — намеси се Грейс.

— Нима? И защо ще го прави?

Грейс остави чашата с чай на масата.

— Защото те са много богато семейство и негов дълг е да се ожени за жена от тяхната класа.

— Как му е името?

— Пензълуд. По-големият брат на лорд Джаспър Дънклиф почина, без да остави наследник, затова титлата преминава на брат му. Сега Джаспър е маркиз Пензълуд. — Грейс сведе поглед към чая си.

— О, знам ги — каза бавно Голямата, присвивайки очи.

— Така ли? — изненада се Грейс.

— Разбира се. Баща ми познаваше маркиз Пензълуд. Как му беше името? Беше много странно.

— Олдрич?

— Точно така. Олдрич Пензълуд. Знаеш ли, че той имаше къща тук, в Теканасет? Идваше за лятото с прекрасно ексцентричната си съпруга Арабела и децата. Помня ги, три-четири красиви деца. Едното беше много непослушно. Страхотно малко момченце на име Руфъс. Да, Руфъс, вече си спомням. Беше прекрасен.

— Джаспър е син на Руфъс — каза Грейс. — Какво съвпадение, че са идвали тук през лятото.

— Съвпадение ли? Не мисля. Със сигурност Джаспър затова е дошъл именно тук.

Грейс се почувства като ужилена. Защо не се беше сетила за това?

— А защо спряха да идват? — попита тя.

— Сигурно заради войната. Не зная. След нея не дойдоха повече и изгубихме връзка. Баща ми много обичаше Олдрич. И двамата бяха запалени по голфа и ако си спомням правилно, Олдрич обичаше лодките. Колекционираше ги, големи скъпи яхти, а после ги изпращаше в Англия. Правеше и макети. Мъчно ми беше за Арабела. Предполагам, че не ѝ е обръщал много внимание. — Сви рамене. — Но пък сигурно е била доста студена в спалнята и това го е накарало да търси утеха в лодките си. Тя май не се усмихваше често, но в него имаше живец. — Тя извика сервитьора и поръча две парчета пай с червени боровинки.

Умът на Грейс се опитваше да смели факта, че Руфъс е бил на Теканасет. Тя си спомни времето, когато влезе в Уолбридж Хол и зърна кабинета на баща му — изпълнен с модели на кораби и картини с морски сцени. Осъзна, че вероятно ги е купил тук.

— Знаеш ли, сигурна съм, че имам снимки на Олдрич. Баща ми беше запален фотограф и мама пазеше много ревностно фотографиите му — продължи Голямата, но Грейс не я слушаше. Дали беше съвпадение, че Фреди бе избрал да се преместят точно тук?

— Грейс, за какво мислиш? — попита Голямата, взирайки се в нея с присвити очи.

Грейс примигна и се изчерви.

— О, за нищо. Просто Трикси не знае, че Джаспър има титла — рече тя.

— Защо не знае? Защо му е да крие?

— Мисля, че през цялото време е съзнавал, че няма да може да се ожени за нея.

— Тогава защо я подложи на тази агония?

— Защото искаше да се ожени за нея и докато беше тук, му се струваше възможно. Щом се е прибрал и се изправил пред майка си, която вероятно би била страховита свекърва, е осъзнал, че няма да се получи.

— Виж, аз съм старомодна, но дните на уредените бракове със сигурност отминаха, нали?

— Права си, отминаха, но аристокрацията все още държи на дълга. Джаспър ще трябва да си намери партньорка, която ще му помага да управлява имението. Ще трябва да дава величествени приеми за местните величия, да урежда благотворителни събития в балната си зала, летни градински партита и обеда, за да събира пари за църквата. Тя ще трябва да общува с кралското семейство в „Роял Аскът“ и да си бърби с графини и херцогини по време на сезона в Лондон. Можеш ли да си представиш Трикси да води такъв живот? Тя ненавижда официалностите и дълга. — Грейс усети как унива, гласът на Руфъс долетя през десетилетията. — Единствените жени, които са способни на това, са жените отгледани за това — добави тя, но сякаш той го изрече чрез нея.

— Тогава Трикси се е отървала — рече твърдо Голямата.

— Да, така е, но в момента тя си мисли, че никога няма да обича отново.

— Ще обича, а ако не, ще свърши като мен. А аз не се справям чак толкова зле.

Грейс ѝ се усмихна с обич.

— А ти била ли си близо до брак?

— О, да. — Очите на Голямата заблестяха и тя отчупи крайчето на пая с вилицата си. — Имах много обожатели.

— Но никой не беше достатъчно добър?

— Никой не беше като татко. — Тя пъкна парченцето в устата си и задъвка ентусиазирано. — Всички бяха жалки пред него. Той беше толкова велик човек, че ги караше да изглеждат неподходящи. Но не съжалявам. Татко беше божи дар за мен и не минава ден, без да ми липсва.

Грейс си помисли за своя баща и почувства пробуждането на носталгия.

— И моят баща ми липсва. Мислиш ли, че някога ще пораснем достатъчно, за да ги прежалим?

— Никога! — отвърна уверено Голямата. — Те са нашата първа любов, а в моя случай — единствената, макар че бедничкият татко все се опитваше да ме омъжи. С мама искаха внуци. Бяха отчаяни, аз не отстъпвах и на йота. — Тя потупа ръката на Грейс и се засмя. — Стига сме говорили за мен. Трикси ще се влюби отново и един ден ще погледне към миналото и ще благодари на бог, че не се е омъжила за Джаспър, защото иначе е нямало да намери щастието с някой подобър. Човек трябва да гледа философски на нещата.

— Трикси изобщо не гледа философски. Със Сузи искат да отидат в Ню Йорк. Фреди държи тя да учи в колеж, но тя не иска. Исква животът ѝ да започне веднага.

— Предполагам, че е време да си проправи свой път в света.

— Трикси иска да работи за „Вог“. Ако има късмет да получи работата, ще започне от дъното, ще прави чай, но ще се труди усилено и ако е достатъчно умна, може накрая да постигне каквото иска.

— А то е?

— Редактор, вероятно, но може би по-скоро да пише за мода и да види малко свят.

Стоманените очи на Голямата проблеснаха.

- Наистина ли иска да работи в модния бизнес?
- Да, тя е умно момиче и пише добре.
- Тогава нека видим какво мога да сторя за нея. Познавам хора, които ще са й от полза.
- Благодаря ти, Голяма. Би било прекрасно.
- Моля те, нищо работа. Нали приятелите са за това.

Когато Грейс се върна у дома, вече се мръкваше. Извика Трикси, но къщата беше тиха, чуваше се само пъхтенето на кучетата. Грейс си погледна часовника. Имаше достатъчно време да ги изведе на разходка преди залез. Те въртяха опашки и подскачаха по пясъка. Вятърът беше силен и Грейс се уви плътно в палтото си. Мислеше за Евелин и сърцето я болеше за нея, защото знаеше какво е да страдаш. Колкото и да не я харесваше, не би пожелала такава мъка на никого.

Докато вървеше по пясъка, си спомни за Руфъс. Когато напусна Англия след войната, бе приела, че го оставя зад гърба си. Всяко кътче на Уолбридж пазеше спомена за него и тя знаеше, че докато е там, няма да се освободи. Но сега осъзна, че сянката му е достигнала до Теканасет. Вероятно и той беше вървял по този плаж. Със сигурност бе ходил в голф клуба „Краб Коув“. Колко странно, че през всички тези години, в които се чувстваше далеч от него, всъщност беше вървяла по стъпките му.

Фактът, че семейството му някога е имало къща тук, обясняваше защо Джаспър беше дошъл на острова с групата си. Може би родителите на Руфъс са познавали Джо Хорнби и са дали на Джаспър адреса му. Грейс се чудеше как и кога е починал Руфъс. В ума ѝ той още беше младият мъж, в когото се беше влюбила. Не можеше да си го представи стар. Със сигурност не можеше да си го представи и мъртъв. От тази мисъл ѝ стана студено и тя сведе глава, докато крачеше срещу вятъра.

Вече се стъмваше. Едва виждаше кучетата. Обърна се и тръгна с гръб срещу вятъра, така беше много по-лесно. Мислеше за новите тревожни разкрития, докато кучетата подскачаха по дюните. Щом стигна до дома си, Фреди ѝ помахаше от верандата и тя ускори крачка с надеждата, че всичко с Трикси е наред. Напоследък беше толкова

унила. Не можеше да види изражението на Фреди, но когато приближи, забеляза през стъклената врата още някой в кухнята.

Хукна по градинската пътека, следвана от кучетата, и Фреди отвори вратата пред нея. Вътре, с гръб към плота, стоеше Евелин Дърлакър. Грейс беше изумена. През всички тези години, откакто живееше на Сънсет Слип, Евелин никога не беше влизала в дома ѝ.

— Здравей, Грейс — рече Евелин и се усмихна напрегнато.

Грейс погледна безупречната ѝ фризура, съвършено нанесеното червило, лака на ноктите, перлите и финия кашмирен костюм в бледосиво, и не се сети какво друго да стори, освен да се усмихне в отговор.

— Здравей, Евелин. Каква изненада.

— Знам, отдавна трябваше да дойда. Фреди беше така добър да ми налее питие. Сигурно сте чули за Луси. Предполагам, че целият остров говори само за това. Никога не съм имала по-голяма нужда от питие.

— Да идем ли в дневната? Тук не е много удобно.

— Не, тук е добре — отвърна тя, но Грейс все пак я поведе към дневната. Евелин беше от жените, които не се чувстваха на място в кухните, особено в своята.

Грейс имаше усет за градини, но не и за обзавеждане. Дневната без съмнение беше най-уютната в цял Теканасет, но не беше нищо особено и въпреки маниакалната склонност на Фреди към реда, тя бе приятно разхвърляна. Фреди изсумтя от раздражение и изчезна в кабинета си, където всичко си беше на мястото. Но това бе стаята на Грейс, пълна с растения в саксии, декоративни пчелички и книги, които преливаха от лавиците върху всяка свободна повърхност заедно с вестници, списания и градински дизайни, нарисувани на хвърчащи листове.

Евелин премести купчина скици от дивана и седна. Грейс се настани в креслото, а кучетата се разположиха на чергата пред празната камина.

— Каква прекрасна стая — каза Евелин, като я огледа.

Грейс знаеше, че го казва от любезност. Беше виждала изисканата ѝ дневна.

— Благодаря ти — отвърна все пак. Не смяташе да се извинява за хаоса.

— Харесвам пчелите. Колекционираш ли ги?

Грейс докосна златната пчеличка, която винаги носеше на десния си ревер.

— Винаги съм обичала пчелите — отвърна тихо.

— Е, ти си прекрасен пчелар. Твоят мед е най-хубавият на острова. — Евелин въздъхна и като че ли се смути. — Сигурно се чудиш защо съм тук.

— Предполагам, че е свързано с Луси. Може би се надяваш да ти помогна някак да я откриеш?

— Господи, не — каза Евелин. — Няма да я търся, щом тя не иска да бъде намерена. — Изсмя се безрадостно и погледна маникюра си. — Трябва да спра да я контролирам. Бил казва така и съм сигурна, че е прав. Щом иска да бяга с музикант, нейна си работа. Така казва и Бил. Нека върви, бяха точните му думи. А аз трябва да я пусна.

— О, Евелин, съжалявам — рече Грейс. Гласът ѝ бе изпълнен със състрадание.

Очите на Евелин заблестяха от сълзи.

— Аз съжалявам. Звучиш толкова съчувствено. — Отпи от виното.

— Можеш да сториш всичко по силите си. Но Луси вече е голяма. Можем да ги напътстваме, но накрая те ще направят каквото са решили.

— Как е Трикси? Добре ли е?

— Добре е, благодаря — отвърна предпазливо Грейс. Не искаше Евелин да разнася из целия остров колко нещастна е дъщеря ѝ.

Евелин въздъхна и раменете ѝ увиснаха.

— Може да не се смяташ за късметлийка, но си такава. Ти не изгуби Трикси.

— Аз бих я пуснала, ако щеше да е щастлива — каза Грейс. — Всеки иска това за децата си, не мислиш ли?

— Разбира се — съгласи се бързо Евелин. — Проблемът е там, че аз си мислех, че знам какво я прави щастлива. Оказва се, че съм нямала представа. Но какво ще стане сега с нея? Не знам нищо за този младеж, освен че е англичанин и свири на китара и пиано. Луси остави бележка, в която казва, че е влюбена и не бива да се тревожим за нея. Не пише къде отива. Не е взела много неща, само един куфар. Не знам как ще се прехранва. Бил е готов да ѝ помогне. Може би ще се свърже

с нас, когато свършат малкото пари, които е взела. — Сви безпомощно рамене и подсмръкна. — Поне се надявам.

— Как мога да ти помогна, Евелин? — попита Грейс, чудеше се кога ще ѝ каже защо е дошла.

— Много ми помагаш само като ме слушаш, Грейс.

— Бих искала да направя повече. Пита ли Джо къде са отишли?

— Да, но той казва, че вече няма нищо общо с тях. Мисля, че Джаспър е плащал за услугите му, затова повече не го е грижа. Вече са сами.

— Тя взела ли е паспорта си?

— Не.

— Значи не смята да се върне в Англия с него?

— Не мисля. — Евелин се усмихна тъжно. — Знаеш ли, на онова парти през лятото, когато слязох на плажа по нощница и открих Луси с онзи другия... Как му беше името?

— Джордж.

— Да, с него. Джордж. Те пушеха канабис и правеха какво ли не, а аз просто си изпуснах нервите. Вероятно си чула. Причерня ми. Не помислих за Луси. Мислех само за себе си и как всички ще говорят, че Луси е тръгнала по лош път. Ясно им показах, че не ги одобрявам. — Тя извади бяла памучна кърпичка от ръкава си и си издуха носа. — Извини ме — рече любезно. — Не им дадох шанс. Глупаво, наистина, като се има предвид, че Джаспър очевидно беше от много добро семейство. Искам да кажа, че има имение, така че вероятно е добре възпитан, нали?

Грейс не искаше да коментира потеклото на Джаспър.

— Той беше много мило момче — рече тя безизразно.

— Е, знам, че времената се променят, но аз съм старомодно момиче и възпитах Луси като дама. Страхувам се, че тя... — Евелин не можеше дори да изрече думите. Стегна се, изсумтя и рече задавено: — Че тя се опозори.

На Грейс ѝ идваше да се разсмее, но успя да запази спокойно изражение.

— Сега сме хиляда деветстотин седемдесет и трета, Евелин, не хиляда осемстотин седемдесет и трета. Никой няма да реши, че Луси се е опозорила, защото е забегнала за малко. Мисля, че е добре човек да експериментира. Навремето ние бяхме прекалено ограничавани.

— Наистина ли смяташ така?

— Да, наистина. Надявам се, че няма да ѝ разбият сърцето. Младите сърца са много крехки.

— Тя разби моето — каза Евелин и попи внимателно очите си, за да не размаже грима. Изглеждаше толкова нещастна, че Грейс отиде да седне до нея на дивана.

Потупа я със съчувствие по костеливото рамо.

— Недей така. Знаеш ли какво си мисля?

— Не, какво си мислиш?

— Ако я приемеш каквато е и наистина ѝ покажеш, че искаш само да е щастлива, мисля, че тя ще се върне.

— Наистина ли?

— Разбира се. Тя избяга, защото ти си толкова строга и тя знае, че това е единственият начин да бъде с мъжа, когото обича.

Евелин преглътна.

— Мисля, че си права.

— Всичко ще е наред.

Евелин се усмихна вяло.

— Надявам се.

— Е, защо дойде при мен? — попита пак Грейс.

Евелин като че ли се смути.

— Съжалявам, че не бяхме приятелки, Грейс — отвърна напрегнато. — Имаме толкова общи неща. Моята Луси и твоята Трикси... — Замълча. — С онези английски момчета. И двете страдахме като майки. Исках само да поговоря с теб. Не мога да говоря с моите приятелки.

— Защо?

— О, просто с тях не мога да съм така искрена. На теб мога да кажа всичко това. Ти разбираш. Те няма да разберат.

— Мисля, че трябва да им дадеш възможност да ти докажат обратното. Бел е много добра жена.

— Но аз бях толкова... е, знаеш. Не бях много мила по отношение на онези момчета.

— Тогава им кажи, че си сгрешила. Нали това е приятелството, да си честен с другия и да споделяш както проблемите си, така и победите. Не можеш да се сближиш с някого, ако не се разкриеш поне

малко пред него. Мисля, че те ще проявят голямо разбиране. Никой не би имал против човек да признае, че е сбъркал.

Грейс усети как Евелин се изпълва с признателност.

— О, благодаря ти, Грейс. Толкова си добра.

— Сигурна съм, че всичко ще се нареди.

— Надявам се да се нареди и за Трикси. Надявам се, че ще си намери добър мъж.

— Сигурна съм.

Евелин пъкна кърпичката в ръкава си и си пое дълбоко дъх.

— Ти си добра жена, Грейс. Този остров е пълен с объркани хора, но за теб винаги съм била сигурна.

— Какво искаше? — попита Фреди, когато Евелин си тръгна.

Грейс се смръщи.

— Мисля, че дойде да се извини, по свой си начин, задето осъждаше онези момчета.

— И какво ти каза?

— Говореше за Луси.

— Да не смята, че можеш да я откриеш?

— Не, просто искаше да поговори с човек, който ще я разбере.

Каза, че не можела да говори с приятелките си.

— Разбира се, че не може да говори с приятелките си. Твърде горда е. Но ти си страничен човек, Грейс. Пред теб няма нужда да пази приличие.

— В такъв случай съм поласкана.

— Изглежда изплашена.

— Мисля, че се учи на състрадание.

Той се изсмя цинично.

— Учи се, че колкото по-високо летиш, толкова по-тежко ще паднеш.

Грейс искаше да го попита как е решил да дойдат в Теканасет след войната, но това беше толкова отдавна, че беше глупаво да повдига темата. Това нямаше да промени нищо; поне тя така смяташе.

Той вдигна вежди.

— Да?

— Нищо — отвърна Грейс.

— Изглеждаш, сякаш искаш да ме попиташ нещо.

Тя поклати глава.

— Не, просто мислех за Евелин. Много се изненадах да я видя. Мисля, че винаги ме е смятала за по-нисша от нея.

— Е, не си — отвърна Фреди. — Това е Америка, слава богу. Евелин Дърлакър е проста госпожа Дърлакър, като теб. — И отново влезе в кабинета си.

Но Грейс не можеше да спре да мисли за миналото. Ако лорд Пензълуд им бе помогнал да се заселят в Америка, защо Фреди не ѝ беше казал? Какво криеше? Тя си наля чаша вино и се върна в дневната. Работеше по градински дизайн за млада двойка, които тъкмо бяха купили имот на Халциън стрийт. Седна на дивана и взе скицата. След като решише какво ще създаде, тя щеше да направи истински план, който да представи на клиентите. Но когато се вгледа в хартията, виждаше единствено градините на Уолбридж Хол. Остави скицата и отпи от виното. После сви крака под себе си и облегна глава на възглавницата. Затвореше ли очи, миналото винаги беше там — точно под клепачите ѝ.

ГЛАВА 17

Мей предложи на Грейс да приберат вещите на баща ѝ преди сватбата.

— Този дом скоро ще стане твой и на Фреди. Не би искала единствената друга спалня да е претъпкана с вещите на Артър. — Усмихна ѝ се знаещо. — Все пак не след дълго ще трябва да се грижите и за деца. — Грейс се усмихна и очите ѝ се изпълниха с нежност при мисълта за деца. — С Фреди ще имате прекрасни бебета — ахна Мей. — Аз ще стана баба. Господи, кой е предполагал, че ще остарее толкова!

В завещанието си Артър оставяше всичко на Грейс. За щастие той не обичаше да трупа вещи. Поддържаше спалнята си чиста и подредена и всичко важно беше прибрано в скрина до леглото му.

Мей и Грейс се хванаха на работа една събота в края на ноември. Дъждът барабанеше по прозорците и слънцето не успяваше да пробие през гъстия облак, който висеше като овесена каша над върховете на дърветата.

Грейс направи чай. Беше толкова притеснена, че ще подрежда вещите на любимия си баща, че не беше спала цяла нощ. Пепър хъркаше шумно в края на леглото ѝ и това много я успокояваше, докато бе сама в къщата, но колкото и да копнееше баща ѝ да се появи, както в нощта на смъртта му, не виждаше друго, освен обичайните сенки по стените. Сега се чувстваше зле от умора и емоционално нестабилна.

— Ела — каза Мей, като тръгна с чая си нагоре. — Пепър ще ни прави компания, нали, Пепър? Само си помисли, Грейс, след по-малко от месец ще си госпожа Валънтайн. Госпожа Фреди Валънтайн. Не мога да повярвам, че моето момче ще си има съпруга. — Тя продължаваше да дърдори и Грейс знаеше, че се опитва да я ободри. Стигнаха до стаята на Артър и Мей внимателно отвори вратата. Познатата миризма на баща ѝ обгърна Грейс в саван от спомени и тя усети как мъката се надига на огромна вълна от стомаха ѝ, но отпи от горещия чай и преглътна с усилие, за да я преодолее.

Мей запали осветлението и огледа стаята.

— Бил е много подреден, нали?

— Да — рече Грейс. — Няма да ни отнеме много време. Той нямаше много вещи.

Мей седна на леглото и погледна черно-бялата фотография на родителите ѝ.

— Майка ти беше хубавица. Също като теб.

— Чудя се дали са заедно сега, в рая.

— Разбира се, че са — рече Мей и взе снимката. — Мисля, че трябва да я запазиш. Безценна е. — Подаде я на Грейс, която се вгледа безутешно в нея. — Е, ще започнем с дрехите му. Какво искаш да направя с тях?

Грейс се поколеба.

— Не зная. Ти какво мислиш? Дали чичо Майкъл ще иска да носи нещо? Татко имаше една-две хубави блузи.

— Да видим. Каквото не искаме да задържим, ще раздадем.

Щом подредиха дрехите, насочиха вниманието си към скрина. Грейс отвори горното чекмедже и извади от него орехова кутия. Вътре имаше копrienен шал, малка кадифена кутийка, бележник и обикновен бял плик с името ѝ. Тя внимателно остави кутията и отвори плика. Вътре имаше писмо.

Скъпа моя Грейс,

Колкото и да ни харесва да си мислим, че ще живеем вечно, ние сме смъртни и все някога ще се наложи да те напусна. Затова ти пиша сега, макар това да ме изпълва с мъка.

Оставям всичко на теб, Грейси. Приятно ми е да си представям как ще се грижиш за книгите ми. Те, както знаеш, са най-ценното ми притежание, освен съдържанието на тази кутия и кошерите. Единствено ти си ми по-скъпа от тях.

Както знаеш, аз много обичах майка ти. Тя нямаше време да натрупа много вещи през живота си, а аз запазих тези. Пиша ти това писмо само за всеки случай, защото се надявам да доживея да ти ги дам лично. Надявам се да те

видя омъжена за добър човек, който ще се грижи за теб. Надявам се един ден да се радвам на внуци, но само Бог знае кога ще ми дойде времето, затова не приемам нищо за даденост. Изглежда зловещо да ти пиша това, когато съм в стаята си, а ти в градината при пчелите. Но човек трябва да бъде практичен.

Ако се случи най-лошото и умра, преди да си се омъжила, съзнавам, че вече няма да имаш покрив над главата си. Чичо ти Майкъл и леля ти Мей ще се погрижат за теб, затова те моля, не бъди твърде горда, за да поискаш помощта им. Не гледай толкова далеч, че да не виждаш това, което е под носа ти. Фреди е чудесен младеж. Мисля, че добротата е твърде подценявана в наши дни. Не разбирам много от романтика, но знам достатъчно за приятелството, уважението и любовта, за да съзнавам, че вие с Фреди притежавате необходимите качества за един щастлив брак. Не ти казвам какво да правиш, просто се опитвам да те насоча към правилното според мен решение. Ако съм мъртъв, ти няма да можеш да ми кажеш да си гледам работата!

Скъпа моя, оставям ти тази кутия заедно с обичта ми и обичта на майка ти. Не забравяй, че винаги ще бъдем до теб.

С обич, татко

Грейс едва успя да дочете последните редове заради сълзите в очите си. Подаде писмото на Мей, после извади копринения шал от кутията и го вдигна към носа си, затвори очи и пое дъх. Беше сигурна, че усеща слаб аромат на рози. Мей сгъна писмото и го прибра в плика.

— Ела, нека ти го сложа — рече тихо, взе шала от ръцете ѝ и го върза хлабаво на врата ѝ. — Синьото, тюркоазеното и зеленото са твоите цветове, Грейс. Много ти отиват.

Грейс се изправи и се погледна в огледалото на стената.

— Красив е — рече тихо. — Ще го пазя като очите си.

След това отвори бележника. Страниците бяха изпълнени с рецепти, изписани с почерка на майка ѝ. Тя го прелисти и възкликна:

— Господи, можеха да ми послужат още преди години. Щях да храня татко много по-добре. Виж, суфлета, пай с целувки и торти с мед.

— Фреди ще е щастлив човек — каза Мей.

— Татко щеше много да се радва, че с Фреди се женим, нали? Той това искаше. Наистина знаеше кое е най-доброто за мен. Фреди наистина беше точно под носа ми.

— Сигурно го е написал наскоро, не мислиш ли? — каза Мей. — Със сигурност тази година.

— Питам се защо? Не беше стар.

— Така е и беше в добро здраве. Но когато остаряваме, започваме да си даваме сметка, че сме смъртни.

— Ще ми се да беше тук сега и да види колко щастлива ме прави Фреди.

Мей я прегърна.

— И на мен ми се иска да беше тук — каза тя и Грейс усети мъката в сърцето ѝ, когато тя опря за един дълъг миг глава в нейната.

— Ехо! — Беше Фреди, викаше от коридора на долния етаж. Пепър скочи от леглото и хукна да го посрещне. Чуха как Фреди говори на кучето и топуркането на лапите по каменния под.

— Горе сме — извика Мей.

След миг той стоеше на прага.

— Как върви? Добре ли си, Грейс?

— Прочети това — каза тя и му подаде писмото.

Фреди го взе и го прочете бързо. Бузите му порозовяха малко, когато стигна до споменаването на името си.

— Сякаш е знаел, че ще умре.

— Не, не е така, Фреди — отвърна майка му. — Просто беше практичен човек, както сам казва.

— Е, какво има в кутията? — попита той.

Грейс му показа шала и бележника.

— Само това остана — рече тя, докато вадеше малката кадифена кутийка. Отвори я бавно и разкри два пръстена. Единият беше семпла златна халка, а другият имаше малко диамантче. — Пръстените на мама — ахна тя. — О, Фреди, виж!

— Какъв красив диамант! — възкликна Мей.

Грейс го плъзна на безименния пръст на лявата си ръка.

— Става ми, Фреди. Може ли това да е годежният ни пръстен? Какво ще кажеш?

— Щом искаш, нямам нищо против.

— Ти спестяваше за пръстен, Фреди; сега можеш да похарчиш парите за нещо друго — каза щастливо майка му. И тогава му хрумна. Знаеше точно за какво ще ги похарчи.

В деня преди сватбата заваля сняг. Големи пухкави снежинки се спускаха бавно от бялото небе, сякаш бог изпразваше възглавницата си и покриваше света с гъши пух. Грейс бързаше развълнувана към градината, а Пепър скачаше радостно по замръзналата земя. Днес беше последният ѝ ден като Грейс Хамблин. Нямахше да съжалява, че се разделя с тази фамилия. Сватбата ѝ щеше да е началото на нов живот с Фреди и тя гледаше към бъдещето с оптимизъм и надежда. Всички говореха за предстоящата война, но тя отказваше да позволи на тези мрачни мисли да нахлуят във вътрешния ѝ покой. Баща ѝ беше починал и тя бе оцеляла; ако имаше война, щеше да преживее и нея. С Фреди щяха да са заедно до края на живота си. Нищо нямаше да ги раздели. Тя беше уверена, че Бог ѝ дължи поне това.

— Грейс! — извика Фреди, който приближаваше с велосипеда.

— Виж снега! — възкликна тя. — Не е ли великолепен?

— Ще имаме бяла сватба — каза той, докато облягаше колелото на стената. — Купих ти подарък.

— Подарък? Защо? Не биваше.

Той забърза към нея, носеше пакет от кафява хартия, вързан с канап.

— Мислех да ти купя пръстен, но тъй като ти имаш от майка си, реших да похарча парите за нещо друго.

— Но аз нямам нужда от нищо — засмя се тя.

— Може да нямаш нужда, но аз искам да имаш това. — Целуна я. — Искам да ти го купя още откакто бях на петнайсет. Да влезем вътре. Не бива снегът да го развали.

Щом се озоваха в кухнята, тя дръпна канапа.

— Какво може да е? О, Фреди, ти си невероятен. — Лицето му беше светнало от удоволствие, докато я гледаше как разопакова подаръка. Тя зърна нещо цветно и след малко извади яркочервена

рокля. — О, господи, това е червена рокля! Откъде знаеш, че винаги съм искала червена рокля?

— Ти ми каза. Долу до реката. Не го забравих. Всъщност исках веднага да ти купя такава, но тогава няха никакви пари.

— Красива е. Да я пробвам ли?

— Надявам се да ти стане. Мама ми каза размера ти и дамата в магазина също го знаеше.

— Не мога да си те представя в онзи магазин, Фреди — засмя се Грейс и хукна по стълбите. — Чакай там. Идвам след минутка.

Но Фреди беше твърде нетърпелив. Отвори вратата на стаята ѝ точно когато тя закопчаваше копчетата на гърдите си. По изражението му разбра, че я намира за красива.

— Харесва ли ти? — попита тя, макар да знаеше отговора.

— Не, не ми харесва, обожавам я — отвърна той. — Но искам да разкопча всички тези копчета.

— Фреди, трябва да почакаш — рече тя, извъръщайки се.

— Нямах представа колко съм търпелив. — Обърна я към себе си и я прегърна. — Червеното е порочен цвят — каза той, очите му светеха от желание.

— Точно затова исках такава рокля. Исках да се чувствам порочна, за разнообразие.

— Грейс, не съм предполагал, че в теб има нещо порочно.

— Странно какво може да стори един цвят с едно момиче.

Той седна на леглото и я придърпа на коленете си.

— Това е моят подарък — каза той, плъзна ръка под роклята и прокара пръсти по чорапите ѝ.

Тя избута ръката му и настоя:

— Фреди, трябва да почакаш.

— Тогава поне ме целуни. Подлудявах ме.

Тази вечер Грейс остана сама в къщата. Мей се опита да я убеди да прекара последната нощ преди сватбата у тях, но Грейс отговори, че иска да прекара последната си нощ като Грейс Хамблин у дома. От утре до края на живота си тя щеше да споделя Къщата на пчеларя с Фреди.

Включи радиото в дневната. Плътният глас на Ела Фицджералд отекна из стаите и прогони донякъде самотата ѝ. Грейс запали огън и загледа как Пепър се намества удобно пред него. Все още не беше свикнала с празното кресло на баща си. То изглеждаше по-голямо без него. Лулата и очилата за четене беше прибрала в ореховата кутия, заедно с други негови вещи, които искаше да запази. По-лесно ѝ бе да приеме смъртта му, когато те не бяха пръснати из къщата.

Почете малко, но скоро осъзна, че просто се взира в думите, без да разбира значението им. Мислите ѝ се носеха към градините на Уолбридж Хол и към Руфъс, с неговите проблясващи очи и заразителна усмивка. Остави книгата в скута си и съзнателно свали самоконтрола. Откакто реши да се омъжи за Фреди, почти не беше мислила за Руфъс. Успяваше да го прогони от мислите си, както затвори в чекмеджето писмото му и мечтите си. Но сега предстоящата сватба насочи вниманието ѝ към мъжа, когото тайно обичаше още от четиринайсетгодишна. Нямаше никаква вероятност той да отвърне на чувствата ѝ, но сега, когато живота ѝ като неомъжена жена вече приключваше, тя усети неохота да угаси напълно надеждата.

Изключи радиото и отиде в стаята си. Отвори чекмеджето, където бе оставила писмото, което Руфъс ѝ изпрати след смъртта на баща ѝ. Седна на леглото и бавно го извади от плика. Прокара пръсти по релефното „P“ и прочете думите му за последен път. Защото утре щеше да стане съпруга на Фреди. Утре щеше да обърне гръб на безнадеждните желания на Грейс Хамблин и да приеме бъдещето си като Грейс Валънтайн, без повече да поглежда назад.

Когато прибра писмото в чекмеджето, нещо на прага привлече вниманието ѝ. Извърна се с чувство на вина, сякаш някой я беше хванал да чете писмото на Руфъс. Там нямаше никого и беше съвсем тихо, освен обичайното тиктакане на големия часовник. Тя излезе в коридора. Вратата към стаята на баща ѝ беше отворена, макар да беше сигурна, че я е затворила. Тръгна с бумтящо сърце към нея и когато докосна дръжката, забеляза една от кърпичките му на килима в краката ѝ. Колко странно. Беше сигурна, че я нямаше преди. Надникна през откритата врата, за да се увери, че никой не се е промъкнал, но спалнята беше празна и тиха. Взе кърпичката и погледна инициалите, които беше избродирала в ъгълчето преди години. А. Х. Х. Артър Хенри Хамблин. Вдигна я към носа си и потисна стон.

На сутринта Майкъл я взе с автомобила си и я закара през снега към тяхната къща, където Мей и Джоузефин я очакваха, за да ѝ помогнат с обличането за сватбата. Носеше лош късмет да видиш булката на сватбения ден, затова Фреди беше станал рано и отиде да се види с приятели в „Лисицата и гъската“ за предсватбено питие. Майкъл отвори бутилка шери и наля в четири чаши. Мей включи грамофона и къщата се изпълни с музика, докато двете жени навиваха косата на Грейс, гримираха я и танцуваха развълнувани из стаята. В къщата се усещаше пролетно настроение въпреки дебелия снежна покривка отвън. Букети цветя пристигаха още от зори, защото всички обичаха Грейс, и въздухът ухаеше на сладкия им парфюм.

Преди няколко седмици Грейс и Мей бяха отишли с влака до Дорчестър и купиха рокля от универсалния магазин. Тя беше семпла, с цвят на слонова кост и украсена с перли. Отпразнуваха покупката си с обяд в хотел „Реджис“, преди да хванат следобедния влак за дома. Сега Грейс я облече, а Мей я закопча на гърба. Грейс застана пред голямото огледало и дори Джоузефин не се сети за някаква неприятна забележка.

— О, Грейс! — възкликна тя. — Много си красива.

— Да, така е — съгласи се Мей. — Артър щеше да е много горд. — Тя закопча и последното копче и се отдръпна, за да се възхити на момичето, което скоро щеше да ѝ стане истинска дъщеря, като бършеше очи с носната си кърпичка.

Грейс се взираше в отражението си и за миг отново видя майка си в огледалото. Устните ѝ бяха извити в лека усмивка, а очите блестяха от възнение. Грейс забрави да диша, изражението на майка ѝ излъчваше обич, която сякаш я обгръщаше с топла, успокояваща светлина.

— Не бъди толкова изненадана — каза Мей. — Ти си красиво момиче, Грейс.

— Фреди ще е най-изненаданият — намеси се Джоузефин. — Ще се чуди кое е това момиче, което върви по пътеката.

Мей веднага я скастри.

— Стига, Джоузи. Защо не идеш да провериш дали има още шампанско? Мисля, че Грейс има нужда да пийне малко, аз също.

Грейс неохотно се извърна от огледалото и образът на майка ѝ изчезна така бързо, както се бе появил.

— Благодаря ти, лелю Мей. Не знам какво щях да правя без теб. Мей се засмя.

— Баща ти все така казваше.

— Ще ми се да беше тук. — Стон изскочи внезапно от гърдите ѝ. Мей я прегърна и двете потърсиха утеха една в друга, като усилено се опитваха да сдържат сълзите, за да не развалят грима си.

— Той е тук, не мислиш ли, Грейс? Нали така казва в писмото? „Винаги ще бъдем до теб“. А Артър разбираше от тези неща, нали? Той беше по-мъдър от нас. Вярвам, че е знаел за какво говори, и ти също трябва да му вярваш.

— Но ми се иска да можех да го видя. Да вярваш не е като да видиш.

— Знам, но само това ни остава. — Тя се отдръпна и погледна Грейс в очите. — Днес ти ще тръгнеш към олтара с Майкъл и знам, че моят Фреди ще се грижи за теб вместо баща ти и ще направи всичко по силите си, за да бъдеш щастлива. Вече трябва да мислиш за бъдещето. Вече си голяма и ще имаш свое семейство. Ти си чудесна и Фреди е най-щастливият мъж на света.

Накрая Майкъл обяви, че е време да тръгват за църквата. Джоузефин остана с майка си, за да може Грейс да пътува с колата. Точно когато се канеха да потеглят, черното бентли на маркиза измърка по тясната алея и им препречи пътя. Къмингс слезе, заобиколи до багажника и извади най-огромния букет цветя, който Грейс беше виждала.

— Добър ден, господин Валънтайн — рече той на Майкъл. — Това е за вас, госпожице Грейс.

Грейс веднага разбра, че са от Руфъс, и в гърлото ѝ заседна буца. Майкъл прибра цветята вътре, а Къмингс ѝ подаде бележка. Беше адресирана с отличителния почерк на Руфъс до Госпожица Грейс Хамблин. Тя извади с трепереци пръсти малката картичка. В горния ѝ край видя вече познатото релефно „P“, а отдолу той беше написал с черно мастило:

Скъпа Грейс,

Пожелавам ти цялото щастие на света в сватбения ти ден. Бъди благословена с много щастливи години на смях,

радост и благословени жужащи пчелички.
Твой приятел,

Руфъс

Беше така заета да препрочита бележката отново и отново, че забрави да благодари на Къмингс, а когато си спомни и вдигна очи, колата вече излизаше на заден ход от алеята. Руфъс би казал, че шофьорът е прекалено намусен, за да заслужава благодарност, и това донякъде я успокои. Тя се усмихна при спомена за изражението на Руфъс, когато реши да нарича Къмингс Лимон.

— Огромен букет, Грейс. От лорд и лейди Пензълуд ли са? — попита Майкъл.

Бузите на Грейс се зачервиха.

— Не, от лорд Мелвил. Навремето помогнах на баба му за артритата.

— О, да, така беше. Спомням си. Колко мило от негова страна да си спомни за теб днес.

— Пожелава на мен и на Фреди щастие — рече тя, докато плъзгаше картичката в плика.

— Оставих цветята в кухнята.

— Потопи ли ги във вода? — попита тя, изплашена, че ще увехнат.

— Напълних мивката. Там ще са добре, докато дойде време да ги вземеш у дома. Вече цялата къща ухае от тях. Сигурно идват чак от Лондон. Не можеш да намериш такива цветя посред зима в Дорсет! Предполагам, че са и доста скъпи.

— Той е много мил.

— Много. Е, качвай се в колата. Не бива да караме хората да чакат.

Когато влезе в църквата, хванала Майкъл под ръка, Грейс си помисли за баща си, после за Руфъс и накрая, когато наближи края на пътеката и видя нетърпеливото лице на Фреди да ѝ се усмихва с възхищение и обич, тя си помисли за мъжа, на когото щеше да се врене, да обича и цени, докато смъртта ги раздели, и едно малко, едва

доловимо гласче закрепця в главата ѝ: „Бягай, бягай, истински си обичала само Руфъс“. Но вече беше до Фреди, Майкъл се отдръпна и тя вече повтаряше думите, без да ги осъзнава, защото можеше да мисли единствено за красивия букет пролетни цветя в кухнята на Мей и за внезапното осъзнаване, че може би Руфъс също мъничко я обича.

Докато Фреди плъзгаше златната халка на майка ѝ на безименния ѝ пръст, тя се върна със сепване в реалността. Очите ѝ се изпълниха със сълзи при вида на пръстена, който баща ѝ бе оставил за нея в ореховата кутия, и думите му отекнаха силно в главата ѝ, заглушавайки гласчето, което ѝ казваше да бяга: „Ти, разбира се, имаш нужда от любов, но стабилната, предана и постоянна любов на приятел.“ Тя вярваше на баща си. Знаеше, че той е разбирал нуждите ѝ по-добре от всеки друг. Никога нямаше да бъде с Руфъс. Фреди щеше да я направи щастлива. Беше глупаво да иска повече. Вгледа се в очите му и видя стабилната, предана и постоянна любов, за която говореше баща ѝ.

— Обявявам ви за съпруг и съпруга — каза щастливо преподобният Дибън. Фреди стисна окуражително ръката ѝ между дланите си и тя усети как тялото ѝ се отпуска, а устните се извиват в усмивка и въстават срещу сърцето ѝ, което искаше да изплаче копнежа си към свода на църквата.

— Здравейте, госпожо Валънтайн — прошепна Фреди, индиговите му очи сияеха от радост и Грейс нямаше време да скърби за загубата на фамилията си или да мисли какво означава тя, защото той я поведе към дъното на църквата, за да се регистрират. Тя прилежно написа името си, като приемаше поздравления от Мей и Майкъл някак сковано, сякаш беше под вода. После, под кълнящите звуци на органа, тръгна по пътеката, хванала Фреди под ръка — покрай хората, които познаваше още от дете и които щяха да я придружават по пътя чак до края на дните ѝ — към бъдещето ѝ като госпожа Фреди Валънтайн.

Знаеше, че е постъпила правилно, но онези цветя бяха озарили миниатюрното семе на надеждата, което лежеше скрито в дъното на сърцето ѝ. Сега то се разпука и малкият зелен филиз надигна глава от мрака.

ГЛАВА 18

Тази нощ, най-сетне сами в Къщата на пчеларя, Фреди разкопча роклята ѝ и я отнесе на леглото. Беше нежен и чувствен любовник и компенсираше липсата на опит с ентузиазъм. Малките гафове предизвикваха смях, а не смущение, защото се познаваха твърде добре, за да се срамуват. В прегръдките на Фреди Грейс премина от юношеството към зрелостта, без да съжалява за изгубената младост или за избора си на съпруг. Под неговите ласки тя забрави за Руфъс и се отдаде на силните нови усещания, които отваряха врата към цял непознат свят, за който дори не беше подозирала. Любенето я накара да се наслади на настоящето и тя го направи с благодарност.

Скоро влязоха в ритъма на семейния живот. Вместо да готви и да пере за баща си, тя готвеше и къпеше за Фреди. Сега, когато Артър го нямаше, тя се грижеше за градината. Не след дълго плевеше, садеше и прекопаваше точно като него. Той ужасно ѝ липсваше, но като се грижеше за любимите му пчели и за градината тя се чувстваше свързана с него, защото ако беше жив, щеше да е тук, сред нещата, които най-много обичаше.

През пролетта на 1939 година Руфъс се ожени за лейди Джорджина в нейното фамилно имение Тенфолд в Хартфордшир, старата лейди Пензълуд получи фатален сърдечен удар в зеленчуковата градина, а армията на Хитлер нахлу в Чехословакия.

Всички говореха за война и „Лисицата и гъската“ кънтеше от гласовете на младите мъже, които се кълняха във вярност на краля и родината си с патриотична жар и глупава наивност. Сред тях беше и Фреди.

— Всички се записват доброволци — каза той на Грейс и майка си. — Дори твоят приятел Руфъс Мелвил ще се бие — добави към Грейс. Тя почувства в стомаха си студен и лепкав ужас и не знаеше дали е заради Руфъс, или заради Фреди. — Ще е вълнуващо. Ще се запиша в Доброволческата кавалерия на Дорсет — заяви той гордо. — Няма да позволим на германците да ни нападнат. Ще жертваме живота си за тучната земя на Англия.

Мей беше пребледняла, защото помнеше първата война и бащите и синовете, които смело заминаха на фронта, но така и не се завърнаха. Фреди обаче не знаеше нищо за войната — за него и другите млади мъже тя обещавахе приключения, вълнения и разнообразие от провинциалната монотонност на обикновения им живот. Артър никога не говореше за Великата война и от начина, по който извърещаше очи и стискаше устни, Грейс бе разбрала, че войната е нещо неизразимо. Тя хвана ръката на Фреди, но той беше така развълнуван и изпълнен с патриотичен плам, че почти не забеляза. Внезапно я обзе ужасен страх. Ако изгубеше Фреди, нямаше да ѝ остане нищо.

Докато облаците на войната се събираха все по-черни на хоризонта, Грейс се опитваше да живее както преди, с радост и оптимизъм. И все пак удоволствието, което получаваше от дърветата и цветята, от птиците и пчелите, бе помрачено от меланхолия, защото войната застрашаваше всичко красиво. Чувстваше се уязвима и изплашена, и колкото и да опитваше да се фокусира върху настоящето, както баща ѝ я беше учил, бъдещето нахлуваше като пипала на октопод, за да я завлече дълбоко в страха.

И тогава един следобед в началото на лятото Фреди се върна с велосипеда и извика през прозореца на кухнята.

— Грейс! Трябва да идеш в имението. Има рояк пчели и само ти знаеш как да се справиш с тях. Лейди Джорджина е много изплашена. Трябва да побързаш. — Грейс свали престилката, върза си косата и затвори Пепър в кухнята. Фреди я чакаше с колелото ѝ.

— Не са я ужилили, нали? — попита тя, докато се качваше на седалката.

— Не, но е паникьосана.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Ще дойда с теб до къщата, после ще се върна във фермата.

— Да минем през гората, по-бързо е. — Поеха заедно. — Да не би вече да са дошли да живеят тук?

— Лорд Мелвил иска тя да е в провинцията, защото ще има война и в Лондон не е безопасно.

— Все още се надявам, че няма да се случи.

— Не се надявай, Грейс. Вече се случва и ще започне скоро. — Усмихна ѝ се. — Може да се присъединиш към Орехчетата^[1].

— Някой трябва да работи във фермата, докато вие си играете на войници. Аз ще поема твоята работа, а когато войната свърши, ще дадат на мен поста на господин Гарнър и ти ще съжаляваш, че си ходил да се биеш.

— Много бих искал да те видя на полето.

— Мисля, че всъщност ще ми хареса.

— Господин Гарнър смята да вземе добитък. Крави за мляко и прасета за шунка.

— Те вече имат пилета.

— И ти ще трябва да се грижиш за всички тях.

— С лейди Джорджина ще храним прасетата и ще доим кравите!

— Тя се засмя от сърце. — Ха, това беше наистина смешно.

Когато пристигнаха в къщата, господин Суифт, пазачът, ги чакаше с новия главен градинар, господин Хийт. Господин Суифт познаваше добре Артър и се усмихна сърдечно на Грейс.

— О, Грейс, най-последно. Нейно Височество се оттегли в къщата. — Той се засмя, защото беше мъдър и добър човек, също като Артър. — Ще си помисли човек, че немците са нападнали — рече по-тихо. — Страшна олелия за няма нищо, ако питаш мен.

— Най-добре елате зад къщата, госпожо Валънтайн — каза господин Хийт, местният му акцент се увиваше около гласните като меки катеричи опашки. — Има голям облак пчели. Черен облак. Лети из цялата градина. Страшна гледка. Знаете ли какво да правим с тях?

— Нека погледна и ще ви кажа — отвърна Грейс.

Фреди изчезна към фермата, а тя последва двамата мъже зад къщата. Градините изглеждаха великолепно. Едри цветя сияеха на слънцето, а листата на дърветата бяха ярко, фосфоресциращо зелени. Моравата бе наскоро окосена, котешки ушички и врабчови чревца растяха сред син здравец и бяло плюскавиче по насипа, който водеше към пасището. За миг тя забрави защо е дошла и забави крачка, за да се наслади на великолепието на градината, която някога беше царството на нейния баща.

Зад къщата имаше голяма тераса, където лейди Джорджина явно бе седяла само допреди минути, защото списанията ѝ бяха пръснати по масата, до красив порцеланов чайник, деликатна чашка с чинийка и малка каничка с мляко, а по всички кресла и пейки бяха наредени

възглавници. Музиката още кънтеше от грамофона в къщата, но игличката беше заседнала и мелодията се повтаряше отново и отново.

Облакът пчели още се носеше пред стената, където растеше изобилие от лилав повет и орлови нокти, които изпълваха въздуха с топлия си наситен парфюм. Грейс сложи ръце на кръста и се вгледа в едно място на стената, точно под прозорците на втория етаж. Както и очакваше, там имаше струпване на пчели с големината на топка за ръгби. За неопитното око би изглеждало, че те просто са се покатерили една върху друга в някакъв отчаян опит да проникнат между тухлите, но Грейс знаеше, че не е така.

— Те защитават царицата, опитват се да ѝ намерят ново гнездо — каза тя на мъжете. — Тя е под това струпване.

— Лейди Пензълуд не би искала гнездо на стената си, Грейс — рече господин Суифт. — Ще трябва да се отървеш някак от тях.

— Лейди Мелвил няма да излезе, докато те не си идат — добави господин Хийт. — Тя много се страхува от пчели.

Господин Суифт свали шапката си и прокара потъмнелите си пръсти по сивата си вълниста коса.

— Те явно не възнамеряват да ходят никъде тази вечер. — Сложи си шапката. — Е, какво ще правиш, Грейс?

— Мога да направя две неща. Мога да започна да дрънча с нещо метално, за да заглуша звука на царицата, и те ще се разпръснат. Но мисля да се прибера у дома и ще се върна по залез със защитния си костюм. Дотогава те ще са оформили голяма топка от сънливи пчели и аз ще ги сваля от стената и ще ги сложа в кошница. Може да се опитам да направя нов кошер. Зависи какви пчели са. Скоро ще разберем.

Тя си спомни за една от поговорките на баща си: Рояк през май струва копа сено. Рояк през юни струва сребърна лъжица. Рояк през юли не струва нищо. В този случай роякът с радост щеше да се прибере в новия си дом.

— Добре, ще кажа на лейди Мелвил — рече господин Суифт.

— Тя няма да излезе пак този следобед — добави господин Хийт.

— Тогава кажете на прислужницата, че е напълно безопасно да излезе навън и да прибере посудата от чая. Те няма да ужилят никого. Твърде заети са с новото гнездо — каза Грейс. — Аз ще се прибера и ще се върна, когато започне да мръква.

Тя тръгна с господин Хийт към велосипеда си.

— Баща ви е бил много способен човек — каза той тържествено.
— Много му се възхищавам.

— Благодаря ви, господин Хийт. Той обичаше това място.

— Личи си. Градините са добре поддържани.

— Сега аз съм градинарят у дома. Татко ме обучи добре, но все още имам много да уча.

— Ако имате желание да идвате тук понякога, с радост ще ви давам съвети. Сега, когато войната приближава, младите мъже ще заминат на фронта и ще ни трябват градинари. Ще съм много благодарен за помощта ви.

Лицето на Грейс засия.

— Много бих искала. Наистина ли?

— Наистина — отвърна той с усмивка. — Аз, господин Гарнър и господин Суифт ще сме единствените мъже тук, защото сме стари и не можем да се бием.

— Аз бих приела това за благословия.

— Бих се във Великата война, госпожо Валънтайн, и не бих искал да се бия в друга, но сърцето ми плаче за младите мъже, които не познават ужасите на войната, заслепени от патриотизъм и романтиката на приключенския си дух. Във войната няма нищо романтично.

— Опасявам се, че Фреди е един от тези млади мъже.

— Надявам се да има ангел пазител тогава.

— Аз също, господин Хийт.

Когато се качи на велосипеда си, мислите ѝ отново се насочиха към Руфъс и се запита къде ли е. При мисълта, че и той ще иде на война, сърцето ѝ се сви от страх. Не беше много отдавна, когато разговаряха на моравата. Той я нарече Малка пчеличка.

По-късно, когато се върна със защитния костюм и кепчето, Грейс забеляза алфа ромеото на Руфъс на алеята пред къщата и стомахът ѝ се преобърна. Надяваше се някой да му каже, че тя е навън с пчелите, и той вероятно щеше да излезе да поговори с нея. При тази мисъл почти хукна към задната стена на къщата.

Още никой не беше прибрал списанията на лейди Джорджина и посудата от чая, но поне бяха спрели музиката. Вече се смрачаваше. Въздухът бе топъл и наситен с аромата на цветята от градината. Господин Хийт се ангажира да донесе стълба, но никой не искаше да я държи. Докато Руфъс не се появи като привидение и внезапно всичко

друго изгуби значение. Пчелите, страхът на лейди Джорджина и войната.

— О, много си страховита с този костюм — каза той, като се изсмя тихо, а огънчето на цигарата му сияеше алено в сумрака.

— Това е пчеларският ми костюм — отговори Грейс. Сърцето ѝ се разгуптя при вида му, толкова висок и елегантен с кадифеното вечерно сако и кадифените пантофи с избродирания герб с лъва и дракона.

— Разбира се, нали си пчелар.

— Тук има рояк.

— Да, Джорджи ми каза. — Той погледна към покрива. — Те май се канят да си лягат.

— Точно затова съм тук, за да ги отведе в новия им дом. Пригответе ги за тях кошер.

— Умница! И как ще го направиш?

— Като си сложа шапката, взема кепчето и буквално ги помета с него от стената. Ще паднат направо на топка.

— И как смяташ да ги отнесеш до кошера?

— Ще вървя пеша.

— Ще вървиш? В тъмното? — Той изви вежда.

— Още не е тъмно. Надявам се да стигна до дома, преди да мръкне.

Той се усмихна и зъбите блеснаха бели на лицето му, което изглеждаше кафяво заради спускащата се нощ.

— Но сега говориш с мен.

Тя се засмя нервно.

— Да, това може да ме забави малко.

— Е, щом се бавиш заради мен, мой дълг е да те откарам до дома.

— Но... — започна тя.

— Настоявам — прекъсна я рязко, после въздъхна изморено. — Готов съм на всичко, за да не се върна в салона. Мама и Джорджи водят разгорещен спор какво ще правят, когато започне войната. Ужасно е отегчително. Прасета или кози, овце или крави? И двете не могат да различат крава от коза, така че явно слепецът ще води слепец. Татко е в кабинета си и прави модел на кораб, а аз, е, не мога да стоя и да слушам двете гъски, нали? Не и без да си изгубя разсъдък. Затова

съм тук, на услугите на пчеларя, и съм много щастлив от този факт. Кажете ми как да ти помогна? Вероятно бих могъл да те забавя още малко с несръчността си. — Неговата тирада я остави безмълвна. Тя се взираше в него с изумление. — Знаеш, че ти трябва помощ. Дори само да държи стълбата, докато се покатериш на тази главомайваща височина. — Той хвърли угарката на цигарата сред кукуряците.

— Да, стълбата — рече тя накрая. — Господи, звучиш отчаян.

— Такъв съм, Грейс. Ако баба беше жива, щях да потърся убежище при нея. Тя би ме разбрала.

— Съжалявам за баба ти.

— Аз също. Много съжалявам. Всеки ден ми липсва. Предполагам, че и баща ти ти липсва така.

— Да. Ходя на гроба му винаги когато мога.

Лицето му омекна и той я погледна напрегнато.

— Наистина ли?

— Да, той е в църковния двор.

— Колко си сладка, Грейс — рече той нежно.

— Ти не ходиш ли на гроба на баба си?

— Не съм ходил от погребението.

— Защо?

— Вероятно защото бях зает в Бовингтън. — Сведе поглед към краката си. — Не обичам църкви и гробища, Грейс. Това е истината. Смъртта ме ужасява. — Вдигна очи и й се усмихна тъжно. — Много ли съм лош, че не я посещавам?

— Разбира се, че не си. Тя и без това не е там.

— Така ли? Тогава къде е?

— С теб.

— Възхищавам се на увереността ти. Наистина се надявам да си права, Грейс.

— Убедена съм, че татко е с мен. Харесва ми да си мисля, че е в нашата градина или при кошерите. Сигурна съм, че е на местата, които обичаше най-много.

— Ти се омъжи — рече той внезапно.

— Да. Благодаря ти за цветята. Наистина много мило от твоя страна.

— Радвам се, че си ги приела. Достатъчно големи ли бяха?

— Огромни.

Той засия доволен.

— Добре.

— Благодаря и за писмото ти след смъртта на татко. Наистина, ти си много внимателен. Не мисля, че мога да ти отвърна със същото.

— Не искам нищо в замяна, Грейс.

— Е, така или иначе бе много мило от твоя страна. — Настъпи неловка пауза, но Грейс бързо я запълни: — Ти също си се оженил. Забравих да те поздравя. Колко съм глупава.

— Да, и двамата вече сме семейни.

Грейс беше сигурна, че усеща някаква тъга в думите му.

— Да, не е ли прекрасно — рече тя, засрамена, че гласът ѝ прозвуча твърде безизразно.

Той я гледаше с топлина, сякаш наивността ѝ го забавляваше.

— Е, казвай какво да правя. Сега съм твой помощник. Стълбата? Предполагам, че не мога да те спра да се покатериш по нея като катеричка.

— Да, стълбата. Трябва да се кача, за да стигна до пчелите.

— Тогава аз ще я държа, за да не се клати. Няма нищо по-лошо от клатеща се стълба, когато си на върха ѝ. — Той се изсмя и се наведе да я вдигне от тревата. Щом я опря стабилно на стената на къщата, възможно най-близо до пчелите, без да ги смути, се обърна победоносно към Грейс. — Какво ще кажеш?

— Идеално.

— С кошницата ли ще се покатериш — или с кепчето, както го наричаш? Да го държа ли аз, докато стигнеш горе.

— Ще се справя, благодаря. — Тя се приближи и стъпи на първото стъпало. Руфъс беше точно до нея. Усещаше лимоновия аромат на одеколона му и тютюна в дъха му.

— Внимавай — рече той.

Грейс започна да се катери. Руфъс държеше стълбата и гледаше как тя се издига към топката от спящи пчели.

— Стигна ли вече? Не падай, не обещавам, че ще мога да те хвана, макар че ще направя всичко по силите си. — Когато стигна до пчелите, Грейс се закрепил стабилно, постави кошницата под пчелите и ловко ги събра от стената с другата ръка. Руфъс видя, че тя се пуска от стълбата, и притисна основата ѝ с всички сили.

— Грейс, караш ме доста да се притеснявам тук долу. Какво му става на господин Хийт, по дяволите, да те остави да рискуваш живота си така? Бързо слизай долу. Настоявам. Не позволявам да стоиш там и минута повече.

Когато слезе от стълбата, Грейс се смееше така силно, че коремът я болеше.

— На какво се смееш? — попита той възмутено.

— На теб — отговори тя. — Все говориш ли говориш... — Пак се засмя.

— Е, притесни ме, какво толкова. — Гледаше как затваря капака на кошницата. — Всичките ли ги събра?

— Всичките. — Грейс си свали шапката. — Благодаря ви, лорд Мелвил.

— Руфъс. Господи, познаваме се достатъчно добре, за да се обръщаме един към друг на малко име. Казах ти да ме наричаш Руфъс преди шест години. Освен това аз не мога да те наричам госпожа Валънтайн. Това е абсурдно. Току-що ти спасих живота. — Усмихна й се. — Подиграваш ми се, Грейс.

— Трябва да се чуеш.

— Просто изразявам загриженост. Трябва да си благодарна.

— Аз съм, много съм благодарна. Ти ми разведри деня. — Той нямаше представа колко вярно е това. И двамата се засмяха.

— Ела, ще те откарам у дома.

— Няма ли да е по-добре да кажеш на някого къде отиваш?

— О, те ще пият шампанско и ще обсъждат крави още доста време. Освен това казах на Джонсън, че идвам да ти помогна с пчелите. — Той сложи ръка на кръста й и я поведе през градината.

— В нощта има нещо прекрасно съблазнително, не мислиш ли? — Той вдиша ентузиазирано. — Всички тези малки твари, които щъкат наоколо. Човек не знае колко очи го наблюдават от храстите. Лисици, язовци, зайци, фазани, мишки? Харесвам звездите и синьото кадифено небе. Събуждат усещане за опасност и романтика.

— И на мен ми харесват — съгласи се Грейс. — Повечето хора се страхуват от тъмното.

— Но не и ние с теб, Грейс. Обзалагам се, че обичаш ароматите и звуците, които се долавят само нощем. Джорджи спи на светната лампа в коридора. Много досадно, защото аз обичам да спя на изгасена

лампа, с дръпнати завеси и отворени прозорци, за да усещам нощта в цялата ѝ прелест. — Изсмия се тихо. — Може би с теб сме нощни създания. Умеем да ценим нощта.

— Тя наистина е много мистериозна — съгласи се Грейс, опиянена от дълбокия резонанс на гласа му. Беше мек и някак зърнест, като шоколадови бонбони.

— Ако не трябваше да се връщам за вечеря и ти не трябваше да се връщаш при Фреди, бих те поканил да седнем на някоя пейка, за да слушаме шумовете на градината.

— Много би ми харесало.

— Мога да се закълна, че е възможно да чуеш дъха на дърветата. В тъмното слухът ни е по-остър, защото очите ни не виждат и ушите трябва да работят по-усилено. Можеш да чуеш как градината диша, вдишва и издишва. Това е най-интересният звук на света.

— Наистина ли? Наистина ли можеш да чуеш как градината диша?

— Наистина, Грейс. Може би някоя нощ ще се окажем сами в този малък рай и ще ти покажа.

Те стигнаха до колата пред къщата и Руфъс постави внимателно кошницата на задната седалка.

— Надявам се, че няма да се събудят от рева на двигателя и да забръмчат из колата.

— Няма — отвърна Грейс. — Много са сънени, освен това капакът е плътно затворен. — Той отвори вратата на пътника и тя се качи. Отново вдиша с наслада аромата на кожа и полир, като почти не смееше да повярва, че е сама с Руфъс и че той ѝ обеща да ѝ покаже градината нощем.

— А какво ще правиш с пчелите, когато ги занесеш у дома? — попита той, докато седнаше до нея.

— Ще ги сложа в нов кошер.

— Специално ли го направи?

— Не, татко имаше няколко празни кошера, затова избрах един от тях. Надявам се, че ще им хареса и ще започнат да правят мед.

— И той ще се озове в буркани на масата ни за закуска, за препечените филийки и чая. — Въздъхна и се вгледа в пътя пред тях. — Надявам се Фреди да знае какъв късметлия е.

— Сигурна съм, че знае — отвърна тя и добави бързо: — И аз съм голяма късметлийка.

— Разбира се. Аз съм доволен, защото ти си съкровище, Грейс. Надявам се, нямаш нищо против, че ти го казвам. Не е много редно, знам, но мен не ме бива да пазя нещата. Ти си много специално момиче. Видях го още когато беше дете и това качество не е изчезнало, всъщност е разцъфнало. Ти се превърна в много специална жена и се надявам Фреди да го вижда, да го оценява и да го пази, защото ти заслужаваш да бъдеш ценена.

На Грейс ѝ стана много горещо. Лицето ѝ пламтеше, гърдите ѝ бяха като пещ под защитния костюм.

— О, Фреди е много любящ — отвърна тя, искаше ѝ се той да заговори за друго.

— Смутих те. Съжалявам — рече внезапно Руфъс. — Не биваше да предполагам, че Фреди не осъзнава достойнствата ти. Разбира се, че ги осъзнава. Трябва да е спял, за да не ги вижда. Каж ми, той ще ти помогне ли да сложиш пчелите в новия кошер, или ти ще се справиш сама?

— Ще се справя сама.

— Как, просто ще ги изсипеш вътре като чакъл?

— Да. — Тя се засмя на усмивката му. Руфъс винаги описваше много забавно нещата.

— Те ще са доста объркани, когато се събудят на сутринта.

— Предполагам, но ще свикнат с кошера много бързо. Стига царицата да е там, ще знаят какво точно да направят.

Руфъс спря пред къщата. Вътре светеше, но Фреди го нямаше, защото велосипедът му не беше на обичайното място. Грейс предположи, че е още в кръчмата, и бе облекчена, защото знаеше, че той ще ревнува, ако види Руфъс да я кара до дома.

— Ще изпратя Лимон с колелото ти утре.

— Не се тревожи, мога да намина да го взема.

— Защо? Ако щях да съм си у дома, щях да настоявам да дойдеш, за да можем да поговорим пак, но рано сутринта заминавам за Бовингтън.

Грейс усети как страх изпълва гърдите ѝ. Помисли си за приближаващата война и неговото участие в нея. Искаше да му каже да се пази, но не му беше съпруга. Нямаше право да му казва нищо.

— Благодаря, че ме докара — рече накрая.

— Не, аз ти благодаря, че махна пчелите. Всички ще спим спокойно тази нощ, като знаем, че Джорджи е доволна. — Усмихна се тъжно и слезе от колата. Помогна ѝ да отнесе кошницата до кошерите. — Бих искал да видя как ще го направиш, но се страхувам, че ще закъснея за вечеря.

— Вероятно можеш да кажеш на майка си и на лейди Джорджина, че ако се тревожат кой ще се грижи за животните, аз с радост ще им помогна.

— Ще им кажа — рече той твърдо. — Това ще сложи край на препирнята им.

Той се вгледа в нея дълго. Само мракът изпълваше пространството между тях, беше вълнуващо и мистериозно. Грейс забрави да диша. Тежестта на погледа му бе почти непоносима.

— Лека нощ, Малка пчеличке — каза той най-сетне.

— Лека нощ, Руфъс.

И внезапно той си отиде, а градината като че ли се смяляваше и изстиваше, докато отново не се изпълни единствено с тишина. Грейс си пое дълбоко дъх, за да се пребори с копнежа, който пълзеше и я поглъщаше в болезнената си и все по-затягаща се прегръдка. Тя беше омъжена. Не биваше да мисли за Руфъс по този начин; а камо ли да го обича. Но щом изсипа пчелите в кошера и затвори капака, остана съвсем неподвижна и се опита да чуе дъха на нощната градина.

[1] Women's Royal Naval Service (Женска спомагателна служба) през Втората световна война, наричани популярно WRENS, като птичките орехчета. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 19

Пчелите приеха новия си дом, както Грейс се надяваше. Тя ги наблюдаваше и си припомняше вечерта с Руфъс, повтаряше си разговора отново и отново, докато вече чуваше дълбокия тембър на гласа му, сякаш той бе точно до нея. Представяше си симпатичния начин, по който свиваше рамене, когато се смееше, смутеното изражение, което смекчава лицето с фини черти, и откриваше там изненадваща уязвимост, която не беше забелязала преди. В онзи миг до стълбата, когато се смяха заедно на тревогите му, той някак ѝ стана равен. Вече не беше аристократ на пиедестал, а мъж, който незнайно защо го беше грижа за нея.

Вечерите, когато Фреди беше в кръчмата с баща си и приятелите си, тя започна да прави синя копринена торбичка с лавандула за Руфъс, за да спи по-добре. Много ѝ се искаше да избродира „Р“ отпред, но се страхуваше, че Фреди може да я намери. Затова избродира малка пчеличка. Оправдаваше се пред себе си, че просто иска някак да му благодари за огромния букет, който ѝ беше изпратил на сватбата. Нямаше причина да се чувства виновна. Тя не предаваше Фреди; тя просто правеше подарък за приятел.

След опиянението онази вечер Грейс се завърна към семейния живот и се опита да се концентрира върху съпруга си и задълженията си като съпруга. Прие предложението на господин Хийт за уроци по градинарство, но всеки път, щом отидеше в имението, колата на Руфъс я нямаше. Все се надяваше, че той ще се появи иззад ъгъла както във вечерта с пчелния рояк, но не стана така. Вместо това понякога виждаше лейди Джорджина на терасата заедно със свекърва ѝ, лейди Пензълуд, и някакви добре облечени жени със светли шапки, които им гостуваха. Смехът им кънтеше над моравата, а Джонсън и другите слуги им носеха напитки и всякакви лакомства. Докато вървеше след господин Хийт с кафяв работен гащеризон и вързана с шал коса, Грейс беше невидима за дамите. Но веднъж, когато му помагаше при лехата с хортензиите близо до къщата, вдигна поглед и видя, че лейди Джорджина се вира в нея. Цигарата димеше в абаносово цигаре на

сантиметри от алените ѝ устни, а фината кожа между веждите ѝ беше сбърчена. Грейс сведе поглед към алхемилата, но усещаше с гърба си погледа ѝ, който сякаш прогаряше дрехите. Трескаво се питаше дали лейди Джорджина е имала нещо против, че съпругът ѝ я е откарал с пчелите, или вероятно ги е дочула да разговарят, когато тя се качваше по стълбата? Докато превърташе възможностите, Грейс не чуваше какво ѝ говори господин Хийт. Накрая старецът се обърна към нея и се усмихна.

— Какво ти се върти в главата, Грейс, защото си някъде много далеч?

Дойде юли и дните на Фреди се преляха в дълги вечери на полето, докато прибираше пшеницата и ечемика; връщаше се покрит с прах и вмирисан на пот. Никога не беше твърде изморен, за да попита как е минал денят ѝ и да я изслуша, докато тя му сервираше вечеря в кухнята. Понякога, когато беше много топло, те взимаха чиниите си навън и се хранеха в градината, Фреди хващаше ръката ѝ и си спомняха миналото. Той най-много обичаше да си припомня момента, в който я целуна за първи път до реката.

Светлината омекваше, а Грейс се питаше дали това ще е последното лято от живота, който познаваше. Войната вече беше сигурна. Фреди се бе записал в Доброволческата кавалерия на Дорсет, а госпожа Емерсън ѝ каза, че Руфъс е последвал стъпките на баща си и се присъединил към танков батальон на Кралските драгуни. Мъжете вече не си играеха на войници, те бяха войници и мнозина щяха да жертват живота си в тази война, която беше съвсем истинска. Грейс се опитваше да не мисли за това, но когато отиваше да провери кошерите и чуваше само тихото чукане на кълвача, лекото чирикане на сините синигери и мелодичните песни на коса, сърцето ѝ се изпълваше с тъга по всичко, което можеше да изгуби. От спокойната красота на градината тя с ужас гледаше към хоризонт на мрак и смърт. Войната приближаваше и като могъща буря щеше да помете всичко, което тя обичаше.

На трети септември Британия обяви война на Германия. Грейс стоеше до радиото с Фреди, Мей, Майкъл, Джоузефин и другите местни в „Лисицата и гъската“. Искаха да чуят новината заедно, в

кръчмата, където щяха да намерят утеха и подкрепа от останалите. Грейс огледа зачервените лица и трескавите очи на младите мъже, които бяха изпаднали в патриотична треска и бяха изпълнени с възмущение от дързостта на Адолф Хитлер. Но за разлика от тях, тя не виждаше в това вълнуващо приключение. Виждаше само смърт и нещастieto на онези, които като нея щяха да останат тук. Погледна към Мей и видя, че тя плаче.

Когато се сбогуваше с Фреди, Грейс го прегърна силно с надеждата, че с тази яростна прегръдка някак ще се реваншира за торбичката с лавандула и обичта си към Руфъс. Затвори очи, почувства как сълзите ѝ се стичат по сакото му и мълчаливо се помоли на Бог да ѝ прости и да опази скъпия ѝ Фреди, чиято любов не заслужаваше. Фреди я целуна страстно, но очите му сияеха от вълнение, а нейните сълзи само засилиха решимостта му да се докаже на бойното поле и да се върне при нея като герой — герой, който не би се страхувал от ужилване на пчела.

Когато всички годни за война мъже заминаха, старият мистър Хийт и мистър Суифт единствени останаха да поддържат градината, а господин Гарнър вече нямаше работници. Сега Грейс и другите жени в Уолбридж трябваше да се погрижат за всичко. Маркиза Пензълуд, вече без съпруга и сина си, щеше да взема всички решения. Тя прие това с железния стоицизъм, с който беше прочута нейната класа, и започна да надъхва жените като истински полковник. Тя ги събра на моравата, където госпожа Емерсън сервира чай и сладкиши под дървото, както бе направила и на годишното парти на Руфъс и лейди Джорджина миналото лято, и ги призова да бъдат единни, защото войната трябва да се води на всички фронтове.

Беше топъл септемврийски ден, но над тревата се носеше хладен ветрец, който им напомни, че лятото и безгрижният живот вече са свършили. На петдесет години, лейди Пензълуд още беше привлекателна, с високи скули и пълни, изящно извити устни. Меката ѝ коса и красивите кафяви очи не скриваха силата в челюстта и брадичката, и ако някой се съмняваше в способността ѝ да управлява имението, то нейната решителност и деловитост бяха достатъчни, за да убедят всички поне в намерението ѝ. Тя застана пред тях висока и елегантна, с пола и сако от светъл туид, кремава копринена блуза, закопчана до врата, и ниски кафяви обувки с връзки. Носеше семпла

кафява шапка с поразително ветрило от фазанови пера от едната страна. Изглеждаше надеждна и достолепна. Тя ги караше да повярват, че са способни на всичко, дори да отблъснат немците, ако те дръзнаха да припарят в Уолбридж. За това Грейс преглътна сълзите и реши да се концентрира върху завръщането на Фреди. Със сигурност войната скоро щеше да свърши и всичко щеше да си дойде на мястото.

Коледа дойде и отмина, а Грейс тревожно чакаше писмата на Фреди. Те не ѝ казваха много за живота на фронта. Бяха изпълнени със спомени: за езерото, за фермата, за гората напролет и най-вече за любовта му към нея. Единствено беглото споменаване, че писмата ѝ го спасявали от това да „потъне в самота и носталгия“ и че ги държал до сърцето си, за да ги чете отново и отново, ѝ позволи да надникне в живота му там. Той пишеше, че мечтае за прости неща, и сега цени съвместния им живот още по-силно.

Той ѝ липсваше. Но тя нямаше време да се отдаде на самотата си. Беше част от голяма и весела група жени — Женската земеделска армия, както ги нарече правителството, — които работеха във фермата и в зеленчуковите градини и осигуряваха производството на храна за фронта. Дойдоха да помагат и жени от Лондон. Сред тях имаше едно дръзко момиче от Боу, на име Руби, което живееше при Грейс. Първоначално Грейс не искаше никой да се настанява в стаята на баща ѝ, но лейди Пензълуд поговори с нея и я убеди, че не е здравословно да държи тази стая като светилище.

— Сега сме във война, скъпа, и не е време за сантименталности — каза тя, а Грейс видя Руфъс в нейните тъмнокафяви очи и фини черти и веднага отстъпи.

Руби беше забавно момиче на деветнайсет, което търсеше приключения. С руси къдрици, сини като на кукла очи и порцеланова кожа, тя щеше да прилича на Златокоска, ако не беше аленото червило, което слагаше дори на нивата, и цигарата, която вечно стърчеше от ъгълчето на устата ѝ като на някой хамалин. Грейс веднага я хареса, особено когато Руби, която си нямаше и понятие от селска работа, се смееше гръмогласно всеки път, щом изскубнеше бурен и установеше, че е морков или репичка. Седяха до късно, слушаха радио и клюкарстваха — клюки в имението имаше в изобилие.

Уолбридж Хол внезапно се изпълни с деца, изпратени от Лондон на сигурно място, с карирани пуловерчета и обувки с връзки. Грейс, чието основно задължение бе да помага на господин Хийт в зеленчуковата градина, носеше с щайги продукцията в кухните, където седнаше за малко на приказка и чаша чай с госпожа Емерсън. Тя й довери, че лейди Пензълуд много искала още деца, затова нарочно избрала още няколко братчета и сестричета и така евакуираните деца станали седем.

— Господи, тази къща е достатъчно голяма за двойно повече деца — изсумтя тя. Отпи от чая и продължи тихо: — Лейди Мелвил беше така ужасена от внезапната инвазия на мъниците, че се заключи в спалнята си за цели два дни. Не мисля, че обича децата. Представяш ли си? Да не обича деца. Проблемът ѝ е, че е разглезена. Лейди Пензълуд обаче е готова да запретне ръкави и да се хване на работа заедно с нас. Знаеш ли, че дойде да помага за чая на децата вчера? Представяш ли си! Седна с тях и всички се смееха и разговаряха като едно голямо щастливо семейство. Тя сега е в стихията си. Тази война ѝ даде нова воля за живот. Тя купи кравите за мляко. Тя поиска от господин Гарнър да ѝ покаже как да ги дои. Представи си само? Маркиза Пензълуд да дои крава. Това никога нямаше да се случи преди войната. А лейди Мелвил... тя не би припарила до животните. Казва, че ѝ смъдели очите от тях. Дори не иска да събере яйцата. Имаме яйца да направим омлети за цялото графство. Лейди Пензълуд започна отново да язди и да излиза с господин Суифт. Това е добър начин да огледа земята и да провери как вървят нещата. Много ѝ се възхищавам. Но не се възхищавам особено на лейди Мелвил, макар че все пак плете чорапи за интендантството.

През лятото Фреди се прибра в отпуск, с кафява униформа с колан и фуражка. Не искаше да говори за войната. Искаше да люби жена си, да пие с приятели и близки в „Лисицата и гъската“ и да инспектира фермата с господин Гарнър. Грейс беше много щастлива да го види. Месеците на Западния фронт бяха направили кожата му потъмна, и бяха смъкнали всяка тлъстинка от костите му, но той все още си беше същият Фреди, дръзко чаровен и закачлив. Пушеше много и заедно с Руби изпълваха кухнята с мъгла за минути.

Грейс му приготвяше огромни ястия от готварската книга на майка си. Дажбите се отразяваха по-малко на хората в провинцията

благодарение на зеленчуците и млечните продукти, които идваха от имението, и тя вадеше мед от кошерите вместо захар, така че Фреди се хранеше добре. Той поглъщаше огромни количества и когато се върна в батальона си в края на отпуската, лицето му се беше наляло, а бузите отново розовееха.

Грейс много се радваше на съпруга си и щом той си тръгна, тя потъна в така дълбока самота, че нито Мей, нито Руби успяха да я разведрят. Част от нея копнееше за дете, за да има кого да обича и за кого да се грижи, но мисълта да роди в такъв плашещ и несигурен свят я ужасяваше, затова месец след заминаването на Фреди посрещна със смесени чувства факта, че не е забременяла. Посвети се на пчелите и на зеленчуковата градина в имението, пишеше на Фреди дълги писма на хартия за въздушна поща с най-ситния почерк и се молеше за него, преди да си легне.

Отдавна беше завършила торбичката за лавандула за Руфъс, но не знаеше как да му я изпрати. Тя стоеше на нощното ѝ шкафче до четките за коса и парфюма, и съхраняваше спомени и копнежи, от които Грейс знаеше, че трябва да се освободи. Но седмиците минаваха, а тя осъзна, че все по-често вади от чекмеджето писмото, което ѝ бе написал след смъртта на баща ѝ, и картичката, дошла с цветята в сватбения ѝ ден. Безмълвно се молеше на Бог да го опази и със същите трескави молитви търсеше прошка за безразсъдното си глупаво сърце.

Тогава един ден в края на лятото Руфъс се прибра у дома.

Грейс буташе велосипеда си през гората след дълъг ден работа в градините на имението. Въздухът беше влажен и малки мушици висяха на облаци, уловени в сноп светлина от залязващото слънце, което изливаше лъчи през пролуките в листата. Грейс слушаше с удоволствие шумоленето на животни в храстите и отново си спомняше за нощното дихание, което Руфъс твърдеше, че долавя, когато мракът изостря слуха. Точно когато си помисли за него, той се появи пред нея. Вървеше по тясна, съседна на нейната пътечка.

Изненадата ѝ беше така огромна, че я лиши от задръжки.

— Руфъс! — извика тя щастливо. — Прибрал си се!

Той се зарадва на ентусиазма ѝ. Усмихна се широко и свали шапката си.

— Прибрах се. И много се радвам, че съм тук.

Грейс огледа капитанската му униформа. Той беше по-красив отвсякога и тя усети как адреналинът се излива във вените ѝ.

— В отпуск ли си?

— Прехвърлиха ме в щаба на генерал Донкастър в Бовингтън — отвърна той.

— Това е прекрасно! — възкликна Грейс.

— Дойдох за кратко. Скоро ще замина пак. За Африка.

— О... — Очите ѝ издадоха разочарованието ѝ и той се усмихна топло, сякаш ясно видя горящата в нея любов и това го трогна.

— Но сега съм тук — добави тихо.

— Кога се върна?

— Този следобед.

— Изглеждаш добре.

— И се чувствам добре, макар че храната е лоша. Липсват ми пържолите и паят с бърбеци на госпожа Емерсън. Войната е приключение, но се опасявам, че ще е много, много дълго.

— Не говори така — изстена тя. — Не мисля, че ще го понеса.

— Тогава да не говорим за войната. Не е ли хубаво тук? — Въздъхна с наслада и огледа папратите и къпините, сякаш ги виждаше за първи път. — Остави си колелото, Грейс. Искам да ти покажа нещо.

Тя се поколеба за миг, внезапно осъзна, че е сама с него, и се притесни как би изглеждало това, ако някой ги види.

— Само за минутка — каза той, а изражението му беше така мило, че тя остави колелото да падне в тревата и го последва обратно по пътеката, по която беше дошъл, навътре в гората.

Папратите бяха високи до кръста, а пътеката толкова тясна, че трябваше да вървят един зад друг. Руфъс тръгна по едно възвишение и я изведе в част от гората, която тя познаваше добре, защото понякога идваше тук с господин Суифт, за да му помага с фазаните. Но после той се отклони от пътеката и пое право през храстите. Тя го последва мълчаливо, докато не стигнаха до малка полянка. В единия ѝ край имаше дървена детска къщичка.

— Татко я построи за мен, когато бях малък — каза ѝ Руфъс. — Смятах я за великолепа.

— Колко хубаво.

— Той обича да строи разни неща. Разбира се, щеше да е доволен, ако беше лодка. — Изсмия се тихо, привеждайки рамене. — Но ела да видиш какво открих току-що. — Хвана я за ръка и от допира му бузите ѝ пламнаха. Тя знаеше, че трябва да се отдръпне, но ѝ беше толкова хубаво така, че не го направи и опита да се убеди, че той просто се държи приятелски.

Руфъс се обърна и опря пръст в устните си. Любопитството ѝ нарасна и тя забрави за ръката му. Той внимателно отвори с крак вратичката и ѝ даде знак да погледне вътре. Грейс се наведе и най-сетне го пусна. В горния ъгъл на малката къщичка имаше птиче гнездо, пълно с малки пухкави пиленца, жълтите им човки зееха отворени в очакване на храна. Докато ги гледаше, притеснението ѝ, че е сама с Руфъс, изчезна напълно заради трогателната сцена.

— Невероятно е да видиш пълно с пиленца гнездо в края на лятото! — прошепна тя, отдръпвайки се. — Късметлии сме, че ги видяхме така отблизо. Но как майката влита вътре?

— През прозореца. Не ѝ трябва много място. Дойдох да видя къщичката и да вляза за миг в детството си. Да си почина в спомените. Сега животът е твърде сериозен за моя вкус. — Усмихна се тъжно и Грейс забеляза в очите му нещо мрачно, което не беше виждала преди. — Дойдох да избягам и тогава те чух как си тананикаш по пътеката.

— Тананиках ли си?

— Да, тананикаше.

— Не съм усетила.

— Реших, че ще ти хареса да видиш пиленцата. Казах си, че от всички, които познавам, Грейс Валънтайн е единствената, която истински ще им се зарадва.

— Те са прекрасни — отвърна тя, поласкана.

Той се вгледа в нея, нежността в очите му беше съвсем неприкрита.

— Не, ти си прекрасна — рече тихо. Грейс се втренчи в него, сепната от това неочаквано изявление. — Господ да ми е на помощ, Грейс, но те обичам: Не мога да го отричам и не мога да го потискам повече. Обичам те с цялото си сърце.

Изплашена, Грейс неволно ахна.

— Недей! — промълви, но дори тя чу немощта в гласа си и разбра, че той вижда, че отвръща на любовта му, която се прояви в

розовината, избила по бузите ѝ. Несмутен от слабия ѝ протест, той се наведе и притисна нежно устни в нейните.

Отдръпна се и каза:

— Ако не ме обичаш, кажи го и няма да те целувам повече. Обещавам. Можем да се преструваме, че това не се е случило.

Грейс поклати бавно глава.

— Обичам те, Руфъс — каза тя бавно. Думите, изречени на глас, бяха като освободени от клетка гълъби и тя разбра, че вече не може да ги върне обратно. А когато той я прегърна, за да я целуне отново, тя осъзна и че не иска да ги връща.

ГЛАВА 20

Когато Руфъс я целуна, Грейс не помисли за Фреди. Сякаш той беше част от друг живот, от сън, и само този миг с Руфъс бе истински. Докато ръцете му я прегръщаха и между тях нямаше нищо друго, освен звука на забързаните им сърца, те бяха едно. Нямаше разлика в класата или в произхода, която да ги разделя. Те бяха просто двама души, чиято любов беше израствала бавно и сигурно от първия миг, в който се срещнаха на тревата пред църквата преди осем години. Грейс си бе представяла този момент хиляди пъти и в ума ѝ той винаги ѝ се струваше съвсем правилен. Сега тя знаеше, че въображението не я е излъгало. Те бяха две бродещи души, които най-сетне са се намерили.

— О, Грейс — въздъхна Руфъс, като отметна назад кичурите от лицето ѝ. — Аз съм най-щастливият мъж на света, щом съм обичан от теб. Трябваше да те отведа към залеза преди много години и да те запазя за себе си.

— Обичам те от мига, в който сложих пчелата на ръката ти. Помниш ли?

Той се засмя.

— Скъпа моя Грейс, разбира се, че помня. Тогава ти беше още момиче. Знаех, че ще разцъфнеш в красива жена. Виж се сега, колко си хубава. Искам да ми разкажеш какво прави, докато ме нямаше. Искам да чуя всичко. До най-малката подробност. Искам да чуя за пчелите и за броколите! Искам да ги отнеса с мен, когато се върна в онази проклета война. — Той хвана ръцете ѝ. — Но да не говорим за нея. Ела, повърви с мен. Познавам тази гора като дланта си и искам да ѝ се насладя с теб някъде, където никой не може да ни открие. Тази малка къщичка на тази прекрасна полянка ще бъде нашето тайно местенце. Никой няма да ни открие тук. Тук ще можем да се преструваме, че Джорджи и Фреди не съществуват, че сме само ти и аз. — Целуна я по челото. — Моята малка пчеличка.

Както обикновено през деня Грейс работеше, а вечер, когато се прибираше у дома през гората, Руфъс се появяваше като един от галантните рицари на крал Артур, за да я вземе в прегръдките си и да я отведе във вълшебното кралство. Той беше сложил одеяла в дървената къщичка и те ги разстилаха на тревата, където лежаха преплетени един в друг, наслаждавайки се на кратките си мигове заедно. Той си играеше с дългите кичури на косата ѝ, прибираше ги зад ушите ѝ или ги усукваше на пръстите си, казваше ѝ колко е красива и как го е спасила от скучния и безсмислен живот. Грейс му разказваше за пчелите и за Руби, за работата си в зеленчуковата градина и във фермата, и за клюките от имението. Той обичаше да слуша какво говори госпожа Емерсън за тях, но Грейс много внимаваше да не повтаря думите ѝ за лейди Джорджина. По-добре беше изобщо да не говорят за половинките си.

Подобно на майка си, маркизата, Руфъс обожаваше евакуираните в имението деца. Грейс го слушаше как говори за тях и чувстваше лека тръпка някъде дълбоко в корема си, защото тя също усещаше все по-нарастващото желание да има деца. Как ѝ се щеше да бяха от Руфъс, но това бе невъзможно. Лейди Джорджина щеше да му роди наследник, а Бог желаше Грейс да носи детето на Фреди и нищо от любовта им нямаше да остане на този свят. Никой никога нямаше да разбере. Тя щеше да остане завинаги скрита и един ден ще умре с тях. Колко много ѝ се искаше да се съхрани поне нещо от нея.

Тя даде на Руфъс торбичката с лавандула вечерта преди той да тръгне за Африка.

— Скъпа моя, колко мило от твоя страна. Винаги ще я пазя — каза той, притисна я към носа си и я помириша. — Много си ми умна. — После зарови лице в шията ѝ и я целуна. — Ще ми се да можех да сложа този аромат в малка торбичка и да отнеса част от теб на фронта.

Тя се размърда на одеялото.

— Гъделичкаш ме.

Той изръмжа като мечка.

— А тук? — И прокара устни по ключицата ѝ.

Тя се засмя неудържимо.

— Да, спри! — Но всъщност не искаше да спира.

Той откачи презрамките на гащеризона и разкопча бавно седефените копчета на блузата ѝ, докато не разкри белия памучен

сутиен и гърдите ѝ. Започна бавно да целува меката кожа между тях. Грейс спря да се смее. Той никога не я беше докосвал там. Без да каже и дума, той плъзна ръка под нея, за да разкопчае сутиена. Тя не направи опит да го спре. Въздухът около тях застина, гората внезапно притихна, сякаш съзнаваше, че този миг е свещен. Сега гърдите ѝ бяха разголени и тя стаи дъх. Той отново я целуна по устата и започна да гали гърдите ѝ, докато тя издаде тих стон. След това езикът му замени пръстите, а тя вдигна брадичка и затвори очи, почувства напрежението, което се събираше в сърцевината на корема ѝ като бушуващ огън.

Знаеше, че няма да го види с месеци. Вероятно го виждаше дори за последно. Войната правеше бъдещето толкова несигурно, а настоящето — по-важно от всичко; вече нищо друго нямаше значение, защото само това имаха. В настоящето, докато сетивата ѝ се изостряха заедно с копнежа, тя му позволи да я съблече. Той свали гащеризона, а тя съблече блузата и сутиена си. Тогава той пъхна пръсти в гащичките ѝ, плъзна ги по краката ѝ и ги захвърли на тревата. Докато лежеше гола на петнистата светлина, която се промъкваше между листата, тя позволи на очите на Руфъс да я поглъщат. Съпругът ѝ единствен я беше виждал гола; сега лежеше уязвима и разсъблечена пред любовника си, който изследваше всяка извивка и вдлъбнатина с жадна наслада, а тя въздишаше и стенеше както никога досега.

След като се любиха, Руфъс бръкна в джоба на сакото си и извади пакет „Кемъл“. Запали една цигара и си дръпна.

— Ще отнеса спомена за този ден със себе си, за да заличава ужасите на войната — каза ѝ той. — Сега те чувствам по-близка, Грейс. Взех те в прегръдките си и те направих моя.

— Кога ще се върнеш?

— Не зная.

— Ще мисля за теб всеки ден.

— Това ми харесва. Харесва ми да си мисля как си мислиш за мен. И аз имам нещо, което ще ти напомня за мен. — Пъхна ръка в друг джоб и извади червена кадифена кутийка. — Много се зарадвах, когато го намерих. Купих го в Лондон преди войната и оттогава го пазя. Тогава не беше подходящо да ти го дам.

— О, Руфъс, не бива.

— Разбира се, че не бива, но това не е спирало никого да прави каквото иска, а аз го исках много. Направо прогаряше дупка в джоба

ми.

Тя натисна малката златна закопчалка и вдигна капака. Вътре блещукаше и искреше диамантена брошка с формата на пчела. Грейс ахна от удоволствие.

— О, красива е! — възкликна с възхищение. — Съвършена е. Не си представям нещо друго на света, което да е по-подходящо за мен. Сигурно е много скъпа, Руфъс. Притесняваш ме...

— Много си сладка, скъпа.

— Е, това са диаманти, нали?

— Разбира се, че са диаманти. Жълти и бели. Ти струваш много повече за мен от някакво си изрязано стъкло. Виждаш ли, още тогава те обичах, без да подозираш.

— И аз те обичах, без да подозираш — засмя се тя.

— Трябва винаги да я носиш.

— О, ще я нося.

— А ако Фреди пита?

— Ще измисля нещо.

— Може да кажеш, че баба ми ти я е завещала от благодарност, че облекчи артритата ѝ.

— Много добра идея. Точно това ще кажа. Той няма да се усъмни.

— Всеки път, когато видя пчела, ще я купувам за теб, докато къщата ти се изпълни със символи на моята любов. Ще ти купя цяла колекция, толкова голяма, че никога няма да ме забравиш.

— Но аз и без това не искам да те забравя — възрази тя, чувстваше се лека като перце.

— И аз няма да те забравя никога. Знаеш го, нали, Грейс? Знаеш, че каквото и да се случи, никога няма да забравя моята Малка пчеличка. Ти винаги ще си единствената ми истинска любов.

В този миг чуха гласове навътре в гората и се спогледаха ужасени.

— Обличай се — прошепна той и хвърли цигарата в храстите. Бързо навлякоха дрехите си. Грейс беше пребледняла от страх. Пъхна червената кадифена кутийка в джоба на гащеризона си и върза косата си с шала. Гласовете като че ли не се приближаваха. Сега се дочу тих смях, носен от бриза, както и мъжки глас. Руфъс я хвана за ръка.

— Ела — прошепна той и тя поклати глава. — Всичко е наред, знам къде са. Но те не знаят къде сме ние. Довери ми се. — Поведе я бавно към гласовете. Грейс потрепваше всеки път, когато нещо изпращяваше под краката ѝ. Искаше да му каже, че са безразсъдни. Ако ги откриеха, какво щяха да кажат? Но той държеше здраво ръката ѝ и с решителна крачка си пробиваше тихо път през храстите. Накрая ѝ каза да клекне и заедно се вгледаха между дърветата.

Това, което видяха, притесни Грейс повече от мисълта, че ще ги разкрият. Но Руфъс много се развесели.

— Господи! — възкликна той. — Кой би предположил? Мама и господин Суифт!

— Да вървим! — изсъска Грейс, ужасена от факта, че маркиза Пензълуд е притисната към едно дърво от пазача на дивеча. Беше чела тайно „Любовникът на лейди Чатърли“, след като Джоузефин ѝ го зае, но не си бе представяла, че такива неща се случват наистина, определено не и на лейди Пензълуд.

— Виждаш ли? Всички го правят. Обзалагам се, че няма и една вярна съпруга в цялата страна. Предполагам, че мама не получава много удоволствие от татко. Горкият стар господин Суифт. Какъв се извъди! „Любовникът на лейди Пензълуд“ — изсмя се той, изричайки на глас мислите на Грейс.

— Не бива да ги гледаме. Невъзпитано е — прошепна Грейс, като се чудеше дали той включва и лейди Джорджина в обобщението си относно неверните съпруги.

— Добре. Хайде. Да се махаме отгук. — Той се изправи и тръгна спокойно по пътя, по който бяха дошли.

— Вдигаш много шум — прошепна разтревожена Грейс.

— О, те са твърде заети, за да забележат. — Пак се засмя и поклати глава. — Мама ми се издигна в очите! Какво момиче само!

— Не си ли разстроен?

— Защо да съм разстроен? Щях да съм ужасен лицемер, ако изневяратата на мама ме разстройваше. Татко никога не е бил особено внимателен съпруг, дори в най-добрите времена. Всяка свободна минута строи корабчета, когато трябва да прави любов с жена си. Изобщо не я виня, че е потърсила нежност другаде. Само се изненадвам, че е господин Суифт. Предполагам, че всички мъже от нейната класа са заминали на война. — Той хвана ръката на Грейс и я

вдигна към устните си. — Ти имаш вродено благородство, Грейс. Много графини не са никакви дами. А ти си благородна дама във всичко, освен по титла. Господи, ще ми се да можем да ти дам такава. Бих те направил графиня и ти щеше да си по-изискана и с по-благородна осанка от всички дами от аристокрацията. — Целуна я нежно. — Ти си моята дама, Грейс.

Внезапно мисълта за раздялата я завладя и тя се хвърли в прегръдките му.

— Ако можем да си принадлежим — рече тя. — Ако можеше това да е възможно. Но сме обречени завинаги да живеем разделени. А сега ти си тръгваш и може да не те видя отново.

— Скъпа, трябва да имаш по-голямо доверие на старото момче — рече той и стисна ръката ѝ. — Когато се върна, ще те притисна до някое дърво като господин Суифт.

Тя се засмя въпреки нещастieto си.

— Много си порочен.

— Присмял се хърбел на щърбел.

Тя погледна блещукащите му очи.

— Наистина те обичам, Руфъс.

— Знам, че ме обичаш, и това ще ми дава сили до края на войната, когато пак ще се съберем тук, на нашето тайно място, където никой, освен мама и господин Суифт, няма да ни намери. — Очите му станаха сериозни, докато галеше контурите на лицето ѝ. — Когато ти домъчнее за мен, докосни брошката, която ти дадох, и това ще изпрати телепатично послание право до сърцето ми.

— О, Руфъс, недей. Ще ме разплачеш.

Той се наведе да я целуне отново.

— Ако Бог ме опази, Грейс, ще се върна и ще се оженя за теб. Обещавам ти. Ще се разведе с Джорджи. А ти ще се разведе с Фреди. Нищо на този свят не може да ни попречи да се съберем.

На следващия ден Руфъс замина, а Грейс се върна на работа и външно нищо не изглеждаше променено. Но вътрешно всичко се беше променило. Грейс осъзна, че притежава изненадващата способност да живее два различни живота. Външен живот, в който пишеше дълги писма на Фреди, оплакваше се пред Руби, Джоузефин и Мей колко той

й липсва, и вътрешен, в който сърцето й копнееше за Руфъс. За свой срам установи, че притежава и изненадващата способност да лъже.

Руфъс й пишеше дълги писма от Африка, винаги адресирани до госпожица Бернадет Шорт, име, което бяха измислили, в случай че Фреди се върне в отпуск и попадне на някое писмо. Грейс можеше да каже, че Бернадет е момиче от Лондон, което за кратко е живяло при нея. Това беше идея на Руфъс, и то добра идея. Самото писмо започваше с „Моя скъпа малка Б^[1]“ и бе подписано „твой вечно верен Бродерик“, по името на един от предците му, което Грейс беше сметнала за особено забавно. Тя пазеше като очите си всяко писмо и ги криеше заедно с предишните две, които бе държала в чекмеджето на нощното шкафче, под разхлабена дъска под леглото. За разлика от Фреди, който никога не разказваше какво му се случва, Руфъс беше пълен с истории, поне пропуснатите от цензурата. Той като че ли искаше да се разтовари и Грейс бе поласкана, че пише така подробно за чувствата си и споделя с нея не само успехите, но и провалите си. Той беше много интелигентен и остроумен млад мъж и писмата му приличаха на къси разкази. Хората, които описваше, се превръщаха в герои, за които тя копнееше да чете още, и докато войната вилнееше, те се превръщаха и в герои, за които тя тъгуваше след трагичната им смърт. Той пишеше философски и остроумно, но едно изречение остана с нея в продължение на дни и я караше да плаче във възглавницата.

Шумът на войната е така силен, че унищожаваше всичко живо. Понякога имам чувството, че самата Земя спира да диша, защото, когато седя под звездите и не виждам нищо, освен страховете си, се опитвам да я чуя как диша, как вдишва и издишва, вдишва и издишва, и не чувам нищо, само мъртвешка тишина и моето слабо сърце, което продължава да бие заради единствената ми истинска любов.

Тя излезе посред нощ, седна навън, увита в палто от овча кожа, и затвори очи. Отначало чуваше само страховито бучене в ушите си, но после, когато сърцето й забави ритъм и слухът й се изостри, започна да

долавя тихото шумолене на малко животинче в храстите. Не отвори очи, но остави сетивата си да се настроят към тайния нощен живот в градината. Копнееше да чуе дишането, за което Руфъс говореше, и беше сигурна, че войната не е успяла все още да лиши нейната градина от живот.

Грейс с удоволствие установи, че госпожа Емерсън, източникът на всички клюки в имението, не е разбрала за аферата на лейди Пензълуд с господин Суифт. Готвачката не се държеше различно и с нея, което увери Грейс, че тя не подозира и за нейната афера с Руфъс. Единственият човек, когото Грейс на всяка цена се опитваше да избягва, бе лейди Джорджина. През повечето време съпругата на Руфъс не излизаше от нейната част на къщата. Предполагаше се, че докато маркизата обикаляше из фермата и градините, шегуваше се с жените, доеше кравите, събираше яйца от кокошките и яздеше с господин Суифт, намусената ѝ снаха плете чорапи за войниците в малката си дневна на горния етаж. Госпожа Емерсън постоянно говореше за това, както и другите момичета, които разказваха истории за високопоставени дами от цялата страна, които обличат гащеризони и си цапат ръцете заедно с обикновените хора. Но лейди Джорджина имаше силен характер и желязна воля според госпожа Емерсън и дори лейди Пензълуд не можела да я накара да се засрами и да се размърда.

Тогава, един пролетен ден на 1942 г., лейди Джорджина потърси Грейс в градината. Изглеждаше напълно решена да говори с нея. Досега тайникът на Грейс под дъските в спалнята ѝ съдържаше не само писмата на Руфъс, но и голям брой малки декоративни пчелички, които той успяваше да ѝ изпраща. Сред тях имаше и порцеланова кутийка, табакера, сребърна пчеличка и златна висулка. Освен това беше започнал да рисува пчели и в писмата си, които я караха да се усмихва.

— Трябва да говоря с теб — каза лейди Джорджина с обичайната си надменност.

Сърцето на Грейс се качи в гърлото ѝ.

— Да, милейди? — отвърна тя, като опитваше да открие следи от подозрение по лицето ѝ. Но лейди Джорджина беше напълно безизразна.

— Трябва да изпратя колет с мед на лорд Мелвил.

— Аз доставих меда на госпожа Емерсън миналия септември. Трябва да е останало много в килера.

Лейди Джорджина като че ли се изчерви.

— Искам етикетите да са специално надписани — рече тя.

Грейс знаеше, че военнопленници, разквартирувани в близка ферма, рисуват на ръка етикети за бурканите с мед на Уолбридж.

— Мога да го уредя, ако желаете — рече тя. — Ще трябва да събера меда по-рано тази година. Мога да ви напълня няколко буркана, но не по-рано от май.

— Пчелите не правят ли мед по всяко време?

— Да, но той се събира само веднъж или два пъти годишно.

Лейди Джорджина се усмихна студено.

— Мислех, че човек може просто да си извади мед когато пожелае.

— На пчелите никак не би им харесало — рече Грейс. — Кажете какво искате да пише на етикетите и аз ще се погрижа.

— Искам специални за съпруга ми. Като подарък. Той внезапно разви голям интерес към пчелите.

Грейс знаеше, че ще се издаде, ако изглежда смутена, затова отвърна спокойно:

— Вероятно защото пчелите помогнаха за артритата на старата лейди Пензълуд.

Лейди Джорджина изви вежди.

— Имаше ли ефект?

— Да, мисля, че имаше. — Грейс забеляза как погледът ѝ спира на брошката пчеличка, която тя винаги носеше отдясно на гърдите си.

Лейди Джорджина присви очи.

— Много красива брошка носиш.

— Благодаря ви.

— Кой ти я даде?

Грейс знаеше, че е нормално тя да допусне, че не я е купила сама, нито пък че баща ѝ би могъл да ѝ даде пари за подобна екстравагантна брошка.

— Старата лейди Пензълуд ми я даде като благодарност, че ѝ помогнах за болките. Всъщност аз носех пчелите за ужилванията. — Поне старата дама беше мъртва и не можеше да отрече.

Лейди Джорджина изглеждаше изненадана.

— Колко щедро от нейна страна. Явно си я направила много щастлива, щом ти е дала такъв мил и значителен подарък.

— Винаги я нося — каза Грейс.

— Надявам се да не падне, докато работиш. Ще е жалко, ако я загубиш. Бих те посъветвала да я пазиш за най-красивите си рокли и сака.

— Тя е здраво закрепена — отвърна Грейс и я докосна с пръсти. Искаше да ѝ се сопне, че надали нещо ще я накара да отлети, и почти се усмихна, защото това бе точно шегата в стила на Руфъс.

— Как е твоят Фреди? — попита лейди Джорджина. — Често ли ти пише?

— Пише ми винаги когато може.

— Лорд Мелвил като че ли има доста свободно време, защото получавам твърде много писма. — Изсмия се нещастно и Грейс видя лъжата зад думите ѝ.

Внезапно изпита съчувствие към нея.

— Моля се за края на тази безсмислена война — каза тя развълнувана. — Моля се съпрузите ни да се върнат и всичко да бъде както преди. Не мога да понасям да живея в страх от най-лошото и да се опитвам да се разсейвам с други неща, докато през цялото време се тревожа, че Фреди може да бъде ранен, изплашен или нещастен. — Тя се засмя горчиво. — Чувствам се толкова безполезна тук и неизвестността ме влудява.

Очите на лейди Джорджина омекнаха и за миг те станаха просто две жени, които се страхуваха за съпрузите си, и дистанцията на различното обществено положение внезапно беше преодоляна.

— Всички сме заедно в това — каза лейди Джорджина. — Ти с твоя Фреди, аз с Руфъс, Арабела с Олдрич, и толкова много други като нас, които се разкъсват от тревоги. Чудовищно е.

— Е, колко буркана бихте искали? — върна се отново на темата за меда Грейс. Не искаше да се сближава прекалено с жената на Руфъс. Лицето на лейди Джорджина отново стана студено и Грейс разбра, че това няма общо с нея, а със собственото ѝ нещастие.

— Мисля да са шест. Предполагам, че единият може да се използва за превръзки на рани.

— Медът има антисептични свойства — каза Грейс.

— Какво прекрасно нещо е медът. Не са ли умни пчеличките? Завиждам ти за простия живот.

— Вашият много ли е сложен? — попита Грейс.

— О, да, представа нямаш. Но всичко е свързано с очакванията и предполагам, че ти с твоите пчели и малката ти градинка едва ли имаш много неоправдани очаквания. — Грейс не знаеше какво има предвид тя и се смръщи. — Искам етикетите да са красиви. Искам картинка на зюмбюли, за да му напомня за нашата сватба в Тенфолд, и да изпишат инициалите ни „Р“ и „Дж“, преплетени. Мислиш ли, че може да се направи?

— Със сигурност — отвърна Грейс, внезапно притеснена. Колкото и много да я обичаше Руфъс, животът му винаги щеше да бъде преплетен с този на лейди Джорджина, подобно на инициалите им на етикетите.

— Добре. Би ли ми ги донесла лично? Не искам да се объркат с другите за къщата. Госпожа Емерсън е много разпиляна.

— Ще го направя.

— Е, няма да те задържам повече. Сигурна съм, че имаш работа в градината. — Грейс я гледаше как се отдалечава и се питаше дали някакви подозрения бяха причината за този разговор, или лейди Джорджина наистина искаше само да изпрати буркани с мед на фронта. Ако имаше подозрения, Грейс се надяваше да ги е разсеяла.

Грейс наблюдаваше опустошителния ефект на войната върху хората около нея и все повече се страхуваше тя да не прекърши и нейния крехък дух. Госпожа Емерсън изгуби внук във Франция, а лейди Пензълуд изгуби племенник в Африка. Освен тях имаше безброй други жени, които получаваха писма, информиращи ги, че съпрузите и синовете им са убити, изчезнали по време на бойни действия или тежко ранени. Уолбридж скърбеше и траурът се проточи с месеци. Грейс прекарваше вечерите на колене до леглото си, молеше се за Руфъс и за Фреди, пазареше се с Господ, с надеждата, че изневяратата ѝ няма да Го накара да ѝ отнеме Руфъс за наказание. Тя знаеше, че трябва да му обещае да сложи край на тази връзка, но не можеше да спази подобно обещание.

Пишеше писма на Фреди и на Руфъс на кухненската маса и ги изпращаше заедно. Понякога се чудеше как е възможно да обича двама мъже едновременно. Но има много начини да обичаш и любовта между братя и сестри, между родители и деца, между приятели, съпрузи и любовници беше съвсем различна, точно както седемте нюанса на дъгата, които все пак бяха част от една и съща цветна арка. Струваше ѝ се естествено да казва и на двамата, че ги обича, и това беше истината.

И тогава, през есента на 1942 година, тя получи писмо, което я информираше, че Фреди е ранен по време на бойни действия в Северна Африка. Тя дори не бе разбрала, че той е в Африка. Почувства се странно при мисълта, че двамата мъже, които обичаше, се сражават на едно и също място. Фреди сега беше в стабилно състояние във военна болница и щеше да се прибере у дома при първа възможност. Грейс потърси утеха при семейството му, но никой от тях още не знаеше подробности. Тя бе благодарна, че е жив, но ужасена какви може да са раните му. Познаваше мъже, които се бяха върнали без крайници, жестоко обезобразени, психически съсипани. Будеше се посред нощ, след сън, в който не успяваше да го разпознае. Докато се взираше в окървавените му чудовищни черти, индиговите му очи се превръщаха в кафявите очи на Руфъс и тя изкрещяваше от ужас.

Молитвите ѝ за Руфъс станаха по-настойчиви. Тревогата ѝ нарастваше с изминаването на седмици без вест от него. Ако беше убит, ранен или изчезнал, как щеше да узнае? Докато чакаше завръщането на Фреди, тя чакаше и новини от любовника си. Но такива не идваха. Започна да търси начин да срещне лейди Джорджина или маркизата и си измисляше извинения, за да влезе в къщата. Но поведението им с нищо не я караше да мисли, че с Руфъс се е случило нещо ужасно. Пишеше му и го молеше за вести, като изливаше агонията си в още по-измъчени изречения.

Тогава се запита дали лейди Джорджина някак не е открила връзката им. Трескаво превъртя в главата си разговора с нея, опитвайки се да си спомни дали не се е издала неволно. Може би лейди Джорджина бе видяла брошката, преди той да ѝ я подари? Може би я беше оставил на видно място? Дали жена му го беше заплашила да го напусне, ако той пак се свърже с нея? Тези възможности пърхаха из ума ѝ като тесте карти, в което има само пики. Руфъс беше казал, че

нищо няма да ги раздели, но всъщност много неща можеха да ги разделят.

Фреди си дойде след Коледа. Освен раната на лявата страна на лицето му и превръзката на окото, все още си изглеждаше като Фреди. Но не беше същият отвътре. Беше по-тъжен, изпълнен с горчивина и негодувание. Сякаш заедно с окото беше разкъсано и сърцето му. И най-лошото от всичко — беше станал мълчалив.

Взираше се в Грейс, сякаш тя бе виновна. Мей я успокояваше, че е естествено да излива болката си върху най-близките си, но Грейс се чудеше дали пък не сезира в душата ѝ и вижда там Руфъс.

Тя копнееше да пита за Руфъс, но нямаше кого. Месеците минаваха и писмо не идваше. Вече беше спряла да му пише. След завръщането на Фреди това стана по-трудно. Но не спря да вярва, че Руфъс я обича, и когато Фреди отидеше в кръчмата, за да удави мъката си, тя отваряше тайника под леглото и давеше своята мъка в писмата му. Вероятно той знаеше, че Фреди се е прибрал у дома, и е решил, че не е безопасно да изпраща писма там, дори и да бяха адресирани до друг. Тя не можеше да стори нищо, освен да чака края на войната и завръщането на Руфъс. Докосваше брошката пчеличка толкова често, че се превърна в нервен тик, но Фреди, дори да забелязваше, никога не я попита откъде се е взела.

[1] На английски „пчела“ е „вее“. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

ГЛАВА 21

Ню Йорк, 1990 г.

Трикси не можа да заспи. Усещаше странен страх в корема си, както в гимназията, в нощта преди важен изпит. Погледна към мъжа, който спеше спокойно до нея. Лежеше по гръб, отметнал небрежно завивките настрани, разкривайки мускулестия си торс и сияйната кожа, която блестеше на светлината от улицата. Казваше се Лео и беше американец с италиански произход. Привлекателен, атлетичен и забавен, той притежаваше всички качества, за които жените бяха готови да убият. Но Трикси не го обичаше. Тя не бе обичала никой от мъжете, които бяха топили леглото ѝ, а те бяха много. Но пък го харесваше. Той я караше да се смее и не я дразнеше, а и беше хубаво да може да споделя с някого живота си. Той се задържа осем месеца. Тя знаеше, че не след дълго ще се разделят. Четиринайсет месеца беше рекордът ѝ.

Стана и тръгна към дневната, като се загърна с плюшения халат. Седна пред големия прозорец, засиял с вечните светлини на града, който през последните седемнайсет години тя наричаше свой дом. Вгледа се в гората от високи сгради и почувства остро пробождане в сърцето за ширналото се море и осеяното със звезди небе от младостта ѝ.

В началото тя избяга от нещастieto си. Мислеше си, че ако се изгуби в Ню Йорк, болката няма да я открие. Наркотиците, алкохолът и лудите купони като че ли помогнаха, за известно време маскираха ужасното чувство в нея и я накараха да вярва, че е щастлива и доволна. Голямата дръпна конците и ѝ намери ниска позиция в едно списание за мода, където Трикси правеше чай и прибираше документите в папки. Преспа с толкова незапомнящи се мъже, с колкото можа да намери, в опит да изличи Джаспър от съзнанието си. Именно Сузи Редфорд я накара да спре, да изхвърли дрогата в тоалетната и ѝ се разкрещя да се вземе в ръце, преди да е изгубила работата и бъдещето си. Никой мъж не си струваше нейното саморазрушение.

Малко по малко работата я спаси. Тя обичаше модата и момичетата в нейния отдел скоро ѝ станаха големи приятелки. Искаше да успее и постепенно амбицията ѝ потисна хедонизма. Докато беше концентрирана усилено върху нещо, тя успяваше да не се плъзне обратно в меланхолията; докато беше в Ню Йорк, можеше да е някоя друга. Прибираше се у дома възможно най-рядко, защото не искаше вече да бъде момичето с разбитото сърце, което намира спомени на всяка пясъчна дюна.

Сега Трикси беше на трийсет и шест години. Повечето ѝ приятелки бяха омъжени и имаха деца, но тя беше женена за работата си. Работи усилено, за да стигне дотук. Моден редактор не се става за една нощ. Всички знаеха колко е отдадена на работата си, но никой не подозираше защо. За външния свят тя имаше всичко: красота, хубава работа, привлекателен приятел и верен кръг от приятелки, просторен апартамент в Сохо и пълен с дизайнерски дрехи гардероб. За външния свят тя имаше всичко; за Трикси обаче — липсваше единственото, което наистина имаше значение.

Беше в кабинета си, когато телефонът иззвъня. Изненада се да чуе гласа на баща си. Той рядко ѝ се обаждаше.

— Здравей, татко. Как си?

Той помълча за миг и възелът в стомаха ѝ се стегна по-здраво.

— Опасявам се, че имам лоши новини — каза той. — Майка ти е болна от рак.

Все едно произнесе смъртната ѝ присъда.

— О, господи! — ахна Трикси и се хвана за бюрото, защото кабинетът се завъртя около нея. — Много ли е зле?

— Не е добре. Туморът беше установен късно и тъй като е в мозъка, не може да се оперира. Тя се подложи на химиотерапия, но туморът не се свива. Не могат да направят нищо повече.

— Подложила се е на химиотерапия? Откога продължава това?

— Около шест месеца.

— Защо не си ми казал?

— Тя не искаше. Не искаше да те тревожи.

— Да ме тревожи? Шегуваш ли се?

— Решихме, че така е най-добре.

— Това е ужасно. Трябваше да ми кажете. Трябваше да съм там. Идвам си веднага — заяви тя твърдо. — Качвам се на следващия

самолет.

Скована от шок, Трикси кацна в Бостън и оттам взе полет за острова. Докато се взираше в блестящия океан долу, тя си спомняше какво каза на Джаспър на сбогуване. Ако пророниш сълзи във водите на това пристанище, значи ще се върнеш. Тя беше проронила много сълзи, когато тръгна към Ню Йорк. Сега сълзите бяха за майка ѝ. Отчаяно съжеляваше, че е прекъснала връзката с дома. Беше приемала родителите си за даденост и реалността на тяхната смъртност я зашлеви като студена плесница. Никога не ѝ беше хрумвало, че предпазната мрежа, която те ѝ осигуряваха, може да изчезне. Ядоса се на себе си, трябваше да прекарва повече време с тях. Докато хлипаше тихо в шала си, тя мислеше за безусловната обич на майка си и за свой срам осъзна колко малко беше давала в замяна. Освен че ѝ беше майка, Грейс бе и най-добрата ѝ приятелка. Не можеше да си представи живота без нея. Не можеше да позволи това. Каквото и да ѝ струваше, нямаше да остави майка си да умре.

Беше есен и над водата се носеше студен вятър. Баща ѝ я чакаше на летището. Тя го целуна и забеляза колко е отслабнал, сякаш ракът разяждаше неговото тяло, и горчиво съжали, че не се е прибирала по-често.

— Майка ти не иска да се вдига голяма врява — рече той. — Знаеш я каква е. Последното, което иска, е всички да се размотават наоколо с унили физиономии.

— Нищо ли не може да се направи? — попита тя.

— Само чудо може да я спаси сега. — Той извърна очи. — Затова ще се молим за чудо.

Потеглиха по павираните улици с красиви, покрити със сиви плочи къщи, където дърветата бяха започнали да ронят оранжеви и жълти листа като сълзи, и Трикси усети прилив на носталгия по детството, когато сърцето ѝ беше пълно с оптимизъм. Гледаше как хората вървят доволно по тротоара, смеят се в меката вечерна светлина, разхождат кучета, държат за ръце малки деца, и я болеше за несбъднатото. Взираше се във витрините на бутиците и си представяше спокойния, лишен от проблеми живот на собствениците

им. Тя беше живяла толкова дълго в Ню Йорк, че бе забравила колко привлекателен е Теканасет.

Майка ѝ беше в претъпканата си дневна, лежеше на дивана, завита с одеяло. В камината гореше огън, а от седи плейъра звучеше класическа музика. Цветя украсяваха всяка повърхност и ароматът им насищаше въздуха с отдавна отминало лято. Кучето лежеше в краката ѝ и дремеше кротко. Когато видя дъщеря си, Грейс протегна щастливо ръце към нея и се усмихна.

— Скъпа, каква прекрасна изненада! — Трикси се наведе и я целуна. Тя не изглеждаше толкова зле, колкото се бе опасявала. Всъщност баща ѝ изглеждаше по-зле. Майка ѝ се стори просто остаряла.

— Трябваше да ми кажеш...

— Не е чак толкова зле — прекъсна я Грейс, но примирението зад усмивката издаваше колко тежка е болестта ѝ.

— Какви прекрасни цветя! — възкликна Трикси, докато се бореше със сълзите.

Грейс се зарадва на смяната на темата.

— Прекрасни са, нали? Разбира се, най-големият букет е от Голямата. Тя е великолепна. Всички са много мили. — Усмихна се дяволито на Трикси. — Евелин предложи да ми заеме една от готвачките си. Изискано, нали? Аз, разбира се, отказах.

— Глупава жена. Сигурно иска да е главната опечалена — каза Трикси.

— Е, със сигурност иска да е в течение на всичко.

— За да го раздрънка на останалите.

Грейс внезапно доби изморен вид.

— Скъпа, радвам се да те видя. Чудесно изглеждаш. Колко ще останеш?

— Взех си седмица отпуск. Нося си лаптопа, затова ще мога да работя от тук.

— Това е добре. Имам нужда от помощ за пчелите. Трябва да ги сложим да спят за зимата и не мисля, че имам достатъчно сили да го направя сама.

Трикси малко се ободри от мисълта, че ще бъде полезна. Като дете обичаше да помага на майка си с пчелите и Грейс ѝ беше направила специален мъничък защитен костюм.

— С удоволствие — отвърна тя ентузиазно. — Трябва да внимаваме за восъчни молци и да проверим дали имат достатъчно запаси.

Грейс се усмихна доволно.

— Скъпа, ти си внимавала!

Трикси се усмихна смутено.

— Малко. Ще ми се да бях внимавала повече.

През следващите няколко дни Трикси помагаше на майка си с пчелите. Грейс отново ѝ обясни защо е важно кошерите да се проверяват, да се увериш, че пчелите са складирали полен и нектар, дали царицата е здрава и снася яйца, дали пчелите са събрани, или приличат на рояк. Тя говореше търпеливо и нежно, сякаш за децата си, и Трикси усети буца в гърлото си, когато осъзна колко важно е за майка ѝ някой да се грижи за пчелите, след като тя си отиде.

— Не можеш да научиш пчеларството от книгите, Трикси — каза Грейс. — Трябва да гледаш опитен пчелар и така да се учиш, както аз се учих от татко. Най-важното е пчелите да са доволни. А това се постига, като ги безпокоиш възможно най-малко. Трябва да се отнасяш внимателно. Пчелите си имат характер, а някои от по-старите са доста раздразнителни. Към тях трябва да си най-грижовна.

Трикси забеляза, че Грейс лесно се изморява и губи сили. Но тя винаги се усмихваше, за да скрие неразположението си, и като че ли пчелите ѝ носеха повече удоволствие от каквото и да било.

Само когато пиеше огромно количество лекарства сутрин, Трикси осъзнаваше колко е болна. Чудеше се дали без тях би могла да функционира.

Трикси наблюдаваше колко внимателно баща ѝ се грижи за майка ѝ. Преди винаги беше студен и дистанциран, но сега, на седемдесет и три, ставаше по-сърдечен и между тях бе разцъфнала топла привързаност като цвят след сурова зима. Трикси го улавяше да гледа майка ѝ с копнеж, а очите му бяха изпълнени с мъка и съжаление. През всички тези години се бе чудила какво е привлякло тези толкова различни хора един към друг, но вече знаеше отговора. Любов. Нищо друго нямаше значение.

— Мамо, защо пчелите толкова ти харесват? — попита Трикси на третата вечер, след като бяха вдигнали капаците на кошерите и Грейс ѝ обясни какво трябва да провери пчеларят, преди да приготви пчелите за сън до пролетта.

— Да идем да седнем на брега, искаш ли? — предложи Грейс. — Обичам да седя на дюните и да гледам морето. Ела, ще вземем две одеяла и няма да казваме на баща ти, защото ще се разтревожи.

Студен вятър помиташе плажа и морето беше тъмно и развълнувано. Облаци препускаха по небето, играеха си на криеница със звездите. Грейс и Трикси се настаниха на една обрасла с трева дюна и се увиха с одеялата. Трикси запали цигара. Грейс се взираше в хоризонта и се питаше какво ли се случва след смъртта. Какво идва после?

— Знаеш ли какво ми харесва в пчелите, Трикси? Животът. Това е изумителното в тях. Тяхната дарена им от Бог съзидателност. Човешките същества могат да правят коли и самолети и да летят до Луната, но не можем да проумеем интелигентността на тялото, която го кара да функционира. Учените вероятно биха могли да създадат тяло и мозък, но не и да създадат интелект, не могат да вдъхнат живот на тялото. Именно интелект отвъд нашето разбиране управлява и пчелите в техния сложен начин на живот. Ние не можем да правим мед, но тези миниатюрни създания произвеждат достатъчно и за себе си, и за нас, и не се оплакват. Смятам това за изключително. — Тя се обърна към дъщеря си и се усмихна тъжно. — А и те ме свързват с младостта ми и с татко, когото много обичах.

— Той одобряваше ли татко?

— Той обичаше Фреди. Знаеше, че Фреди е подходящият за мен, преди аз да го разбера. — Изсмя се. — Каза ми да не бъда толкова далекогледа, че да пропускам онова, което е под носа ми. И беше прав, разбира се. Познавах Фреди, откакто се помнех. Бяхме много близки, но никога не бях мислила за него по този начин. Той ми беше като брат.

— Женени сте от петдесет и пет години, мамо. Това си е голямо постижение.

— Да, така е — отвърна тихо Грейс.

— Татко винаги беше някак дистанциран, нали разбираш, постуден. Мисля, че омеква с възрастта.

— Отвътре той е мил и добър човек.

— Ти винаги така казваше.

— Защото го познавам.

— И защото го обичаш?

— Да, обичам го. Имали сме трудни моменти, но никога не съм помисляла да го напусна. Вашето поколение се отказва още при първата трудност. Ние имаме чувство за дълг, което вие не притежавате. Дори когато... — Поколеба се и зарея поглед в нощта. — Дори когато ставаше много трудно, никога, никога не съм помисляла да го напусна. — Гласът ѝ се извиси във въпрос, сякаш и тя самата не можеше да повярва. Сякаш едва сега осъзнаваше какво означава това.

Трикси се вгледа в майка си. Знаеше толкова малко за миналото им, защото те никога не говореха за него, но в това изречение се усещаше нещо, сякаш се откряна врата, през която Трикси зърна намек за друг, таен живот.

— Ще ми се да беше намерила някого, с когото да споделиш живота си, Трикси — каза Грейс. — Щях да си ида по-спокойна, ако знаех, че си задомена.

— Мамо, щастieto не е в това да си намериш мъж, нали знаеш. Не са ми нужни съпруг и деца, за да съм щастлива. Имам работата си и приятелите си. Това ми стига.

Грейс я погледна с тъга.

— Чуй ме, скъпа. Животът е нищо, ако нямаш любов.

— Аз обичам теб — отвърна Трикси и я прегърна, а сълзите запариха в очите ѝ.

— Знаем, скъпа, и обичаш Джаспър.

Трикси загаси цигарата в пясъка.

— Това беше много отдавна — отвърна тя тихо.

— Скъпа, любовта невинаги отслабва с времето, а първата любов понякога е най-силната. Но ти трябва да го преодолееш. Не можеш да позволиш на разбитото сърце от миналото да проваля шансовете ти в настоящето. — Тя затвори очи и се засмя горчиво. Това беше урок, на който може би баща ѝ щеше да се опита да научи нея, ако беше жив.

— Никой не може да се сравнява с Джаспър, мамо. Това е истината. Никой. — Очите на Трикси заблестяха на пламъчето от запалката. — Ето, казах го на глас. Никой не може да се мери с него. — Изглеждаше отчаяна. Мъничка и някак безпомощна.

Грейс я прегърна и я придърпа към себе си. Притисна буза към косата ѝ и въздъхна.

— Не мога да ти кажа кого да обичаш. Сърцето избира само и никой нищо не може да направи по въпроса. Аз те обичам, Трикси. Ти винаги ще си моето малко момиченце, макар че вече си голяма и имаш свой, независим живот. Гордея се с теб. — Тя затвори очи, неспособна да понесе мисълта за раздялата. — Просто искам да съм сигурна, че си добре.

Тази нощ Трикси не можа да спи. Слезе долу и седна да пуши на люлката, взирайки се в градината и морето отвъд. Спомняше си любовта и какво е усещането. Колкото и да си повтаряше, че не иска брак и семейство, всъщност много ги искаше. Не копнееше за деца, но копнееше да обича някого. Копнееше да прегърне мъж и да знае, че той отвърща на любовта ѝ. Мислите ѝ се насочиха към Джаспър, както винаги когато пиеше твърде много и ставаше мрачна. Запита се какво ли прави сега. Дали се е оженил, има ли деца. Дали още свири на китара, или я е изоставил заедно с нея и Теканасет.

Докато позволяваше на мислите си да бродят, тя зърна някаква сянка до пчелите. Отначало си помисли, че е майка ѝ, но тя спеше на горния етаж, а и по някаква причина усещаше присъствието на мъж. Изправи се и тръгна покрай къщата. Нямаше никого, само кошерите и студеният вятър, който духаше от океана. Остана там за миг, заслушана във вълните и в бавния ритъм на дишането си. Не виждаше никого, но все още усещаше, че не е сама. По кожата ѝ плъзна студена тръпка. Дръпна за последно от цигарата и я хвърли на тревата. Когато го направи, вниманието ѝ бе привлечено към бараката в дъното на градината. Сякаш някой я потупа по рамото и ѝ посочи натам. Сякаш някой искаше тя да погледне към вратата, която беше открехната и се блъскаше леко от вятъра.

Трикси тръгна бавно по пътеката. Беше тъмно, само сребърната светлина на луната се отразяваше в мокрите клони на голите храсти и блестеше. Трикси побутна вратата и влезе в бараката. През всички години, в които беше живяла в къщата, никога не беше стъпвала в градинската барачка на майка си. Нямаше причина да го прави. Сега включи крушката, която висеше от жица на тавана, и се огледа. Сърцето ѝ започна да бумти от чувство за вина, когато осъзна, че това е личното местенце на майка ѝ. Също като в дневната, и в барачката

цареше безпорядък. Имаше градински инструменти, пакети с тор и семена, кутии със сухи луковици, оборудване за кошерите, празни буркани за мед и стари, неизползвани покриви и рамки за кошери. Миришеше на нещо сладко и на прах. Тя се огледа, не знаеше какво търси.

Отново усети нечие присъствие съвсем близо. Озърна се през рамо, но не видя нищо, само вятърът нахлуваше през вратата. Пое си дълбоко дъх и тихо попита:

— Какво искаш да намеря?

Постоя за миг в очакване на отговор. Но никой не отговори. Вратата изтрака и тя подскочи. Тогава очите ѝ се вдигнаха към махагонова кутия на лавицата над рамката на вратата. Това беше последното място накъдето би погледната, защото беше високо и скрито под купчини книги за градинарство. Сърцето ѝ заби по-бързо, когато посегна нагоре и я свали. Бързо вдигна капака и ахна, защото откри там две дебели купчини писма от въздушна поща, вързани с канап.

Взе едната и видя, че писмата са адресирани до госпожица Бернадет Шорт в Къщата на пчеларя, Уолбридж. Сърцето ѝ пропусна удар. Уолбридж: оттам идваше Джаспър. Трепереща, тя погледна адреса на другата купчина писма. Капитан Руфъс Мелвил, бе изписано с четливия почерк на майка ѝ, до пощите на Британските въоръжени сили. Не разпознаваше това име и никога не беше чувала майка ѝ да говори за него. В дъното на кутията имаше още две писма със същия почерк като тези до Бернадет, но адресирани просто до госпожица Грейс Хамблин. На гърба на пликите видя фамилния герб с лъв и дракон, който бе отпечатан и на пликите от Джаспър. Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ. Тя не можеше да попита майка си какво означава всичко това, защото ако тя искаше да ѝ каже, щеше да го е направила.

Седна на пода и прочете двете писма до госпожица Грейс Хамблин. Едното беше написано след смъртта на баща ѝ, а другото представляваше картичка с благопожелания за сватбата ѝ. И двете бяха подписани от Руфъс и носеха релефно „Р“ в горния край на страницата, както „Дж“ на писмата от Джаспър. Трябваше да са свързани, но как? Единият се казваше Дънклиф, а другият Мелвил.

Объркана, тя развърза снопчето писма, адресирани до Бернадет, които бяха хлабаво прихванати с градински канап. Веднага осъзна, че „Моята малка Б“ изобщо не е Бернадет, а Грейс, и че са измислили това име, за да не ги разкрият. По мръсните петна и гънките в хартията, предположи, че майка ѝ ги е чела много пъти през годините.

Писмата на Руфъс Мелвил бяха сладки и романтични, а рисунки на пчелички осейваха наслуки думите. Той пишеше надълго и нашироко за войната, за своите преживелици и за силата на любовта си. Във всяко писмо повтаряше колко много иска да имат общо бъдеще. Последното беше от септември 1942 г.

След като прочете писмата от Руфъс до майка ѝ, тя взе другата купчина и опита да развърже канапа. Този беше здраво завързан и не беше градински. Кръвта запулсира в слепоочията ѝ, когато осъзна, че това са писмата, които Грейс беше писала на Руфъс и които по някаква причина се бяха върнали при нея. От чистата хартия и упорития възел съдеше, че Грейс никога не ги е отваряла, а просто ги е сложила в кутията на съхранение. Сега Трикси се зае да развърже връвта. Щеше ѝ се да можеше просто да я среже.

Отне ѝ доста време, но беше решена да прочете писмата. Внезапно това ѝ се стори жизненоважно, сякаш оцеляването на майка ѝ зависеше от него. Най-сетне канапът се разхлаби, тя внимателно развърза възела и започна да чете. Още от първите редове ставаше ясно, че майка ѝ е обичала този мъж. Същето на Трикси препускаше, докато очите ѝ летяха по думите. Те бяха поетични, очарователни и пълни с новини и спомени за някакъв пчелен рояк и първата им целувка в гората. В очите ѝ избиха сълзи. Тя не знаеше дали плаче за любовта на майка си, или за загубата на баща си.

Не забеляза как се изнизаха часовете, толкова беше погълната от голямата купчина любовни писма на майка ѝ. Колкото повече четеше, толкова повече се изумяваше, докато тайният живот на Грейс се разкриваше пред нея. Тогава стигна до писмо, което не беше като другите. Подобно на останалите, пликът беше адресиран до капитан Руфъс Мелвил, но писмото вътре беше за Фреди. Лицето на Трикси пламна, когато тя с ужас осъзна, че майка ѝ е изпратила на Руфъс писмо за Фреди. Притисна длан към устните си и ахна от мисълта за последствията. Дали майка ѝ знаеше какво е сторила? Защо ще чете собствените си писма за Руфъс? Разбира се, че не би го направила. Тя

би чела неговите писма до нея. Каква беше вероятността да не знае, че е допуснала такава ужасна грешка? И каква беше вероятността Фреди да знае?

Последното писмо на Грейс до Руфъс беше от март 1943 година, седем месеца след като Руфъс беше спрял да ѝ пише. В тези седем месеца писмата на Грейс ставаха все по-трескави. Защо Руфъс е спрял да ѝ пише? Защо ѝ бяха върнали писмата? Дали е загинал във войната?

Минаваше четири сутринта, когато най-сетне прочете и последното писмо. Изобщо не беше изморена. Тялото ѝ потрепваше като кон преди старта, както навремето, когато взимаше кокаин. Беше развълнувана и пълна с въпроси, на които трябваше да намери отговор.

Тогава умът ѝ се върна към деня, когато майка ѝ се разплака почти неконтролируемо при мисълта, че ще я изгуби заради Джаспър. Тогава седяха на люлката. Трикси го помнеше много добре, защото мъката на майка ѝ беше така силна, че изглеждаше някак прекалена. Ами ако не е плакала за нея, а за бащата на Джаспър, за мъртвия баща на Джаспър? Трикси отпусна глава на ръцете си и изстена. Внезапно всичко дойде на фокус. Вече разбираше всичко. Руфъс явно беше бащата на Джаспър. Затова родителите ѝ знаеха, че той никога няма да се ожени за нея. Те познаваха семейството му. Те знаеха какви са и двамата знаеха, че Грейс е обичала Руфъс. Колкото до различните имена, трябваше да има просто обяснение. Нещо в английската традиция на титлите, която тя не познаваше.

Но това не отговаряше на въпроса защо Руфъс беше върнал всички писма на Грейс. Щом не бе загинал във войната, какво беше сложило край на връзката им? Тя не можеше да попита майка си — усещаше, че и тя не знае, — нито пък баща си.

Имаше само един човек, който можеше да ѝ помогне да стигне до дъното на всичко това и той беше синът на Руфъс Мелвил, Джаспър. Не беше сигурно: все пак досега тя не знаеше за аферата на майка си, затова имаше вероятност и той да не подозира за баща си, но си струваше да опита.

ГЛАВА 22

Трикси никога не беше ходила в Англия. Преди това не ѝ се струваше странно: все пак Англия беше много далече и родителите ѝ рядко говореха за нея, но беше странно, като се има предвид, че и двамата бяха родени и израснали там и там се бяха оженили. Само да си бе направила труда да ги попита за живота им, но тя беше толкова погълната от своите малки драми, че не бе и помисляла, че и майка ѝ може да е преживяла драма. Не бе и помисляла, че и майка ѝ може да е страдала от разбито сърце. Смяташе, че Грейс не може да я разбере, когато Джаспър прекрати връзката им. Колко много е бъркала.

След като научи за аферата на майка си, Трикси разбра и защо никога не са я водили в Англия: не искаха да се връщат към миналото. Заминаването за Америка вероятно е било ново начало и за двамата. То беше осигурило дистанция между Грейс и Руфъс и бе дало шанс на Грейс и Фреди да възстановят връзката си. Или поне така се струваше на Трикси, докато се взираше през илюминатора на самолета, който бавно се спускаше над Лондон.

Чувстваше вина, че се промъква в родния им град, без да им каже. Сякаш ги шпионираше. Както когато прочете старите писма на майка си, помисли си тя смутено. Чудеше се доколко това пътуване е свързано с Руфъс Мелвил и доколко с Джаспър Дънклиф.

Лесно уреди пътуването. Един лондонски дизайнер, Рифат Озбек, беше популярен в Ню Йорк и щеше да ѝ даде интервю в „Кларидж“. След това тя щеше да вземе влака до Дорчестър в Дорсет. Асистентката ѝ беше запазила стая в „Лисицата и гъската“ в Уолбридж. Оттам щеше да разузнава. Не знаеше какво да очаква и не посмя да попита никого в офиса, макар че две от момичетата бяха англичанки.

Когато видя Лондон от самолета, първото ѝ впечатление беше за мрачен, сив град с малки къщички и улици, опасани от дървета, чиито есенни листа нарушаваха еднообразието с приятни пръски оранжево и жълто. Тежък облак беше надвиснал ниско, сякаш винаги си бе стоял там, като мокър асфалт, който блещука вяло в мътната светлина.

Трикси мина през гишето за паспортен контрол и митницата и излезе на стоянката на такситата. Поободри се при вида на лондонско такси и се радваше на пътуването през града като дете, което се качва за първи път на въртележка. Не изглеждаше истинско. Тя се взираше от прозореца с интерес, гледаше големите червени автобуси, старомодните градски къщи и красивите тесни улици, задръстени от чадъри. Направи грешката да каже на шофьора, че не познава Лондон, и той се самоназначи за неин водач и обявяваше всички забележителности с такъв силен кокни акцент, че тя едва го разбираше.

Подминаха Природонаучния музей, „Хародс“, къщата на херцог Уелингтън на Хайд Парк Корнър и, като част от скъпата обиколка, шофьорът я прекара покрай Бъкингамския дворец и двореца Сейнт Джеймс, като накрая стигна до „Кларидж“. Лондон беше вълнуващ. Искаше ѝ се да има повече време, за да го разгледа. Искаше ѝ се да има с кого да го разгледа.

„Кларидж“ не я разочарова. Сред алените килими и белите гипсови орнаменти, тя сякаш се върна назад във времето, в ера на разкош и елегантност. Спомни си за един от любимите сериали на майка ѝ „Семейство Палисър“, който тя имаше на видео и понякога гледаше. Действието се развиваше в средата на деветнайсети век и от него Трикси се сдоби с първото си трайно впечатление за Англия. Сега, докато минаваше през въртящите се врати, тя се наслаждаваше на познатия английски акцент и сребърните лъжички в порцеланови чашки с приятна носталгия и усещане за дежавю.

Даде куфара си на портиера за съхранение и влезе в тоалетните, за да се освежи преди срещата. Полетът беше дълъг и тя се чувстваше като смачкана дреха, която има нужда от гладене. Вгледа се в лицето си в огледалото и се запита дали Джаспър ще я сметне за много променена.

Рифат беше очарователен и приятен човек, който я забавлява добре по време на обяда. Едва когато хвана влака за Дорсет, тя насочи мислите си към своята мисия. Щеше да започне с Къщата на пчеларя. Ако Джаспър живееше в голямото имение, вероятно лесно щеше да го открие. Ако се съдеше по суматохата около завръщането му, едва ли беше отишъл някъде другаде. „Такива като него“, както се изразяваше баща ѝ, поставяха дълга преди всичко. Вероятно именно дългът беше накарал Руфъс да върне писмата на Грейс? Дали и той като сина си бе

жертвал любовта си заради традицията? Дали го беше направил с мъка, или с хладна пресметливост? Дали и двамата бяха съжалили за решението си?

Докато влакът се връзваше дълбоко в английската провинция, покрайнините се стапяха в надиплени зелени хълмове и гори. Въпреки ръмежа ярките есенни цветове като че ли пламтяха на фона на влажното сиво небе. Градските къщи бяха заменени от стопанства и къщички, сякаш излезли от книжка с картинки, колите бяха заменени от крави и овце, които кротко пасяха по хълмовете. Нивите бяха разделени на квадратчета от синори и отдалече приличаха на пачуърк от различни нюанси на зеленото. Трикси се вираше през прозореца, възхитена от английската красота, изпълнена с копнеж, и се питаше колко ли пъти родителите ѝ са гледали същия този пейзаж.

Беше вече тъмно, когато стигна в Дорчестър. Дъждът беше спрял, но въздухът бе хладен и влажен. Това ѝ напомни за зимата в Теканасет, когато студът пронизваше до кости. Тя пхна шала си в яката и повлече куфара към такситата. Един пълен мъж, вонящ на тютюн и храна за къщи, я откара по тесните пътища до Уолбридж, като не спираше да я разпитва, макар че тя предпочиташе да разглежда пейзажа в мълчание. Ако беше в Америка, щеше да му каже да замълчи, но в тази страна не се чувстваше така уверена, защото беше чужденка.

— Ей го Уолбридж — каза шофьорът с плътния си провинциален акцент, докато влизаха по сив каменен мост в града. Улицата леко се извиваше между магазини и къщи и Трикси си спомни за главната улица в Теканасет, защото Уолбридж изглеждаше така, сякаш времето беше забравило и за него. Къщите бяха построени от жълт, обветрен камък, някои дори имаха сламени покриви, а паянтови стари комини димяха като нощни пазачи, поспрели по време на обиколката си. Една или две къщи приличаха на домове на хобити, защото предните врати бяха съвсем малки, а прозорците — само няколко стъпки над земята. Уличните лампи озаряваха с оранжево тротоарите, по които листата се бяха събрали на купчинки, като зарязани от вятъра играчки. Трикси се вираше във всичко това с почуда. Това ли беше родният град на Джаспър. Тук ли щеше да живее, ако се бе омъжила за него. Не беше за вярване, че и родителите ѝ са напуснали това старо дорсетско градче.

Странноприемницата „Лисицата и гъската“ беше старомодна, боядисана в бяло, с черни греди, и полюшваща се табела, на която една лукава лисица се взираше в обяда си. Прозорците изглеждаха средновековни — с малки ромбовидни стъкла, хлътнали дълбоко в дебелите стени. Трикси плати на шофьора, след това се вгледа за миг в тясната улица. Къщите от двете страни се привеждаха като старци, които вече не могат да стоят изправени, и тя се запита дали са построени така, или са поддали с годините.

Имаше две врати: едната беше вход за кръчмата, а на другата, вляво, бяха изписани с бяло буквите Б & Б. Златното сияние от първата врата беше по-примамливо, обещаваще компания и силни напитки — тя дочу бученето на гласове вътре и долови миризмата на дим. Но вече беше късно и тя бе изморена от пътуването. Ню Йорк ѝ се струваше много, много далеч. Отвори вратата вляво и влезе във фойето.

— Ти сигурно си госпожица Валънтайн? — попита хубавката жена зад бюрото на рецепцията.

— Да, аз съм — отговори Трикси.

Жената се усмихна сърдечно.

— Така си и помислих. Нека ти помогна с куфара, скъпа. Откъде идваш? Не говориш като англичанка. — Тя тръгна по тясното стълбище.

— От Америка.

— На почивка ли си тук?

— Само за няколко дни.

— Странно, че си избрала Уолбридж. Той не е туристическа дестинация. Хората идват заради птиците. Имаме много редки птици покрай реката. И заради риболова, разбира се. Не сме далече и от морето, ако си падаш по него.

— Родителите ми са израснали тук.

— Така ли?

— Да, надявам се да открия някой, който ги познава.

— Как се казват, скъпа?

— Фреди и Грейс Валънтайн. — Изражението на жената не се промени и Трикси добави: — Напуснали са точно след войната, но семейството на татко е останало тук.

— Е, тогава няма как да ги знам. Не съм родена тук. Дойдохме преди дванайсет години от Съсекс, за да сме по-близо до дъщерята. Тя

се омъжи в Уолбридж. Трябва да говориш с по-старите хора. Ще ги откриеш в кръчмата. — Тя се изсмя. — Те подпират бара. Няма как да ги пропуснеш.

— Благодаря, ще го направя.

— Сигурно си гладна.

— Малко.

Жената отключи една червена врата и въведе Трикси в малка стая с двойно легло и прозорец.

— Банята е надолу по коридора. Позволих си да дръпна завесите, но сутринта отгук можеш да видиш реката. Много е красиво. Ела в кръчмата, когато си готова и ще ти приготвя нещо за хапване. Какво ще кажеш за един хубав селски пай, за да се сгрееш? Предполагам, че в Америка не си свикнала със студа.

Грейс се усмихна. Жената явно никога не беше ходила в Америка.

— Благодаря. Да, бих искала селски пай. — Не знаеше какво е това, но думата „сгрееш“ ѝ се стори обещаваща.

След като си взе дълга вана и се преоблече, тя се почувства много по-добре и слезе в кръчмата. Там, около тежки дървени маси, имаше групички хора, а други седяха на столчета до бара. Всички вдигнаха очи към нея, когато влезе. Вероятно нямаше много новодошли в това малко градче. Миришеше силно на дим от огъня, който гореше уютно в камината, и от цигарите, димящи между пръстите на хората. Трикси седна на едно столче и също запали цигара. Барманът я огледа одобрително и взе поръчката ѝ. Той беше към четирийсетте, с оредяваща коса и свежо, открито лице. Тя знаеше, че не след дълго ще я заговори. Той ѝ подаде коктейла с ром, а жената, към която той се обръщаше с „Мейви“, донесе селския пай — горещ и вкусен.

— Е, откъде си? — попита барманът накрая, неспособен да скрие факта, че я намира за привлекателна.

— От Америка — отговори тя и разговорът ѝ с Мейви се повтори.

Той кимна, нетърпелив да помогне.

— Валънтайн — прошепна и присви очи, които имаха цвят на незабравки. — Навремето имаше един магазин на главната улица, казваше се „Ред Валънтайн“. Продаваха женски дрехи, но това бе преди години, когато бях момче. Ще попитам майка си. Тя може да знае. Почти съм сигурен, че тук вече няма никой с такава фамилия. Познавам повечето хора. Кръчмата е сърцето на Уолбридж, това е малко градче. Семейството вероятно се е преместило някъде.

— Ще открия най-възрастния човек тук и ще го питам — каза Трикси с усмивка и огледа кръчмата.

— Аз ще те представя — каза барманът ентузиазирано. — Старите хора си приличат по това, че много обичат да говорят за миналото. — Не и моите родители, помисли си тъжно Трикси. — Колко ще останеш?

— Няколко дни.

— Познаваш ли някого тук?

— Не.

Той се усмихна доволно.

— Е, вече познаваш. Казвам се Робърт Хийт, между другото. — И ѝ подаде ръка.

Трикси я стисна.

— Здравей, Робърт. Аз съм Трикси. — Той се смръщи. — Галено от Беатрикс — добави тя.

— Като Беатрикс Потър?

— Или като кралицата. — Той пак се смръщи. — На Холандия?

— Знам само една кралица, нашата — рече той, взе една мокра чаша и започна да я бърше с кърпа. — Е, какво ще правиш, след като намериш човек, който познава родителите ти?

— Ще задавам много въпроси.

Той вдигна вежди.

— Мистериозно.

Тя се усмихна накриво.

— Нямаш представа!

— Е, надявам се да откриеш отговорите, които търсиш.

— Ще ги открия — каза тя. — Няма да си тръгна без тях.

Тя загаси цигарата и запали друга.

— Името Джаспър Дънклиф говори ли ти нещо?

Лицето на Робърт просветна.

— Джаспър Пензълуд ли? Те живеят в имението.

Сърцето ѝ заби по-бързо.

— В Уолбридж Хол?

— Да, точно там.

— Но той се казваше Дънклиф, а не Пензълуд, нали?

— „Казваше се“, но вече е Пензълуд. Маркиз Пензълуд.

Сега тя беше обърканата.

— Не разбирам. Защо се сменя името?

— Английските титли са много заплетени — каза той, явно доволен от невежеството ѝ. — Ако семейството ми не беше работило с години за аристократи, и аз нямаше да го знам. Нека ти обясня. Синът на маркиз Пензълуд е граф Мелвил. Синът на лорд Мелвил е лорд Дънклиф. Три имена за едно семейство. Абсурдно, нали? Когато започнах работа тук, Джаспър Дънклиф идваше да пие с приятелите си. После замина за Америка, за да свири в група. И тук свиреше, преди всичко да се обърка. Имаше хубав глас. Мислех си, че ще стигне далеч. Всички така си мислехме. Но после брат му умря. — Робърт поклати печално глава. — Голяма трагедия. Той не беше човек, който кара бързо. Не беше безразсъден. Злополука. Хубав човек беше. Помня погребението... — Спря да бърше чашата за миг и се смръщи. — Тъжен ден за целия град.

— Какво стана, когато Джаспър се върна от Америка?

Барманът остави чашата и започна да подсушава друга.

— Стана маркиз Пензълуд и се ожени за Шарлът Ханбъри-Джонсън.

— А тя каква е, жена му?

— Познаваш ли лорд Пензълуд? — Той я гледаше с подозрение и тя осъзна, че трябва да признае, че познава Джаспър, ако иска да измъкне още информация от него.

— Запознахме се в Америка, когато се опитваше да стане рок звезда. — Засмя се тъжно. — Преди много години. Бяхме приятели. Той още ли свири на китара?

— Едва ли. Помня как седеше точно на твоето място, наведен над уискито си, и оплакваше факта, че родителите му не го разбират. Те искаха той да постъпи в армията.

— Нямаше да му хареса.

— Точно затова замина за Америка. Жалко, че се върна. Можеше да стане известен.

— Като „Бийтълс“.

Барманът се усмихна замислено.

— Да, като „Бийтълс“. Щеше да е прекрасно. Безплатни билети за концертите.

— Имението близо ли е?

— Стига се пеша. През лятото градините са отворени за посетители, затова има табели навсякъде. Няма как да ги пропуснеш.

— Предполагам, че сега не са отворени?

Той поклати глава.

— Не, не са. Трябваше да дойдеш през май или юни. Тогава са великолепни.

— А той идва ли в кръчмата напоследък?

— Не. — Барманът се усмихна. — Синът му идва да купува цигари.

— На колко години е?

— Към петнайсет. Аз си затварям очите.

— Е, какво представлява жената на Джаспър?

Той сви рамене с безразличие.

— Ами, нормална. Доста е заета, както може да се очаква. Същата е като свекърва си, лейди Джорджина. Те са вечно заедно. И все много заети. — Изрече „заети“ по-натъртено и Трикси предположи, че и двете са доста досадни. Той остави чашата: — Искаш ли още едно питие?

— Защо не — отвърна тя. — Но го направи слабо.

— Както кажеш. — Той отвъртя капачката на бутилката с бакарди и наля в чиста чаша. — Какво е работил баща ти?

— Работеше във фермата.

— На Уолбридж?

— Да, мама е била пчелар.

На лицето му се разля широка усмивка и той сложи ръце на кръста си.

— Ама защо не каза? Моят дядо е бил главен градинар по време на войната. Обзалагам се, че е познавал родителите ти. Колко жалко, че не е сред живите. Мама обаче може също да знае. Тя работи за

семейството от години. Сега работи за старата лейди Пензълуд, която има къща в другия край на града. Кара деветдесетте, но още я бива.

— Това е бабата на Джаспър, нали? — попита Трикси.

— Точно така. Тя не се разбира с останалите жени в семейството. Затова живее в другия край на града. Но е корава старица. Неразрушима е като танк „Шърман“.

— Браво на нея, че е стигнала тази преклонна възраст.

— Такива жени живеят вечно. Обзалагам се, че кралицата майка ще докара до стотака.

— И защо е така според теб?

— От потеклото е. Обикновените хора ритват камбаната много по-рано. — Той се облегна на бара и сниши глас. — Или пък просто защото са твърде опърничави, за да си отидат, преди те да са решили.

Когато отпусна глава на възглавницата, Трикси мислеше за Джаспър. Как щеше да се срещне с него? Можеше ли просто да се отбие в къщата и да натисне звънеца? Дали щеше да е ужасно невъзпитано? Тя си представяше живота в имението много официален, като в дома на Плантадженет Палисър от сериала, и освен това какво щеше да си помисли жена му, ако тя се появи ей така, без покана? Жена му... Тя зарови лице във възглавницата и потисна стон. Какво си въобразяваше? Как можа да дойде тук? Минаха седемнайсет години, откакто Джаспър ѝ се обясни в любов. Седемнайсет години, откакто ѝ каза, че не може да се ожени за нея. Седемнайсет години суша за разкъсаното ѝ сърце. На какво се надяваше? Че той ще съжали за решението си и ще изостави жена си и децата си заради нея? Това никога нямаше да се случи и колкото и да ѝ липсваше — *о, колко ѝ липсваше само*, — тя не искаше да съсипва семейството му.

Той нямаше да види в нея момичето, в което се влюби, а жена, достойна за съжаление. Той се беше оженил и имаше деца, а тя беше останала на същото място, като застояло езеро, изпълнено със самосъжаления и носталгия. Това бяха фактите — за разлика от нея, той беше продължил напред. Какъв смисъл имаше от тази среща? Докъде щеше да доведе тя? Доникъде. Все едно чоплиш коричката и разкриваш раната, само за да започне да заздравява наново. Не беше помислила за това. Не беше помислила за нищо, освен че ще види мъжа, когото обичаше. Сега осъзнаваше колко е безсмислено.

Разумът ѝ казваше на сутринта да си събере багажа и да хване влака за Лондон. Но сърцето настояваше да остане. Тя беше в града, в който родителите ѝ бяха израснали и в който се бяха оженили. Където майка ѝ се беше влюбила в граф Мелвил и където връзката им бе прекъснала драматично, без никакво обяснение. Майка ѝ беше напуснала Англия завинаги, с разбито сърце. А баща ѝ? Ами той?

Докато се унасяше в сън, споменът как майка ѝ плачеше на люлката изплува в съзнанието ѝ и засили решимостта ѝ да направи каквото е нужно, за да разбере истината. Знаеше, че е важно. Някой я подтикваше да го стори, тласкаше я да продължава, мълчаливо настояваше, че наистина е много важно. Преди да потъне в хладния мрак на съня, тя видя в ума си силуета на мъж, който стои до кошерите. Не можа да го разгледа добре и все пак го позна. Да, тя го познаваше на някакво много дълбоко, подсъзнателно ниво, и той ѝ се усмихваше с обич.

ГЛАВА 23

Зората разкъса мрака с ентузиазъм, по-присъщ на лятото. Слънчевата светлина накара дърветата да пламнат, а чайките крещяха печално, докато се плъзгаха над реката. Трикси отвори завесите и сърцето ѝ се изпълни с радост от спокойствието на сцената пред нея. Редички диви патици се носеха по повърхността като конвой от корабчета, а една върба топеше нежните си клони в реката. Близко до брега имаше купчина оранжеви листа и едно кученце играеше щастливо в тях, докато стопанинът му не изсвири да го извика. Трикси погледна бледосиньото небе, по което лекият вятър носеше бели облачни снопчета, и въздъхна с удоволствие. Вече разбираше защо хората смятат Англия за красива. Лекият ръмеж бе спрял и слънчевата светлина превръщаше сивото в яркочлатисто.

Закуси в кръчмата и Робърт с гордост ѝ каза, че е уредил да се срещне с майка му на обяд тук.

— Тя познава майка ти — рече той. — Грейс се казва, нали? И не само това, ами е работила за Джоузефин Валънтайн, когато е била двайсетинагодишна. „Ред Валънтайн“, така се казваше магазинът. Имам изключително добра памет. — Усмихна се закачливо.

Трикси беше впечатлена.

— Джоузефин е сестра на баща ми. Помня, че дойде на гости с баба и дядо, когато бях малка. Имаше много червено червило и главата ме заболя от парфюма ѝ, но реших, че е невероятно изискана. Приличаше на филмова звезда. Къде ли е сега?

— Може да попиташ майка ми. Тя обича да говори за миналото. Започне ли, няма спиране. Е, какво ще правиш тази сутрин?

— Ще отида да потърся Къщата на пчеларя.

— Имаш ли представа къде е?

— Не, надявах се ти да ми кажеш.

Той се засмя.

— Мейви сигурно знае. Тя е в църковното настоятелство, затова е ходила във всяка къща в Уолбридж.

Мейви влезе в кръчмата от коридора.

— Май чух, че името ми се произнася напразно?

— Трикси търси Къщата на пчеларя — каза Робърт. — Казах й, че ти сигурно знаеш къде е.

— Знам — отвърна гордо Мейви и се обърна към Трикси: — Аз разнасям енорийското списание. Няма къща в Уолбридж, в която да не съм била.

— Мама е била пчелар — каза Трикси.

— О, обичам пчелите. Такива интересни насекоми — изгука Мейви. — Като си помислиш само, че правят сам-самички мед. Какви умни малки създания. Там още има кошери. Робин Аркрайт е пчелар. И пазач на дивеча. Няма нещо, което да не знае за птиците. Понякога изпращам гостите ни при него, поне тези, които се интересуват от птици, защото той е истинска енциклопедия. Попитай го за пъстроклюния гмурец или за балеарския буревестник. Прекрасни имена, не мислиш ли?

— Прекрасни са — угоди й Трикси. — Къде да намеря къщата?

— Денят е великолепен за разходка дотам. Може да тръгнеш по пътя, но той много заобикаля. Аз бих поела по пътеката, която пресича имението. Много е живописна и винаги я препоръчвам на гостите ни. Ето, ще ти начертая карта. — Тя започна да пише на бележника до касата. — Покрай църквата, завиваш към фермата тук. Покрай къщите и през портата тук. Ще видиш табела, която ясно отбелязва пътеката. Те заведоха дело, за да спрат хората да минават през земите им, но загубиха. Съдията каза, че хората имат право да се възхищават на тази историческа и красива къща. Не е зле, нали? Е, и ти имаш това право, скъпа. Наслади й се.

Трикси тръгна по тясната алея, която стигаше до главната улица. Тя беше широка и живописна с жълтеникавите магазинчета и къщи, построени без ред от двете й страни, покривите и комините им стърчаха в небето на различни височини и под различни ъгли, и придаваха на мястото очарователна нееднородност. Малко хора вървяха по тротоарите и една-две коли минаха по улицата, но иначе беше съвсем спокойно.

Трикси стигна до църквата. Гробището беше тихо, надгробните камъни се къпеха в утринната слънчева светлина. Косове тършуваха из падналите по тревата листа и тя се запита дали дядо й е погребан тук. По-късно щеше да провери. Точно тогава вратата на църквата се

отвори и викарият излезе с възрастна дама със забрадка на главата, пола от туид и гумени ботуши. Тя се облягаше на бастун и жестикулираше оживено с другата си ръка. Викарият отметна глава назад и се засмя гръмогласно. На Трикси ѝ стана интересно какво ги е развеселило толкова и спря да послуша. Докато вървяха по пътеката към нея, тя дочуваше гласовете им. Старата дама говореше доста рязко. Явно беше свикнала да командва.

— И така, докторът ми превърза крака и ми каза да почивам няколко дни. Проклет глупак! Когато се прибрах, свалих превръзката, налях си голяма чаша шери и изведох Уинстън на разходка. Отидох на лекар само за да угодя на Джорджи, защото настояваше. Наистина, сега хората вдигат голяма врява за всичко. По мое време просто се справяхме. Нямахме време да седим в лекарски чакални. Лоти води децата на лекар всеки път щом кихнат, а това се случва доста често. Трябва да си мълча; все пак аз съм само прабаба, нали знаете? — Изсмя се. — Е, значи е уредено?

— Да, уредено е, лейди Пензълуд.

— Добре.

— Наистина се надявам да не се случи скоро.

— Каквото е писано, както казва старата поговорка. А друга казва — опечи си работата отрано. Не позволявайте на Джорджи да променя нищо. Може да съм на два метра под земята, но не би ми харесало тя да ме командва. Разбрахте ли?

— Разбира се, лейди Пензълуд.

— Тя има ужасен вкус за музика, открай време. — Лейди Пензълуд изсумтя. — Само ако Руфъс... — Гласът ѝ заглъхна и Трикси усети как се изчервява при споменаването на името му, сякаш тя беше виновна за извънбрачната му връзка, а не майка ѝ. Те стигнаха до улицата и лейди Пензълуд обърна страховития си поглед към нея. Трикси направо се сви.

— Здравейте — рече старицата. — Красива утрин, нали?

— Така е — съгласи се Трикси. Лейди Пензълуд присви очи, вероятно се питаше коя е тази непозната с американски акцент, после тръгна към очакващата я кола, оставайки след себе си аромат на люляк.

Трикси гледаше след потеглящата кола. Е, това беше майката на — Руфъс. Лейди Пензълуд. Лоти беше жената на Джаспър; Джорджи сигурно беше майка му; а тази достопочтена дама — нейната свекърва.

Много искаше да се обади на майка си и да ѝ разкаже за тях, но не можеше да разкрие къде се намира. Тогава трябваше да признае, че е прочела писмата. Не, налагаше се да разбере всичко сама, без помощ от единствените двама души, които знаеха най-много.

Последва картата на Мейви и пое по пътеката, която минаваше през нивите към гората. Овце пасяха, птички чуруликаха и Трикси се наслаждаваше на провинциалното спокойствие. Не приличаше на нищо, което беше виждала в Америка. Всичко тук бе в по-малък мащаб и изглеждаше старомодно и очарователно.

Тя изкачи един хълм, като спираше от време на време, за да си поеме дъх и да се наслади на пейзажа. Представяше си как майка ѝ е минавала много пъти по този път през фермата. Дали се връщаше тук в мислите си? Дали ѝ липсваше?

Накрая Трикси тръгна покрай наскоро разорана нива и когато стигна до края ѝ, зърна през оредяващите клони на дърветата извисяващите се над долината комини. Любопитството я примами през една пролука в синора и щом се появи от другата страна, дъхът ѝ секна. Под нея, обградено от безкрайна градина, се издигаше величествено старо имение.

Тя тръгна покрай нивата в края на гората и спря, за да се възхити на красотата на фамилното имение на Пензълуд — Уолбридж Хол. Никога не беше виждала толкова разкошна къща, освен по телевизията. Сложи ръце на кръста и се засмя силно на невежеството си. Значи това беше къщата, заради която Джаспър се отказа от кариерата си. Това беше неговото наследство, имението, което изискваше пълната му отдаденост. Семейната традиция, която задължаваше наследниците да жертват личното си щастие, за да може тя да оцелее поколение след поколение, като минотавър от тухли и камък. Джаспър беше жертвал нея. *Дали Руфъс беше пожертвал майка ѝ?*

Спря да се смее и се вгледа с горчивина в къщата, която ѝ бе отнела истинската любов. Вече виждаше отвъд красотата, в нейната студена и жестока сърцевина. *Беше ли щастлив Джаспър? Дали се сещаше за нея? Дали някога вземаше китарата, за да изсвири песента, която ѝ посвети? Дали изобщо все още пееше?*

Продължи бавно, защото се страхуваше, че ако остане тук, може да го види и няма да се сдържи. Продължи надолу по хълма, към

гората, където пътеката водеше през гъсти папрати и криви стари дъбове, които я наблюдаваха надменно като древни херцози, сякаш смятаха, че не ѝ е тук мястото. Гората шумолеше от животинки, които Трикси не можеше да види, и тя започна да изпитва страх.

Най-сетне стигна до края на гората и до примамливата гледка на ширнали се поля, окъпани от слънцето. Докато вървеше към светлината, видя къщичка, не много далеч, почти скрита сред няколко дървета. Беше сигурна, че това е Къщата на пчеларя. Тръгна бавно към нея и мисълта, че върви по стъпките на майка си, я развълнува неочаквано много. Къщата имаше сламен покрив, бели стени и сънливи прозорчета. На Трикси ѝ се прииска да узнае какво са видели те.

Почука на вратата и зачака. Никой не отговори. Тя остана там, чудеше се какво да прави. Не ѝ се искаше да я хванат да оглежда, но желанието да види кошерите я направи безразсъдна. Тръгна да заобиколи къщата.

— Ехо — извика. — Има ли някого?

Рошава глава се появи над един храст като бостанско плашило.

— Кой пита?

— О, здравейте — отвърна тя изненадана. — Мейви каза, че ще ви открия тук.

— Да не сте отседнали при нея?

— Да. Тя каза, че изпраща тук хора, за да говорят с вас за птици.

— О, интересувате се от птици? — попита той по-дружелюбно и пристъпи на моравата.

— Всъщност от пчели.

Лицето му светна.

— Още по-добре. Имам много пчели. — Той избърса ръце в панталоните си. — Робин Аркрайт.

Тя стисна здраво ръката му.

— Трикси Валънтайн.

— Валънтайн, какво романтично име.

— Благодаря ви. Родителите ми са живели тук.

— О, онези Валънтайн?

— Мама е била пчелар тук по време на войната.

— Грейс Валънтайн — кимна той.

Сърцето на Трикси леко подскочи.

— Познавате ли я?

— Не, аз дойдох през шейсет и втора, но Том Гарнър е брат на майка ми и говореше с голямо уважение за Грейс и Фреди.

— Много се радвам да го чуя. Кой е Том Гарнър?

— Той беше управител на имението чак докато стана на седемдесет. Наложих се насила да го пенсионирам. Още щом се пенсионира, се катурна и ритна камбаната. Беше началник на баща ви, Фреди Валънтайн. — Аркрайт почеса сивите си къдрици и се ухили. — Странно е да чуя това име след толкова години.

— Те са се преселили в Америка.

— Точно така. Един ден просто изчезнали. Той е ранен във войната, нали?

— Да, има само едно око.

Робин поклати глава.

— Горкият. Чичо Том говореше за него като за герой.

— Наистина ли? За татко?

— Ами да. Той е бил герой от войната. Не ви ли е казал?

— Никога не говори за войната.

— Да, предполагам. Чичо ми никога не говореше за Ипър, където е загубил крака си. Сигурно са искали да се върнат и да забравят за всичко това.

— Тук ли живеете от шейсет и втора?

— Не, отначало живях при чичо. Още бях млад, нямаш опит с дивеча и пчелите, но работих с господин Суифт, който беше пазач на дивеча по онова време, и със стария Бенедикт Латимър, който беше пчелар и ме научи. Когато той се пенсионира, аз поех нещата. Чичо не можа да намери друг, който да разбира от пчеларство, или пък нямаше сили да търси, затова се оказах в завидното положение да живея тук.

— Къщата е много красива.

— Жена ми реши, че е твърде малка, затова построихме зимна градина. Но иначе вероятно не е много променена, откакто родителите ви са живели в нея.

— Много бих искала да видя кошерите.

— Разбира се. Ще ви ги покажа. — Той я поведе през градината. — Вие разбирате ли от пчеларство?

— Да, мама има кошери и аз ѝ помагам да се грижи за тях.

— Това е много пристрастяващо хоби, пчеларството. Започнеш ли веднъж, не можеш да спреш. Интересни създания са, нали?

— Определено.

Робин гордо ѝ показа редицата от осем кошера, които стояха до живия плет в края на градината.

— Обзалагам се, че половината от тях са още от времето на майка ви. Само малко са ремонтирани, но иначе са си същите. Добавих нови и съм сигурен, че господин Латимър също е добавил, но погледнете онези трите там, изглеждат, сякаш са тук от векове! — Засмя се. — Значи сте на гости?

— Дойдох да видя къде са израснали родителите ми и къде са се оженили.

— А те...?

— Не, живи и здрави са. Бях в Лондон по работа и реших да направя малко отклонение.

— О, чудесно. Може да кажете на майка си, че пчелите в Уолбридж са си много добре. Сигурен съм, че ще се радва да го научи.

— И аз.

Поговориха за пчелите, за последната реколта от мед и за проблемите с пестицидите и молците. Трикси се чудеше какво ли ще си помисли майка ѝ за нейното посещение тук. Така ѝ се искаше да го сподели с нея. Когато тръгна обратно през гората, вече беше късна утрин. Мислеше за думите на Робин, че баща ѝ е герой. Той никога не го беше споменавал, майка ѝ също, а това беше странно, защото бе нещо, с което човек би се гордял. Засега не беше намерила отговори на въпросите си, само нови въпроси.

Докато вървеше през гората, чу странно пръхтене сред папратите. Зелените стъбла започнаха да се разделят пред някакво създание, което се носеше към нея. Отначало тя се изплаши, че може да е глиган или лисица, но после видя черен нос, следван от големи черни лапи и гладка черна козина, които се появиха на пътеката под формата на лабрадор. Облекчена, Трикси се наведе да го погали. За разлика от нея, той не изглеждаше изненадан да я види. Размаха опашка и завря приятелски муцуна между коленете ѝ. Тя вдигна глава, за да види стопанина му, но гората си оставаше тиха.

След малко осъзна, че кучето е само. Видя метален медальон на врата му. Ралф, Бялата къща, Уолбридж Хол. Имаше и телефонен

номер.

— Е, Ралф, най-добре да те заведе у дома, нали? — рече тя и пое пак по пътеката. Не знаеше къде е тази Бяла къща, но пък знаеше къде е Уолбридж Хол. Не ѝ оставаше друго, освен да отиде там. Вероятно все пак ѝ бе писано да срещне отново Джаспър.

Със свит стомах, тя вървеше по склона към имението, а кучето я следваше по петите. Сега вече имаше основателна причина да дойде тук. Не се притесняваше, че ще стане неудобно. Щеше да позвъни и да попита къде е Бялата къща. Представяше си Джаспър на прага и какво ще е изражението му, когато я види да стои пред него с кучето. Щеше да е смаян. Прокара ръце през косата си и я приглади притеснено.

Отблизо къщата беше много по-внушителна. Жълтите каменни стени бяха високи и строги, прозорците се взираха величествено в света. Сърцето на Трикси забърза от притеснение. Точно когато щеше да дръпне звънеца, който висеше на дебело въже вдясно от голямата врата, един глас заговори зад нея.

— Какво обичате? — Тя се обърна и с разочарование видя някакъв градинар.

— Намерих това куче в гората и го доведох — обясни Трикси.

— Това е Ралф. Здравей, Ралф. — Мъжът потупа коляното си и кучето веднага скочи към него. — Глупаче, винаги се запилява нанякъде. Така е с мъжките кучета; женските не са такива. Той е на лейди Джорджина. Знаете ли къде е Бялата къща?

Трикси не беше възхитена от идеята да се срещне с жената, която бе убедила Джаспър да не се ожени за нея.

— Не, не съм оттук — отвърна, отстъпвайки. — Може ли да го оставя на вас?

— Елате, ще ви покажа. В края на градината е. От другата страна на зеленчуковата градина.

Тя неохотно го последва покрай къщата. Безупречна морава се простираше в далечината, където статуя на изправен на задните си крака кон се открояваше на фона на тъмноалената корона на клен. Лехите пламтяха с лилави, червени и жълти цветя, а високи дървета ронеха златните си листа, за да ги улови вятърът и да си поиграе с тях. Ефектът беше толкова драматичен, че градините сякаш бяха лумнали в

огън. Трикси забави крачка, за да разгледа всичко. Реши, че не е виждала по-красиво място. Осъзна, че всяка от градините, които майка ѝ бе създала на Теканасет, е бледа имитация на тази; всяко цвете и всеки храст, всяко дърво бяха посадени с носталгия и копнеж. Майка ѝ беше напуснала Англия завинаги, но градините, които създаваше, я връщаха обратно.

През една пролука в живия плет тя видя тенис корт и чу слабите удари на топката в ракетите. Надяваше се, че градинарят ще я преведе покрай корта, в случай че Джаспър играеше, но той мина през оградена със стена зеленчукова градина към голяма бяла къща, сгушена сред своя собствена разкошна алено-златна градина. Той бързаше да се върне към работата си и я остави тук.

— Сигурен съм, че лейди Джи ще иска да ви благодари лично — каза ѝ, преди да изчезне отново зад стената на зеленчуковата градина.

Трикси се запита дали майката на Джаспър няма много лош характер: иначе защо градинарят не ѝ предложи да заведе кучето сам? Тя изпухтя подразнено и натисна звънеца, като проклинаше страхливия градинар. След миг вратата се отвори и една висока, слаба жена с пепеляворуса коса, подстригана на къса черта, се вгледа в нея с леденосини очи.

— Вие сте? — попита тя, без дори намек за усмивка.

Трикси огледа високите скули, пълните устни, малкото носле и реши, че красотата ѝ, макар и добре запазена, е ледена.

— Намерих кучето ви в гората — каза тя, като я гледаше дръзко.

Лейди Джорджина погледна кучето и въздъхна с раздразнение:

— Ралф, пак ли? Къде беше?

— Не зная, някъде в гората?

— Разбира се, че не знаете, вие сте американка. Туристка може би?

— Нещо такова — отвърна Трикси. Лейди Джорджина изсумтя тихо. Присви очи, вгледа се в лицето ѝ и като че ли видяното някак я омилостиви.

— Градината е невероятно красива — каза Трикси. — Наистина, не бях виждала такива великолепни цветове.

— Да, доста специално място, нали? — Кучето мина покрай нея в къщата. — Е, благодаря ви, че го доведохте.

— Ралф ли е? — чу се глас отвътре.

— Да, пак е избягал.

Един мъж се появи зад лейди Джорджина.

— И вие го доведохте? — усмихна се той на Трикси. — Вие сте ангел!

— Е, не съвсем. Просто отидох да видя Къщата на пчеларя. Мама е живяла там. — Тя забеляза, че лицето на лейди Джорджина потрепва.

— Грейс Валънтайн? — попита тя бавно. — Господи, одрали сте ѝ кожата.

— Така ли? Не знаех.

— Да, така! Влезте. Ще желаете ли чаша чай? Наистина трябва да ви се отблагодаря, че върнахте Ралф. Много мило от ваша страна. — Трикси беше смаяна от внезапната промяна в поведението ѝ. — Грейс и Фреди Валънтайн, имена от миналото. Кажете, как са те?

Трикси бе въведена в красива светлосиня дневна.

— Скъпи, вземи ѝ палтото. Как казахте, че ви е името?

— Беатрикс — отвърна Трикси, защото реши, че цялото ѝ име е по-подходящо сред официалната обстановка в къщата на лейди Джорджина.

— Аз съм Джорджина Стейпълтън, а това е съпругът ми Теди. Моля, седнете. Скъпи, бихме искали чай.

— Ей сега — отвърна той и изчезна в коридора.

Лейди Джорджина се усмихна на Трикси.

— Вие сте добре дошла тук — рече тя и Трикси се изненада от внезапното разледяване на изражението ѝ. — Кажете, как са родителите ви?

— Много са добре, благодаря — отвърна Трикси, не искаше да говори за болестта на майка си с непозната.

— Много се радвам. А с какво се занимава баща ви, след като заминаха за Америка?

— Работи във ферма за боровинки. Разбира се, вече е пенсионер. Сега предимно играе голф.

— А майка ви? Тя беше прекрасен пчелар и запален градинар. Следваше господин Хийт като верен лабрадор.

— Още е градинар. Е, и тя вече почти се оттегли, макар че не може да спре съвсем, защото обича работата си. Повечето градини в Теканасет са проектирани от нея.

— Колко хубаво! Много съм доволна, че им е потръгнало. Кажете, имате ли братя и сестри?

— Не, единствено дете съм.

— Омъжена ли сте?

— Не.

Лейди Джорджина вдигна изненадано вежди.

— Не сте? А сте толкова красива.

— Още търся правилния човек.

— О, да, но не търсете твърде дълго, иначе ще стане късно за деца.

— Не мисля, че съдбата ми е да имам деца, лейди Джорджина.

— Глупости, съдбата на всички жени е да имат деца. Аз имам три и вече имам седем внуци. Неприемливо е жена да няма деца.

Трикси се наежи.

— Не съм съгласна. Не мисля, че раждането на деца е единственият път към пълноценен живот. Аз имам успешна кариера...

— Кариерата е нещо много хубаво, скъпа моя, но повярвай ми, ще дойде време, когато ще съжаляваш, че нямаш деца. Все пак сме тук за това, нали?

Преди Трикси да успее да отговори, една млада жена внесе поднос с чашите за чая, следвана от Теди с чайника.

— Е, Беатрикс, за първи път ли си в Уолбридж? — попита той.

— Да.

— Родителите ти сигурно са се връщали?

— Не, не са.

— Колко странно — отвърна Теди.

— Америка е много далеч — намеси се лейди Джорджина. — Освен това самолетните билети не са евтини.

— Баща ти е легендарен тук в Уолбридж — каза ведро Теди. — Ожених се за Джорджи преди петнайсет години, но преди това е била омъжена за Руфъс. Именно благодарение на вашия баща Руфъс е оцелял във войната.

— Какво е направил баща ми? — попита Трикси.

Лейди Джорджина ахна.

— Скъпа, не знаеш ли?

— Какво да знам?

— Той е спасил живота на съпруга ми. — Трикси се взираше смаяна в лейди Джорджина. — Той е герой. Ако не е бил той, Руфъс е щял да загине.

Теди я прекъсна:

— Той е поел куршума вместо него в Северна Африка.

— Той е поел куршума вместо Руфъс?

— Абсолютно — каза лейди Джорджина. — Танкът на Руфъс бил ударен. Скрили се в някакво селце близо до Ел Аламейн. Немците контраатакували. Баща ти пристигнал с батальона си като подкрепление. Видял как един немски снайперист се прицелва в Руфъс и се хвърлил към него. — Явно беше разказвала тази история много пъти.

— Буквално се хвърлил върху Руфъс — добави Теди, жестикулирайки оживено. — Бум! Снайперът изгърмял и уцелил Фреди в лицето.

— Горкият Фреди загубил едното си око, но спасил живота на съпруга ми — каза тихо лейди Джорджина. — Ние сме му неимоверно благодарни.

— Татко никога не ми е споменавал — каза Трикси, опитваше се да проумее чутото. — Защо ще пази подобно нещо в тайна?

— Е, вече знаеш, така че ще го попиташ. Вероятно е твърде скромнен и не е искал да се хвали. Би ли му предала, че още го помним с благодарност, въпреки че лорд Пензълуд отдавна вече не е сред нас?

— Много съжалявам за загубата ви — каза Трикси. *Съжалявам и за загубата на мама, добави мислено.*

— Благодаря ти, скъпа. Сърцето му просто отказа. Не беше стар. — Тя се смръщи. — Сякаш беше решило, че му стига толкова. — Зарей поглед през прозореца и въздъхна тъжно. — Умря на една пейка в градината. Обичаше да седи навън посред нощ, под звездите, и да слуша шумоленето на животинките. Когато се върна от войната, все там седеше. Мисля си, че след ужасите й просто искаше да е обграден от красота. Обожаваше градината.

Трикси последва погледа й. Вече знаеше защо Руфъс е приключил любовната си връзка: не защото беше спрял да обича Грейс, а защото е бил длъжен, от уважение към мъжа, който му е спасил живота. А от обърканото изражение на лейди Джорджина

разбра и защo е умрял. Знаеше, че е права. *Беше умрял от разбито сърце.*

ГЛАВА 24

Трикси си тръгна не по пътя, по който беше дошла, а по предната алея на лейди Джорджина, която водеше към главния път. Докато вървеше, мислеше за изумителното разкритие за смелостта на баща ѝ. Не можеше да си обясни защо не ѝ е казал. Не можеше да си обясни защо майка ѝ не ѝ е казала. Със сигурност трябваше да се гордеят с героизма му, а не да го крият като престъпление, нали? Утеши се с мисълта, че вероятно той не е знаел за изневярата, защото тогава нямаше да се хвърли да спасява Руфъс. Усмихна се тъжно на иронията. Баща ѝ бе спасил живота на лорд Мелвил; вероятно по инстинкт, тъй като е бил служител на семейство Пензълуд, и така бе спасил живота на любовника на жена си. Заради неговия героизъм на граф Мелвил не му е оставало друго, освен да сложи край на връзката; колко ли горчивина е имало в благодарността му. Погледнато от тази страна, лорд Мелвил беше отнел на баща ѝ не само съпругата, но и омото му. Трикси усети нарастваща неприязън към човека, който майка ѝ бе обичала, и изпита дълбоко съчувствие към баща си. С цялото си сърце се надяваше да не е разбрал за изневярата на майка ѝ.

Пристигна напълно изтощена в „Лисицата и гъската“ малко преди дванайсет и половина. Толкова беше потънала в миналото на родителите си, че съвсем бе забравила за Джаспър. Когато влезе в кръчмата, зад бара Робърт сервираше на клиенти. Помаха ѝ и посочи към една светлокоса жена, която седеше на маса в ъгъла, до прозореца.

— Мама те чака. Ще изпратя Мейви да вземе поръчката ви за обяд — каза ѝ той. Трикси не обърна внимание на любопитните погледи на местните и прекоси помещението.

— Здравейте — рече тя, издърпа един стол и седна. — Вие трябва да сте майката на Робърт.

Жената се усмихна мило и разкри дребните си криви зъби. Имаше същите яркосини очи като сина си.

— А ти трябва да си Трикси Валънтайн.

— Много ми е приятно да се запознаем, госпожо Хийт.

— Наричай ме Джоан. — Потупа я по ръката. — Е, значи си дъщеря на Грейс? Одрала си й кожата. Тя беше красиво момиче.

— Толкова е хубаво да срещна някой, който я е познавал — рече Трикси, ободрена от сърдечния ентусиазъм на Джоан. Мейви дойде да вземе поръчките им и след миг се върна с напитки.

Джоан нямаше търпение да сподели спомените си с човек, който жадува да ги чуе.

— Бях на десетина години, когато тя се ожени за баща ти, но помня сватбата им в църквата, защото Фреди и Грейс бяха много обичани и всички отидоха да ги видят. Беше точно преди войната. Като прекрасен летен ден преди буря.

— Мама ми каза, че си е купила роклята от универсален магазин.

— В Дорчестър вероятно — отвърна жената и сбърчи нос. — Не е много бляскав град.

— Но роклята е била красива.

— О, да, Трикси, много красива — потвърди разпалено Джоан. — Когато започна войната, Фреди замина на фронта заедно с другите млади мъже, включително моите по-големи братя, макар че Чарли беше едва на седемнайсет и тъкмо бе завършил училище. Мама плака цяла седмица, а след това посвети всичките си сили на продоволствието. Работеше във фермата с твоята майка, макар че дядо ми скоро взе Грейс под крилото си в градината. Той беше главен градинар на имението и избра Грейс да работи с него. Имаше голяма слабост към нея. Мисля, че всички имахме. — Засмя се с носталгия. — Зеленчуковата градина в имението беше невероятна, овошките също. Трябваше да видиш каква реколта изкарваха от тази земя. Дядо ми все казваше, че Грейс има вълшебен допир, но аз мисля, че беше просто обич. Ако обичаш живите създания, те растат, нали? Лейди Пензълуд беше много умна жена. Преди войната купи крави, овце и прасета. Да ти кажа, единственото, което не достигаше тук, в Уолбридж, беше бензинът. Хранехме се като крале. Яйца, мляко, сирене и мед вместо захар. Имахме много мед благодарение на твоята майка. Пчеличките бяха много работливи.

Очите на Джоан искряха, а бузите ѝ бяха порозовели от удоволствие, докато пътуваше из миналото. Явно годините на войната бяха вълнуващи за нея.

— О, наистина бяха вълнуващи, Трикси — каза тя. — Бях късметлийка, защото братята ми се прибраха живи и здрави. Други не извадиха такъв късмет. Като баща ти, бог да го благослови.

Мейви им донесе храната и постави чиниите, от които се вдигаше пара, на масата пред тях, но Трикси бе твърде потънала в разговора, за да може да яде.

— Натъкнах се на лейди Джорджина тази сутрин и тя ми каза, че татко е герой.

— Герой ли? — Джоан вдигна вежди.

— Да, изглежда е спасил живота на лорд Мелвил.

— Така ли?

— Не смяташ ли за странно, че не ми е казал?

Джоан пак я потупа по ръката.

— Мъжете, върнали се от война, никога не говорят за нея. Искат да я забравят и да изградят живота си отново. Предполагам, че баща ти е скромен човек и е сметнал геройството си просто за войнишки дълг. Може и да се е притеснявал от шумотевецата, не мислиш ли?

— Изгубил е окото си заради това.

— Но лорд Пензълуд — имам предвид Руфъс, тогава той беше Руфъс Мелвил — е оцелял благодарение на саможертвата на баща ти. Това е невероятен дар.

— Що за човек беше той?

— Руфъс ли? Беше като красив принц от приказка. Висок, с тъмнокафяви очи, дълбоко поставени, и много гъста кестенява коса. Имаше издължено лице, а устните му вечно бяха извити в усмивка, сякаш всичко му се струваше забавно. — Тя жестикулираше енергично. — Имаше хубави кости, да, високи скули и силен, прав нос. Беше невероятен. Като малка, щом го срещнех, направо си гълтах езика от смущение. После, когато започнах работа в „Ред Валънтайн“ за леля ти Джоузи, той дойде там с лейди Джорджина. Тя беше такава красавица, че направо ти секваше дъхът. Не с мека хубост като майка ти, ами с ледена като Снежната кралица. — Засмя се, доволна от сравнението. — Бяха разкошна двойка, макар че войната малко потъмни блясъка му. Той беше изискан и ведър по природа, но след войната вече не се усмихваше, не и с очи, някак си. Винаги можеш да разбереш дали един човек е наистина радостен, ако се усмихва с очите си. Руфъс не се усмихваше така.

— Много тъжно.

— Опасявам се, че с повечето мъже стана така. Вероятно са видели твърде много. Лейди Пи все се оплакваше, че станал намусен и избухлив. Оплакваше се някак с обич обаче. Тя обожаваше сина си. Той обядваше с нея два пъти в седмицата, само двамата. Когато бяха заедно, се усмихваше. По онова време тя живееше в Бялата къща, но когато Джаспър се ожени, се премести в другия край на града. С лейди Джорджина не се разбират много.

— Защото и двете имат силен характер?

Дори да знаеше защо, Джоан не започна да обяснява. Усмихна се мило и потупа Трикси по ръката.

— Трябва да я посетиш. Ще се зарадва да те види. Тя много харесваше Грейс. Войната разруши доста прегради между хората. Дядо ми казваше, че лейди Пи е запретила ръкави и си е цапала ръцете заедно с останалите. Лейди Джорджина не излязла от кулата си, разбира се. Нея войната изобщо не я промени. Но лейди Пи не се правеше на толкова важна.

— Ти какво работиш при нея?

— Всичко. Аз съм нейното момиче за всичко — засмя се тя. — Макар че вече не съм момиче. Гоня шейсетте!

— За нея си момиче.

— Сигурно. Тя кара деветдесетте, но изобщо не забавя темпото. — Поклати глава. — Господ е счупил кальпа, след като я е направил. Няма друга като нея. Ще ми е много мъчно, когато си отиде.

— Какво стана с леля ми Джоузефин?

— О, бляскавата Джоузефин! — въздъхна с удоволствие Джоан. — Тя беше красиво момиче, но твърде амбициозна за малко градче като Уолбридж. Продаде магазина си и се премести в Лондон, където май се е омъжила за някакъв богат бизнесмен. Чух, че станала актриса в Уест Енд, но никога не отидох до Лондон да я гледам. Не мисля, че направи голяма кариера. Дори май не стана голяма звезда, каквато се надяваше да бъде. Когато баща ѝ почина, майка ѝ се премести там, за да е по-близо до нея. Не съм чувала за тях оттогава. Майка ѝ беше добра жена. Мей Валънтайн. Правеше торти и ги продаваше на летния панаир. Помня я, защото имаше такава топлина в очите ѝ.

В този миг вратата се отвори и Трикси вдигна глава. Там, сред вятъра, който помиташе улицата, стоеше Джаспър.

Сърцето на Трикси замря при вида на мъжа, когото някога бе обичала. Гледаше го с изумление. Беше остарял, с оредяваща коса и дори малко прошарен по слепоочията, но все още красив, и сърцето ѝ се събуди за живот с потрепване.

Погледът на Джаспър спря, когато стигна до нея, и на лицето му се разля широка, изненадана усмивка. Той прекоси бързо кръчмата и застана до масата им.

— Извини ме, Джоан — рече любезно. После на Трикси: — Значи е вярно. Наистина си тук!

Трикси се запита дали и Джоан е забелязала зле прикрития копнеж в очите му.

— Как разбра?

— Мама ми каза.

Трикси усети, че Джоан заслужава обяснение.

— С Джаспър се запознахме в Америка преди седемнайсет години — рече тя, а бузите ѝ се зачервиха под погледа му.

— Изобщо не си се променила — каза той. — Изобщо.

Джоан опря ръце на масата, за да се надигне от мястото си, и рече:

— Ще оставя старите приятели насаме.

— Не искам да прекъсвам обяда ви — започна Джаспър.

— Не го прекъсвайте. Просто дърдорех. Щяхме да седим тук целия следобед, нали, Трикси?

— Обядът е от мен — каза любезно Джаспър.

— Много мило от ваша страна, лорд Пензълуд. Благодаря ви. — Тя се изправи. — За мен беше удоволствие да поговорим, Трикси. Колко ще останеш?

— Ден-два.

— Е, надявам се да си изкараш приятно. Времето е хубаво. Може би ще се видим пак.

Когато тя си тръгна, Джаспър сниши глас:

— Господи, Трикси. Не мога да повярвам, че си тук. — Едва тогава тя видя сянката на нещастие зад усмивката му. — Защо не ми каза, че идваш?

— Не знаех как.

— Можеше да ми пишеш. — Очите му търсеха в нейните момичето, което беше оставил на плажа. — Можеше да се обадиш.

— Джаспър... — Тя огледа смутено кръчмата.

Той веднага разбра сдържаността ѝ.

— Да идем на по-тихо място — предложи той. Трикси го гледаше, когато той тръгна към бара да плати. Беше с рипсени панталони и светлосин кашмирен пуловер под старо, проядено от молци сако от туид. Изглеждаше досущ като провинциален благородник, помисли си тя и сърцето ѝ се сви за момчето с голямата мечта да стане рок звезда, жертвана заради дълг и традиция.

— Ела — каза той и тя едва не му подаде ръка, както бе правила преди всички тези години на плажа на Теканасет.

Последва го навън, под слънчевата светлина. Улицата беше пуста. Бяха сами. Без да каже и дума, той я прегърна и я притисна към гърдите си. Тя бе сигурна, че го чу как изстена, докато я стискаше така много дълго. Затвори очи и преглътна сълзите, внезапно избили от прилива на копнеж.

— О, Трикси, не знам откъде да започна. — Той се отдръпна и се усмихна горчиво. — От години си представям този момент, а сега не знам какво да кажа.

— Не е нужно да казваш нищо. Достатъчно ми е, че те видях — отвърна тя.

— Не, не е — каза той мрачно. — Дължа ти обяснение. Ела, да се повозим.

Прашното му волво беше паркирано на сянка до реката. Той отвори вратата на пътника и тя се качи. Веднага усети миризмата на куче и когато се вгледа по-внимателно, видя бели косми по тапицерията.

— Къде е кучето ти? — попита тя, когато Джаспър седна до нея.

Той се усмихна.

— Бендико е у дома. Съжалявам, че космите му са по седалките.

— Не ми пречи. Мама винаги е гледала големи кучета, не помниш ли?

— Помня всичко — каза той и Трикси усети носталгията в гласа му. Той потегли по улицата. — Не можах да повярвам на ушите си, когато мама каза, че Беатрикс Валънтайн намерила Ралф в гората и го завела при нея. Помислих си: „*Не може да е моята Беатрикс Валънтайн, нали?*“ Нима щеше да си заминеш, без да ме видиш?

— Дойдох да науча повече за родителите си. Не мислех, че ти би искал да ме видиш.

Той поклати глава.

— Нямах представа, Трикси. Погледни се само. Ти си същата. Абсолютно същата. Сякаш отново сме млади. Ще ми се да бяхме. Ще ми се да можех да върна времето. Щях да постъпя различно. — Той я погледна, сиво-зелените му очи бяха потъмнели от тъга. — Раздялата с теб беше най-глупавото нещо, което съм правил в живота си. — Трикси беше изумена от подобно признание едва пет минути след срещата им, но той беше прав. Сякаш наистина отново бяха в Теканасет. Усещаше го близък както тогава и едва не посегна да сложи ръка върху неговата, за да го увери, че и тя чувства същото.

Той като че ли съжали за изблика си.

— Извинявай, Трикси. Не бива да те обременявам с проблемите си. Предполагам, че си се омъжила... Как можах изобщо да си помисля друго?

— Не съм омъжена, Джаспър — отговори тя тихо.

— Още ли живееш в Теканасет?

— Родителите ми са там, аз се преместих в Ню Йорк.

Той се усмихна.

— А започна ли работа във „Вог“?

— Не точно във „Вог“, но съм моден редактор в едно от големите лъскави списания.

— Знаех си, че ще постигнеш всичко, което пожелаеш.

— А ти свириш ли още на китара?

Той поклати глава.

— Не съм свирил, откакто си тръгнах от Теканасет.

Това я смая.

— Но ти беше толкова талантлив!

— Отказах се от всичко, което обичах. — Лицето му се сгърчи от вина. — Отказах се и от теб.

— Няма нищо. Беше много отдавна. — Тя извърна очи към прозореца. — Къде отиваме?

— На брега. Имам нужда да се поразходя. Искам да сме сами, за да поговорим. Искам да те питам толкова много неща.

Тя преплете пръсти и се вгледа в пътя пред тях, борейки се с порива да го докосне.

Джаспър караше по тесните пътища, докато стигна до вход на ферма. Зави и пое по разкалян черен път. В края му паркира колата на билото на хълм и изключи двигателя. Пред тях блещукащият океан се простираше докъдето поглед стига.

— Каква красива гледка — ахна Трикси. — Не знаех, че сме толкова близо до морето.

— Ела, има пътечка към брега. — Той погледна към коженото й яке и финия шал. — Дали няма да ти е студено?

— Добре ми е — отвърна тя, но той отиде до багажника и го отвори. — Ето, облечи това. Ще ти е твърде голямо и не е много подходящо за моден редактор, но поне ще спира вятъра.

Тя взе зеленото палто, което той й подаде.

— Ами ти?

Джаспър се усмихна игриво.

— Аз съм мъж — рече с дрезгав глас.

— Дори на мъжете им е студено, Джаспър — засмя се Трикси.

— Не и на истинските!

Те тръгнаха по тясна пътечка, която се виеше между скалите и високата трева по брега долу. Единствено чайките прелитаха над тази усамотена пясъчна ивица. Отливът беше отминал и оставил по брега малки ракообразни. Птиците се биеха за тях и от време на време пронизваха въздуха с възмутените си крясъци.

— Съжалявам, че те нараних, Трикси — каза внезапно Джаспър. Пое дълбоко дъх и пъкна ръце в джобовете на сакото си. — Не исках да те подвеждам така. Надявах се...

— Няма нищо, Джаспър — прекъсна го тя. — Това е вече минало. Наистина.

— Не и за мен. Човек не може да отхвърли така лесно съжаленията. Изяждат ме отвътре.

— А не бива — каза му тя, в опит да отвърне философски, когато всъщност искаше да се нахвърли отгоре му и да му каже, че й е отнел любовта, защото тя повече не успя да се влюби в никого.

— Не вярвам в съдбата. Сами градим живота си — възрази той. — Ние правим грешки и пак ние живеем със съжаленията. Ако се бях оженил за теб, Трикси, нямаше да стоя тук и да ми се иска да бях постъпил иначе. Нямаше да съм нещастен.

Тя посегна и докосна ръката му.

— Да се поразходим — предложи, обърна се и позволи на вятъра да изсуши сълзите ѝ.

Тръгнаха бавно, един до друг, пришпорвани от вятъра. Джаспър се стегна, изправи се и изпъна рамене. Като видя усилието, което полагаше, за да овладее чувствата си, на Трикси ѝ се доплака още повече.

— Е, разкажи ми — започна Джаспър. — Как така родителите ти са живели в Уолбридж?

— Израснали са тук — каза Трикси. — Оженили са се в малката ви църква, татко е работил във фермата, а мама е била пчелар. Работила е с вашия градинар, господин Хийт, по време на войната. После са заминали за Америка.

— И ти не си знаела?

— Не са ми казвали. Никога не говореха за миналото. Едва наскоро разбрах.

— Как разбра?

Тя пое дълбоко дъх.

— Открих една кутия с любовни писма в градинската барачка на мама, адресирани до нея, в Уолбридж. Не бяха от татко — добави мрачно.

— О, господи! Били са от друг мъж.

— Да. Имала е връзка в началото на войната.

— А знаеш ли с кого?

Трикси се стегна, не знаеше дали е редно да му каже.

— С баща ти.

Джаспър спря наскоро крачка.

— Моят баща? — Изглеждаше ужасен.

— Да — отвърна тя и приведе отбранително рамене. — Опасявам се, че са от него.

— Сигурна ли си?

— Имало е само един граф Мелвил, нали?

Той кимна.

— Боже господи! Татко и майка ти? Каква ирония на съдбата.

— Да, и за мен беше шок.

— Невероятно е. — Той поклати глава, опитваше се да проумее всичко това. — Предполагам, че никой не познава наистина родителите си.

— Аз научих това по трудния начин — каза Трикси.

— Колко е продължило?

— Мисля, че около две години. Писмата са много сладки. Ако не бяха до майка ми от любовника ѝ, щяха да ми се сторят истински романтични.

— И кога е приключило?

— Не знам. Но той е спрял да ѝ пише в края на четирийсет и втора. Последното ѝ писмо до него е от март четирийсет и трета. Знам го, защото той е върнал всичките ѝ писма след войната.

— Защо го е направил?

— Според майка ти моят баща му е спасил живота в Африка. Вероятно е осъзнал, че не бива да мами човека, който е поел куршума вместо него, и затова е постъпил правилно. Приключил е. Ако трябва да съм честна, не мисля, че мама някога го е преодоляла.

— Тя ли ти каза?

— Не, дори не съм сигурна дали татко знае. Мама определено не знае, че аз знам. Прочетох писмата ѝ по случайност. Тя дори не знае, че съм тук.

— Значи дойде в Уолбридж, за да проучиш миналото на родителите си?

— Да. — Но още докато го изричаше, осъзна, че всъщност беше дошла, за да търси него.

Вървяха в мълчание, Джаспър се опитваше да проумее разкритието за връзката на баща му, а Трикси най-сетне си даде сметка, че дупката с формата на Джаспър в сърцето ѝ може да бъде запълнена единствено от него и от никой друг. Вятърът се плъзгаше между тях и разстоянието помежду им сякаш бе широко като каньон, заради внезапната самота, която я обгърна, и осъзнаването, че винаги ще бъде сама.

— Джаспър, мама има рак — каза тя, поддавайки се на нуждата да сподели. На нуждата да бъде успокоена.

— О, Трикси, много съжалявам.

От съчувствието в гласа му в очите ѝ отново избиха сълзи.

— Не мисля, че ще изкара дълго. Затова исках да разбера защо баща ти е върнал писмата ѝ и какво се е случило с него. В последните си писма до него тя го моли за някакъв знак, че е жив и още я обича, отчаяна е.

Той хвана ръката ѝ с голямата си груба длан, сякаш мястото ѝ беше именно там.

— Не си добре, нали?

— Не съвсем. — Тя веднага почувства утеха от топлината на ръката му. — Но ще се оправя. Ще го преодоляя. — Пое си дълбоко дъх. — Работата е там, че едва сега преоткрих мама след толкова години в Ню Йорк. Тя е най-добрата ми приятелка. Имаме много общо. Но едва когато намерих писмата, осъзнах колко много е всъщност то.

— Мислиш ли, че родителите ти знаеха кой съм? — попита Джаспър.

— Да и не бяха много щастливи от този факт. Помня как ми казаха, че мъжете като теб се женят само за жени от тяхната класа и че няма да удържиш на обещанието си. Мама е знаела повече, отколкото предполагам.

— Татко не е споменавал нищо, но не съм изненадан. Човек не се хвали с изневерите си, нали? Съмнявам се, че мама знае. Те имаха добър брак, доколкото си спомням.

— Сигурна съм, че майка ти не знае. Едва ли щеше да ме приеме така добре, ако знаеше. Каза ми колко е благодарна на татко, че е поел куршума и е спасил живота на Руфъс. Не мисля, че щеше да се държи така, ако знаеше за писмата.

Джаспър се засмя.

— А ти как се представи?

— Като Беатрикс. Защо, „Трикси“ щеше ли да ме издаде?

— Със сигурност. Тя беше непреклонна, че не мога да се оженя за теб. Не би разпознала името Беатрикс, но със сигурност щеше да подскочи при Трикси.

— Какъв късмет тогава, че ѝ се представих официално. Тя си е доста официална дама, нали?

— Тя е от стомана. — Въздъхна горчиво. — Накрая поддадох. Реших, че може да е права. Ти щеше да намразиш този живот. Ти си свободен дух, не си дама от имение, която се занимава с благотворителност и изпълнява дълга си.

Трикси спря напред крачка и се вгледа ядосана в него.

— Тогава ти какъв си, ако не си свободен дух? Ти трябваше да обиколиш света с гласа и китарата си, а не да се завреш тук, облечен в туид, и да управляваш голямо имение.

— Това беше мой дълг.

— Каква е тази дума „дълг“? Дълг пред какво? Пред купчина стари тухли? Ти си човек от плът и кръв, Джаспър, и един ден вече няма да си на този свят. Трябва да живееш и за себе си.

Той изстена, сякаш изнемогваше под непосилното бреме на семейството и отговорностите.

— Имам жена и три деца. Обвързах се с Уолбридж. Посветих му се и не мога да си представя как бих могъл да си тръгна оттук.

В сърцето на Трикси проблесна искра надежда.

— А искаш ли да си тръгнеш?

— Нещастен съм, Трикси. Бях отчаян, преди ти да се появиш и да запалиш фара на надеждата. Ти си като морски фар, който виждам в далечината, но не мога да го достигна. Винаги си била там, далеч, сияеш в сумрака, и колкото и усилено да гребя, просто не мога да стигна до теб.

И той се наведе и я целуна страстно, както бе правил в Теканасет, когато бяха млади, свободни и изпълнени с амбиция. Трикси отвърна веднага и годините, изминали в самота и копнеж, се изпариха като сън. Тя уви ръце на врата му, усети познатата му миризма и разбра онова, което майка ѝ също бе разбрала, че любовта не е нещо, което се износва или разпада с годините, *а сияе завинаги, като вечно слънце.*

ГЛАВА 25

Джаспър се отдръпна. Обхвана лицето на Трикси с длани и се вгледа с обич в чертите ѝ, сякаш бавно си припомняше целувките и ласките, споделени на ветровитите тежанасетски плажове. Изражението му беше омекнало. Нямаше го напрежението в челюстта и в челото, очите му вече не тъмнееха от нещастие, а бяха ярки и отразяваха светлината в нейните — фара, който най-сетне беше достигнал.

— Какъв глупак бях да те оставя да си идеш — прошепна той, усмихвайки се от радост заради чудото на новата им среща.

Тя сложи ръце върху неговите и отвърна на усмивката му.

— Никога не съм преставала да те обичам, Джаспър.

— Наистина ли? Наистина ли?

— Да. — Сви рамене. — Опитах се да продължа, но никой не можеше да се сравнява с теб.

— О, Трикси — изстена той. — Ако тогава знаех това, което знам сега, никога нямаше да послушам майка си. Щях да повярвам на собственото си сърце.

— Не съм предполагала, че си нещастен.

— Лоти не е лош човек. Просто не си подходяме. Привидно бяхме един за друг, защото израснахме заедно. Родителите ни са големи приятели и тя бе отгледана да управлява голямо имение. Щеше да е по-добре за нея, ако се беше омъжила за брат ми. Също като Едуард, тя няма никакъв усет към изкуството и обича конете повече от хората. Работата е там, че мама ме убеди, че се нуждая от нея — и наистина се нуждаех от нея, в началото. Тя се зае да управлява имението и като маркиза Пензълуд е безупречна, но като моя съпруга е крайно неподходяща. Никога не сме се обичали. Не мислех, че има значение. Мислех си, че ще сме екип. Вярвах, че ще бъдем големи приятели. Но, вече не сме дори приятели. — Той стисна ръцете ѝ. — Аз изгубих себе си с годините, Трикси. Станах съвсем друг човек. Гледам в очите ти и виждам отражението на момчето, което бях. Виждам мъжа, който си мислех, че ще стана, а вместо това се

превърнах в най-обикновен стар досадник. — Отдръпна ръцете си и обърна лице към морето. Вятърът развя косата над челото му и разкри разочарованието, изписано в профила му. — Превърнах се в баща си. Той се превърна в неговия. Няма начин да нарушим предопределената ни участ.

Трикси се засмя тихо.

— Разбира се, че можеш да я нарушиш. Можеш да бъдеш какъвто пожелаеш, Джаспър.

— Не, не мога. Имам задължения и отговорности като маркиз Пензълуд.

— Това са име и титла, но те не ти пречат да бъдеш какъвто искаш да бъдеш. Можеш пак да започнеш да свириш на китара.

Той сви рамене.

— Не зная.

— Джаспър — възкликна тя, — ти не си кукла на конци. Ти си личност. Извади китарата и напиши песен. Ако си нещастен, това ще е най-хубавата песен, която си писал!

Той се усмихна на усилията ѝ да го изтръгне от меланхолията и хвана ръката ѝ.

— Права си, позволих си да изпадна в самосъжаление. — Поведеш обратно по брега, към пътеката, която се виеше по склона. — Искях да изпълня дълга си, Трикси. Искях майка ми да се гордее с мен. Знаех, че не съм подготвен за това като Едуард, който бе учил в колеж по селско стопанство, работеше тук с татко и знаеше как да управлява голям имот. Никой не смяташе, че аз ще се справя. Аз бях черната овца. Искях да докажа на всички, че грешат. Искях да постъпя правилно. — Погледна я, в очите му тлееше разкаяние. — Гордост — рече с омерзение. — Гордостта ме водеше. Гордостта ме накара да се ожена за Лоти. Гордостта ме накара да се откажа от единствения човек, когото истински обичах.

— Лоти ти е родила деца. Не съжالياвай за брака си. Имаш семейство. Това означава много.

— А ти! — Сграбчи ръката ѝ. — Аз лиших теб от семейство. Господи, как искам да беше на мястото на Лоти.

— Аз не тая горчивина, Джаспър. Бях щастлива в работата си. Имах възможности да се задомя. Ако наистина исках деца, можех да се омъжа и да създам семейство. Аз избрах друго. Това беше мой избор,

не твой. Никой не ме е принуждавал да живея така. Всъщност се радвам на живота си. Не исках да се задоволявам с нещо недостатъчно. Щом не можех да имам теб, не исках никой друг. Това е истината, но тя не означава, че съм живяла в отрицание. Не е така. Живях добре.

— Искан ми се да бях част от твоя живот.

— И на мен. Мисля, че мама още не може да прежали баща ти; затова е запазила писмата в тайната кутия в градинската барачка. Затова избухна в сълзи, когато ѝ казах за смъртта му. Вече го разбирам. Вече започвам да разбирам миналото. Мисля, че копнежът ѝ по Руфъс е съсипал брака ѝ — каза тъжно Трикси. — Мислех си, че татко е несправедливо студен. Сега се питам дали не е усещал студенината в нея. Не е здравословно да копнееш по миналото, Джаспър. Ако мама ме е научила на нещо, то е това. Трябва да оставим миналото зад гърба си и да живеем в настоящето, иначе не живеем, а само мечтаем.

— Сега си тук и мога да оставя миналото да си отиде — рече той с усмивка.

— Това е измама.

— Не ми пука. — Обърна я към себе си и пак я целуна. — Сега живея в настоящето и то е чудесно.

Малко по-късно се върнаха в Уолбридж. Вече се смрачаваше, тъмни облаци се събираха над тях и лакомо поглъщаха последните останки от светлосиньото небе.

— Искан да те видя утре — каза Джаспър сериозно.

— Не зная... — поколеба се Трикси.

— Не можеш да се върнеш в Ню Йорк сега! — възкликна той. Тя знаеше, че е прав. Всичко се беше променило. Не можеше да си тръгне и да се преструва, че нещата са по-старому.

— Не знам какво да правя. — Вгледа се безпомощно в притъмняващото небе.

— Ще те заведе при баба — предложи той. — Тя може да хвърли известна светлина върху връзката на татко с майка ти. Но ще трябва да подходим внимателно; тя е от друго поколение. Ще те взема сутринта.

Трикси го погледна разтревожена.

— Дали е добра идея, Джаспър?

— Каза, че искаш да разбереш защо татко ѝ е върнал писмата.

— Аз знам защо. Било е въпрос на чест. Между войници.

— Все пак смятам, че трябва да поговориш с баба. Тя може да знае още нещо. — Погледна я и тя забеляза паниката в очите му. — Искам да те видя отново, Трикси. Не можеш да си тръгнеш...

Трикси хвана ръката му над лоста за скоростите.

— Добре, ще се срещна с баба ти.

Раменете му се отпуснаха.

— Ще те взема в девет. Става ли?

— Става. Какво ще кажеш на Лоти?

— Ще ѝ кажа истината. Срещнал съм стара приятелка и ще я заведа при баба. Тя няма да има нищо против.

— Тръгвам си вдругиден.

— Това означава, че ще разполагаме с цял ден.

Трикси усети как гърлото ѝ се свива.

— Един ден — рече тя.

— Един ден? Два дни? Не е нужно да си тръгваш.

Тя поклати глава.

— Трябва да се върна към живота си, Джаспър.

Той стисна здраво волана.

— Ще те взема в девет.

Трикси не искаше да вечеря в кръчмата и да говори с Робърт, затова откри малък италиански ресторант на главната улица и хапна там, на маса до прозореца. Беше започнало да ръми. Тя гледеше как дъждовните капки се стичат, лъкатушейки по стъклото. От време на време фаровете на някоя кола ги превръщаха в злато. Тя изяде пицата си без особен апетит. Срещата с Джаспър я беше превъзбудила като наркотиците, които взимаше навремето, и сега усещаше болката от отслабващия ефект. Струваше ли си тръпката от целувката му при агонията от мисълта, че няма как да продължи? Вече беше свикнала да е сама, но Джаспър ѝ напомни какво е да си в прегръдките на мъжа, когото обичаш. Сравнението само подчертаваше пустотата на многобройните ѝ връзки през годините. Животът ѝ досега се сведе до една преструвка и тя не беше сигурна, че иска да се връща към него. Малка част от нея съжаляваше, че изобщо дойде, защото онова, което

бе приемливо преди, ѝ се струваше непоносимо в светлината на новата им среща. Вече нищо нямаше да е същото, защото не беше достатъчно.

Тя допи чашата пино гри и плати сметката. Загърна се с палтото и тръгна обратно по главната улица, към пресечката, която водеше към странноприемницата и реката отвъд. Помисли си, че трябва да си тръгне, преди да е затънала твърде много. Защото тогава трудно щеше да се измъкне. Не искаше, да разбива семейството му. Колкото и нещастен да беше той с жена си, Трикси не искаше това да тежи на нейната съвест. При всички положения нямаше смисъл да остава. Не можеше да има Джаспър. Те никога нямаше да са заедно. Срещата с него само ѝ напомни какво ѝ липсва. Тя щеше да се върне към живота си в Ню Йорк и да се опита да го преодолее, както беше правила почти две десетилетия. Изкачваше се до билото на планина от чувства, а после се плъзгаше обратно до подножието ѝ. Как изобщо щеше да направи първите стъпки?

Върна се в „Лисицата и гъската“ и се качи в стаята си, без никой да я забележи. Не ѝ се говореше с Мейви или Робърт. Не ѝ се говореше с никого. Когато си легна и изключи осветлението, си помисли за Грейс и сърцето ѝ се изпълни със състрадание. Ако майка ѝ беше копняла за Руфъс, както тя сега копнееше за Джаспър, това беше голямо мъчение.

Самотата я обгърна и тя се отдаде на копнежа и на непоносимото отчаяние. Прегърна възглавницата си и заплака за себе си и за майка си, осъзнавайки, че е била толкова погълната от себе си, че всъщност не познава истински Грейс.

На сутринта се събуди със свит от притеснение стомах. Знаеше, че трябва да си тръгне, преди Джаспър да дойде в девет, но беше неспособна да го направи. Сърцето ѝ заглушаваше разума и тя беше безпомощна. Вместо да си събере куфара, се гримира и позволи на нетърпението да потуши съмненията.

Закуси в малката дневна, където Мейви ѝ сервира кафе и препечени филийки. Беше толкова притеснена, че едва хапна.

— Е, добре ли си прекарваш тук, скъпа? — попита Мейви. — Жалко за времето. Вчера беше прекрасно, но днес си плащаме.

— Да, благодаря ти. Чудесно си прекарвам — отвърна рязко Трикси, не искаше да започва разговор с нея.

— Надявам се, че Джоан ти е разказала нещо за близките ти. Тя е добра жена.

— Да, беше много интересно.

Мейви се опря на облегалката на стола, сякаш възнамеряваше да се застои.

— Тя работи за лейди Пи от години. Те са повече като майка и дъщеря, отколкото работодател и служител. В момента обаче има големи ядове, горкичката. Лейди Пи е решила да организира собственото си погребение. Е, предполагам, че на нейната възраст може да се случи всеки момент, нали? Джоан не иска да мисли за това. Тя много обича старата дама.

— Звучи много злоещо да организираш собственото си погребение. Не бих искала да мисля за смъртта.

— Така казва и лейди Джорджина. Горкият викарий е между лейди Пи, която го обстрелва с идеи за музиката и словото, и лейди Джорджина, която настоява той да не обръща внимание на старата дама, защото очевидно е полудяла! Да, лейди Джорджина смята, че на свекърва ѝ и се е разхлопала дъската! — Мейви се засмя сърдечно. — Знаеш ли какво си мисля?

— Какво си мислиш? — Трикси отпи от кафето, крайно незаинтересована от мнението на Мейви.

— Мисля, че лейди Пи се готви за последната атака.

— Какво имаш предвид?

— Ами, доколкото знам, е избрала доста необичайно погребение, което със сигурност ще разяри лейди Джорджина, която много държи на традициите. Това ще е последната обида, от оня свят, докато лейди Джорджина е принудена да слуша госпъл хора...

— Госпъл хор? — Това привлече интереса на Трикси.

— О, да, лейди Пи иска черен госпъл хор.

— Това е доста радикално.

— Така си е. Не съм сигурна, че ще ѝ угодят. Спомине ли се, лейди Джорджина ще командва. Тя е силна жена. Не мога да си представя горкия викарий да ѝ се опре.

— Каква драма само.

— Да, така си е. Тук в Уолбридж винаги се разиграва по някоя драма. Никога не е скучно, иначе щях да си тръгна още преди години. Кой би искал да живее в малко градче без никакви забавления? — Тя се изкикоти. — А тук забавления колкото искаш.

Робърт надникна през вратата.

— Добро утро, Трикси — каза широко усмихнат. Тя му се усмихна в отговор и потисна въздишка от раздражение. Явно нямаше да я оставят на мира. — Лорд Пензълуд е в кръчмата.

— О... — отвърна тя, сепната. — Идвам веднага. Благодаря. — Остави салфетката на масата и се изправи.

— На мама много ѝ харесала срещата с теб вчера — каза той.

— Днес сигурно пак ще я видя. Джаспър ще ме представи на баба си. — Тя съжали, че започна да се обяснява. Надяваше се, че не изглежда гузна.

— Добре ли прекара вчера?

— Да, благодаря.

— Намери ли Къщата на пчеларя?

— Да.

— А Робин?

— Да, доста си поговорихме.

— Чудесно. — Той се поколеба за миг. — Ако искаш обиколка с гид, аз съм свободен следобеда.

— Благодаря ти, Робърт. Много мило, че предлагаш. Ще ти се обадя, ако реша.

— Съвършвам в два — информира я той с готовност.

Тя кимна и излезе покрай него в коридора.

— Ще го имам предвид — отвърна и веднага забрави за това.

Джаспър я поздрави сърдечно и я поведе към колата. Тя забеляза китарата му на задната седалка и докато седаше отпред, възкликна:

— О, китарата!

— Последвах съвета ти — отвърна той. Тя забеляза, че е сресал небрежно косата си назад. Носеше джинси и дебел зелен пуловер, който подчертаваше сиво-зелените му очи. Щом се качи, веднага плъзна ръка на врата ѝ и притисна устни в нейните. Тя усети аромата на лимоновия афършейв и позната миризма на кожата му; дори само това бе способно да изличи изминалите години. Докато той я целуваше, всичките ѝ съмнения се разтопиха и златната светлина на

безкрайните възможности засия ярко и примамливо, издигайки я високо над земята. Внезапно единствено настоящето имаше значение.

Той потегли през града.

— Казах на баба, че отиваме. Тя звучеше много развълнувана, когато разбра, че си дъщеря на Грейс Валънтайн. Спомня си за нея с обич.

— Много мило — отвърна Трикси. — Сигурна съм, че не са имали много общо, все пак мама ѝ е била само служител.

— Мисля, че ще се изненадаш. Баба е известна с това, че за нея всички са равни. Не е като майка ми!

— Майка ти е доста страховита.

— Опасявам се, че е ужасен сноб. Не ми е приятно да го кажа...

— ... но все пак го направи — засмя се тя.

Той се усмихна.

— Да, въпреки това го правя. Тя е несигурна, плаши се от всичко непознато, затова се е вкопчила в традицията, без да осъзнава, че времената се променят. Останала е в друг свят и упорито не иска да излезе от него, не иска да се променя. За нея аристокрацията все още управлява света.

— Щом това я прави щастлива, какво лошо има?

— Лошото е, че прави другите нещастни. Аз избягах в Америка, но когато се върнах, се поддадох и се приспособих. Това не ми донесе щастие.

— Имаш ли син?

— Да, Фъргюс, на петнайсет е.

— Тогава постъпи мъдро и му позволи да бъде какъвто поиска.

— Не е лесно с майка като Лоти.

— Да, не се сетих за нея.

— Тя много прилича на майка ми и вероятно затова се разбират така добре. Използват едни и същи думи: дълг, отговорност, общност, традиция, наследство... — Въздъхна той. — Хора като тях си имат собствен речник!

— Тогава ти трябва да окуражиш Фъргюс да тръгне по свой път.

— За щастие, времената се промениха, а с тях и очакванията. Той е силно момче. Ще направи каквото реши. — Усмихна ѝ се. — Никога не бих го притискал да стори нещо против желанието си. Опасявам се, че майка му може да не е толкова разбрана.

— А Фъргюс има ли братя или сестри? — попита Трикси, любопитна за семейството му.

— Две по-малки сестри. Елиза и Касандра.

— Какъв късмет, че имат баща като теб.

— Обожавам ги — рече той разпалено и Трикси осъзна, че обичта към децата му ще направи раздялата с Лоти невъзможна.

Джаспър сви по алея към голяма каменна къща, която надничаше срамежливо иззад гъста жълта глициния, сякаш увита с боа от пера. Гумите захрущяха по чакъла и известиха за появата им едно куче, което се разляя развълнувано.

— Това е Уинстън, боксерът на баба. Изглежда страшен, но е добричък като лабрадор. — Предната врата се отвори и старицата, която Трикси бе видяла с викария, застана на прага широко усмихната. Уинстън се шумгна покрай нея и се зае да души важно-важно колата. Притисна нос в прозореца на Трикси и вдигна любопитно уши. Джаспър слезе, прогони го и отвори вратата за Трикси.

— Погали го и ще те остави на мира.

— Прекрасен е! — ахна тя, докато чешеше кучето зад ушите.

— Ако правиш така, никога няма да те остави на мира! Здравей, бабо.

— Скъпи, влизайте. Кани се да вали — каза лейди Пензълуд.

— Здравейте, лейди Пензълуд — каза Трикси и ѝ подаде ръка.

Лейди Пензълуд я стисна здраво. В другата си ръка държеше бастун.

— Изглеждаш ми позната — рече тя, присвивайки очи.

— Срегнахме се пред църквата... — подсказа ѝ Трикси.

— О, да, сега си спомням. Може да съм с единия крак в гроба, но умът ми още си е на мястото. Влизай, скъпа. Не обръщай внимание на Уинстън, той ще остави визитката си на гумите на Джаспър и ще се прибере през градината. — Тя затвори вратата зад тях. — Джоан запали огъня в дневната и сега е хубаво, топличко. Какъв влажен ден. Ужас.

— Имате красив дом — каза Трикси, докато оглеждаше персийските килими и старинните мебели, които придаваха на къщата величествен вид.

— Взех някои неща, когато се изнесох от имението — каза лейди Пензълуд. — Бях много доволна, когато открих това място. Има чар, не

мислиш ли?

— О, определено — съгласи се Трикси, следвайки Джаспър към дневната.

Там веднага беше поразена от картините по стените. Всички бяха със сцени от Теканасет, които тя разпозна веднага.

— Джаспър, ти ли купи тези картини за баба си? — попита тя изненадана.

— Не, те са на дядо ми.

Трикси ахна при появата на смътен спомен.

— Разбира се, ти ми каза, че баба ти и дядо ти са имали къща на Теканасет.

— Олдрич обичаше да плава. — Лейди Пензълуд се настани в кресло до огъня и остави бастуна на пода до себе си. — Джаспър, бъди така добър и кажи на Джоан да ни донесе чай. Купих прекрасни джинджифилови бисквитки от деликатесния. — Обърна се към Трикси, която се взираше в картините. — Съпругът ми беше обсебен от лодките. Пазя моделите му в трапезарията. Той обичаше да ги прави. Беше му хоби. Хоби, което едва не ме влуди. — Тя изсумтя подразнено. — Мисля, че предпочиташе да прави корабчета, отколкото да е с хората.

— Как е разбрал за острова?

— Познаваш ли семейство Уилсън? Рандал Уилсън Джуниър беше приятел на съпруга ми. Редовно летувахме там.

— Голямата е близка приятелка на мама — каза Трикси, окуражена от тази връзка.

Лейди Пензълуд се усмихна изненадана.

— Виж ти! Колко е малък светът. Тя всъщност се казва Хенриета, нали знаеш.

— Знам, но всички я наричат Голямата.

— Я кажи, тя омъжи ли се? — попита лейди Пензълуд, докато Джаспър влизаше в стаята.

— Не. Не мисля, че се е намерил такъв смелчак — отвърна Трикси.

Лейди Пензълуд се засмя.

— Тя беше куражлийка и много пряма млада жена.

— Сега си е абсолютно същата.

— Седни, скъпа. Джоан ще донесе чая. Предполагам, че искаш да се стоплиш. Застудява, нали? Помня, че веднъж бяхме на Теканасет през зимата и морето замръзна. И там беше ужасен студ. Джаспър казва, че за първи път идваш в Уолбридж — рече тя, когато Джоан влезе с поднос с чай и бисквити. — О, Джоан, ти си ангел. Остави ги на масичката за кафе и ние ще се обслужим. Къде е страховитият Уилсън?

— Заспа — отговори Джоан и се усмихна на Трикси. — Здравей, скъпа, радвам се да те видя отново.

— Разбрах, че се интересуваш от историята на семейството ти — продължи лейди Пензълуд. — Струва ми се много странно, че баща ти не ти е казал за героичната си постъпка.

— Не, никога не го е споменавал.

— Налей ни чай, Джаспър. Хапни от бисквитките, Трикси, ужасно са вкусни. Работата е там, скъпа, че войната промени всички ни. Аз направо разцъфнах. — Кафявите ѝ очи заблестяха, докато си припомняше миналото. — Беше вълнуващо време. Аз събрах жените и запретнахме ръкави. Е, почти всички. — Тя погледна неодобрително внука си и Трикси предположи, че има предвид майка му, лейди Джорджина. — Отворихме дома си за деца от Лондон и беше много весело. Майка ти беше невероятна в градините. С господин Хийт работеха неуморно. Тя беше великолепна и с животните, великолепна с пчелите, великолепна в градината. Беше голям ентузиаст и аз много я харесвах. После Фреди спаси живота на Руфъс и всички му бяхме безкрайно благодарни.

— Вие ли им предложихте да се преместят на Теканасет? — попита Трикси, отпивайки от чая.

— О, това беше странна история. — Тя се облегна в креслото си и въздъхна. — Много странна. Джаспър, подай ми бисквитка, ако обичаш.

Лейди Пензълуд отхапа от бисквитката и на лицето ѝ се изписа задоволство.

— Е, всички искахме да благодарим на Фреди за стореното. Войната беше свършила и Руфъс беше жив благодарение на него. Горкият Фреди загуби едното си око и ние ужасно съжалявахме за това, но му бяхме вечно признателни за смелостта. Той обаче не искаше и да чуе. Дойде в къщата, добре си спомням. Аз, Олдрич и

Руфъс бяхме в библиотеката. Фреди изглеждаше отчаян, сякаш щяхме да го наказваме, а не да го награждаваме. Олдрич му наля уиски, което малко го успокои, но пак си остана ужасно нервен. Тогава видях как се спогледаха с Руфъс и разбрах. Фреди ненавиждаше Руфъс. Е, не бях изненадана, като се има предвид, че беше изгубил окото си заради него. Предполагам, че доста е съжалявал за импулсивността си. Но човек често действа така, без да се замисли, а и предполагам, че Фреди е изпитвал известна почит към Руфъс и нашето семейство. Както и да е, Олдрич му каза колко много сме му задължени и че бихме искали да изразим някак благодарността си. Тогава той отправи крайно необичайна молба — да напусне страната. Да замине възможно най-далеч от Англия. Бяхме смаяни. Все пак Фреди и Грейс бяха родени в Уолбридж. Те бяха част от тази общност, да не споменаваме, че господин Гарнър възнамеряваше да направи Фреди свой заместник след пенсионирането си. Затова Олдрич предложи Теканасет, защото Рандал му беше голям приятел и можеше да помогне на Фреди да си намери работа и къща. Всичко се нареди много добре. Рандал беше човек на действието. До няколко седмици купихме къщата и Рандал уреди работа за Фреди във фермата за боровинки. Бяхме ужасно тъжни, когато заминаваха, но това бе желанието на Фреди. Не ги видяхме повече.

— Жалко, че никога не са се върнали, дори само на гости — каза тихо Трикси.

— По онова време това беше дълго пътуване. И все още е — каза лейди Пензълуд и остави чашата с чая. — А и мисля, че не искат да си спомнят миналото.

Тя погледна дълбоко в очите на Трикси. Изражението ѝ помръкна и кафявите ѝ очи се изпълниха с мъка.

— Войната промени и Руфъс — рече тя тихо. — Или по-скоро краят на войната го промени. — Наблегна на думата „краят“ и Трикси осъзна, че няма предвид само войната, а цяла ера. — Живеехме в невъобразимо време. Всичко висеше на косъм. Всички си мислехме, че може да не доживеем до следващия ден. Сграбчвахме живота и се опитвахме да му се насладим, защото беше мимолетен, сладък и крехък. Но накрая, когато това свърши, трябваше да се върнем към старото и по някакъв странен начин нормалността се оказа по-страховита. Вълнението вече го нямаше. Онази трескавост на

постоянната опасност също изчезна. Хората си бяха позволили любовни връзки. Обичаха яростно, защото осъзнаваха, че животът е кратък, и искаха да се вкопчат в него. Руфъс страдаше ужасно. — Тя наклони глава и каза тъжно на Трикси: — Надявам се, че майка ти е открила щастието на Теканасет.

— Така е, благодаря ви. Макар че... — поколеба се, без да откъсва поглед от очите на лейди Пензълуд. — Мисля, че е оставила нещо скъпоценно тук. Нещо, което никога не прежали.

В този момент на лейди Пензълуд ѝ хрумна нещо. Лицето ѝ отново просветна и очите ѝ заблещукаха.

— Джаспър, би ли се качил горе. В дясното чекмедже на тоалетката ми има синя кадифена торбичка. Би ли я донесъл? — Джаспър изчезна в коридора и тръгна нагоре по стълбите. — Искам да дам нещо на майка си. Съвсем мъничко нещо. Но мисля, че за нея ще е от значение. Кога си тръгваш?

— Утре.

— Колко се радвам, че се видяхме, Трикси. Кажи ми, как е майка ти?

— Опасявам се, че не е добре. Има рак.

— Какъв лош късмет.

— Така е, но тя се държи. С нищо не показва, че се чувства зле.

— Ще се моля за възстановяването ѝ.

— Благодаря ви, лейди Пензълуд.

Джаспър се появи с кадифената торбичка. Трикси беше любопитна. Той я подаде на баба си и тя я погледна с обич, сякаш имаше някаква специална сантиментална стойност и не ѝ се искаше да се разделя с нея.

— Дай я на Грейс с цялата ми обич — каза лейди Пензълуд и я подаде на Трикси.

— Може ли да я отворя? — попита Трикси.

— Може — отвърна лейди Пензълуд. Трикси бръкна вътре и извади торбичка за лавандула. Беше стара и протрита, като любима детска играчка. На предната ѝ страна беше избродирана пчела.

ГЛАВА 26

Трикси и Джаспър вървяха из църковния двор и оглеждаха надгробните плочи за името на Артър Хенри Хамблин. Свеж вятър размяташе кафявите и жълти листа по тревата, помиташе ги към надгробните плочи и ярките цветя, наскоро поставени върху гробовете. Трикси не искаше да мисли за телата, които лежах под земята. Предпочиташе по-мистичната представа за освободени от тленните си обвивки души, за да намерят покой. Тя си спомни чувството, че някой я насочва към градинската барачка на майка ѝ чрез невидимото си, но осезаемо присъствие, и сега, на ярката дневна светлина се запита дали не си е въобразила. Възможно ли беше да измамиш смъртта и да продължиш да живееш, или човешките същества избираха да вярват в това, защото алтернативата просто е твърде ужасна, за да я приемеш?

Потрепери от студ и пъкна ръце в джобовете на палтото си. Джаспър обикаляше около гробовете и четеше избледнелите надписи на най-старите от тях.

— Този тук е роден през 1556 година — каза той. — Невероятно.

— Къде са погребани твоите близки?

— Под църквата има фамилна крипта.

— Зловещо — рече тя и потрепери.

— Не мога да кажа, че слизам много често там.

— Има ли място и за теб?

— Предполагам, но не ми се мисли за това.

— Изглежда баба ти урежда погребението си — каза Трикси.

— Зная. Много ѝ харесва. Така си намира работа и забавление, освен това дразни майка ми, разбира се, което вероятно е основната ѝ цел.

— О, ето го — обяви Трикси и клекна да прочете надписа на плочата. — Артър Хенри Хамблин. 1889–1938 година. Бил е само на четирийсет и осем. Толкова млад — рече тя и отмести високата трева, за да прочете повече. — *В памет на любимия баща и скъп приятел. Нека Бог да го прости и да почива в мир.*

— Погребан е до жена си — каза Джаспър, вгледан в камъка до гроба на Артър.

— Мама не я помни. Имала е само баща си. Сигурно смъртта му е била ужасна загуба за нея. Останала е сам-сама. — Трикси пресметна набързо датите. — Знаеш ли, била е едва на осемнайсет или на деветнайсет. Омъжила се е за татко на тази възраст. Слава богу, че е имала него. — Запита се дали Грейс не се е омъжила, защото се е страхувала да остане сама. Било е точно преди войната. Точно преди писмата ѝ до Руфъс. Тяхната връзка беше започнала горе-долу по същото време.

— Знаеш ли, Трикси, мислех си нещо. Татко беше свадлив човек. Работеше прекалено много, прекарваше часове сам в имението и градините, сякаш искаше да избяга от нещо. Беше изпълнен с горчивина, хуморът му беше саркастичен, дори язвителен, когато бе в компания. Понякога беше жесток и себичен. Бързо се ядосваше и като деца се страхувахме от него. Питам се дали краят на връзката му с Грейс не е убил нещо в него, което вече не е можело да бъде съживено. Баба казва, че е бил безгрижен и остроумен младеж. Човекът, когото описва, няма нищо общо с бащата, когото познавам. — Погледна я и се намръщи. — Аз като него ли съм? И аз ли станах свадлив и себичен човек, защото и аз изгубих жената, която обичам? Дали просто не повтарям модела? Лоти се оплаква, че съм язвителен и непоносим, но не съм бил винаги такъв. Нима разочарованието ме промени? — Той се взираше в нея за отговор, но тя мълчеше. Просто го гледаше със съчувствие и тъга. — Да се махаме оттук — рече той.

— Къде ще идем?

— Искам да останем насаме. Непоносимо е да си така близо и да не мога да те докосвам.

Тя забеляза мъж и жена надолу по улицата, които се озърнаха към тях.

— Добре. Да идем някъде. Където и да е, само не тук.

Потеглиха по лъкатушните алеи към брега. Но този път той спря колата на нивото на морето и поведе Трикси по обрасла с трева пътечка към стар навес за лодки, сгъшен като мътеща яребица сред избуялите храсталаци и заслонен от дървета. Пристан стърчеше над водата и една рибарска лодка, вързана за пилон, изглеждаше изоставена.

— Беше на дядо. Той обожаваше лодките. Преди возех децата с нея, но през последните години я занемарих.

— Любихме се за първи път в навеса за лодки на Джо Хорнби — каза тя.

Той я прегърна и се усмихна тъжно.

— Колко подходящо, че сме тук, нали? Най-сетне сами. — Целуна я нетърпеливо и макар да знаеше, че не постъпва правилно, съвестта на Трикси беше чиста, защото го усещаше правилно. Нямахше нищо ново в тяхната интимност. Бяха се любили много пъти. Просто продължиха оттам, откъдето бяха спрели преди седемнайсет години, на кея на Теканасет. Сега само бяха по-възрастни, той малко посивял, тя малко понапълняла, а измъчените им сърца бяха станали по-жадни през годините, прекарани в копнеж по изгубените им половини.

Любиха се в лодката, под одеяла за пикник. С трескавите си движения те съживяваха миналото, преоткриваха се, наслаждаваха се на познатия вкус и на познатия допир на телата си, всеки решен да открие хората, които бяха някога, в очите на другия.

Трикси лежеше по гръб на одеялата и пушеше, а Джаспър свиреше на китара и пееше песента, която беше написал за нея на брега на Теканасет. Тя го гледаше през дима, очите ѝ бяха сънливи и изпълнени с обич, усещаше се замаяна, опиянена от любов. Докато той пееше, тя се усмихваше леко, доволно. Гласът му беше станал по-дрезгав, някак по-суров, заради липсата на практика. Тя се трогна от загубения му блясък. Като младеж той беше бляскав, безгрижен, златист; сега на лицето му имаше бръчки, дълбоки и широки около очите, сивото в брадата и косата му издаваше възрастта и нещастията му. Сърцето ѝ се сви и ѝ се прииска времето да спре, за да не трябва да го напуска. Чувстваше, че той има нужда от нея, и тази нужда събуждаше болката дълбоко в нея.

— Чувствам се себе си, когато съм с теб — каза той, като леко удряше по струните. — Знам, че ме виждаш какъвто бях. В твоите очи аз съм талантлив. Свободен дух. Различен... — Усмихна се смутено. — В твоите очи съм малко див. — Засмя се на себе си.

— Все още си всички тези неща, Джаспър. Не сме се променили, не и дълбоко в себе си. Предполагам, че си се обгърнал с нови пластове, но отдолу си същият.

— Но с теб мога да сваля тези пластове. Хубаво е. Чувствам се отново жив. — Вдигна очи към тавана и въздъхна тежко. — Бях като в капан, Трикси. Задушавях се. Вече знам как се е чувствал татко. — Обърна поглед към нея и очите му помътняха. — Не искам да умра млад като него.

— Мислиш ли, че е умрял от разбито сърце?

Той сви рамене.

— Романтична мисъл, нали? Възможно ли е да умреш от подобно нещо?

— А дали ракът на мама не е физическо изражение на емоционална ѝ болка? Мисля, че е напълно възможно.

— Нуждая се от теб, Трикси.

— И аз от теб.

Лежаха преплетени, докато слънцето се спускаше по небето, оповестявайки края на деня.

— Пясъкът в часовника изтича — каза той накрая и я прегърна силно. Навън облаците се сгъстяваха и ставаха тъмнолилави. Вятърът засвири покрай борда на лодката и я разклати нежно във водата.

— Имам чувството, че сме в Теканасет.

— Ще ми се да бяхме.

— Забавни бяха онези дни, нали? Съвършени.

— Знаех, че са хубави, но не осъзнавах колко са хубави. Онова лято се е разраснало неимоверно в ума ми. Огромно и ослепително. Плажовете, музиката, слънчевата светлина, момичето. — Той я стисна. — Особено момичето. Никога не съм предполагал, че ще водя такъв живот. Мислех си, че ще пея пред пълни стадиони. — Изсмя се горчиво. — Ти ми напомни какво е чувството да съм Джаспър Дънклиф.

— Вече не можеш да си Джаспър Дънклиф, но трябва да свириш на китара и да композираш музика, дори само за да запазиш връзката с него. Музиката е част от теб самия. Спреш ли да свириш, ще се откъснеш от същността си.

— Хубаво е да свиря отново — съгласи се той. — Ами ти, скъпа Трикси? Ти себе си ли си?

— Аз правя това, което винаги съм искала да правя. Щастлива съм в списанието. Обичам модата. Пиша добре за нея. Спечелих си

репутация в този бранш. Печеля и добри пари. Имам много приятели. Да, мисля, че съм себе си.

Той я целуна по слепоочието.

— Искам да кажеш, че не си цяла без мен.

Тя се засмя отново на егоизма му.

— Знаеш, че не съм цяла без теб.

— Тогава остани.

Те останаха в лодката до късно, докато стомасите им закъркориха от глад. Неохотно се върнаха по пътеката до колата. През една пролука в облаците блещукаха звезди и лунната светлина проникваше през нея, за да озари пътя им. Всичко беше притихнало, освен водата, която се плискаше в скалите. Джаспър хвана ръката на Трикси и спряха да погледат абаносовото море. Докато студеният вятър духаше в лицата им и прокарваше ледени пръсти през косите им, те търсеха бъдещето си в черния, празен хоризонт, но не виждаха нищо.

— Кога тръгваш утре? — попита той.

— Рано. Моля те не идвай да ме изпращаш. Веднъж се сбогувах с теб и още не съм го преодоляла — каза тя.

— Трябва да те видя отново.

Тя се обърна натъжена към него.

— Ти си женен, Джаспър. Имаш семейство. Не можем да градим щастието си върху нещастieto на близките ти. Няма да го позволя. По-добре до края на живота си да копнея за теб, отколкото да се разкайвам за опустошението, което нашата връзка ще причини.

— Прекалено мъдра си, Трикси. Ще ми се да беше егоистка като мен.

Тя се засмя и пусна ръката му.

— Ти не си чак такъв егоист, за какъвто се мислиш. Помоли ме да остана. Не ме помоли да се омъжа за теб и не предложи да напуснеш семейството си. Знаеш не по-зле от мен, че си твърде почтен човек, за да го направиш. Затова ме заведи до хотела и ми позволи да запазя в сърцето си този ден такъв, какъвто е — *красив, тъжен и свършен*.

Той я откара до странноприемницата и я целуна за последно.

— Ако поискам да ти пиша, къде да изпращам писмата?

— Джаспър...

— Само писма. Моля те, нека имам връзка с теб. Не мога да те изключа от живота си. Дори да не ги отваряш, аз няма да разбера. Не е нужно да ми отговаряш.

Тя преглътна, но сълзите преодоляха съпротивата ѝ и се спуснаха по бузите.

— Теканасет.

— Сънсет Слип.

— Ти знаеш къде.

— Трикси...

— Моля те... недей.

— Обичам те.

Тя го прегърна силно и притисна устни в неговите, оставяйки там мъка и сол.

— И аз те обичам. И винаги ще те обичам.

Не се обърна да го види как потегля. Влезе в странноприемницата със сведена глава, страхуваше се да не се натъкне на Мейви или Робърт. Нямахше значение, че не беше яла нищо след бисквитите на лейди Пензълуд. И без това не мислеше, че ще успее да прокара нещо през гърлото си. Напълни ваната и се потопи под водата, като ѝ се искаше, когато се надигне да поеме дъх, светът да е станал различен.

На следващата сутрин таксито, което щеше да я откара на гарата, пристигна. Беше рано. Светлината на зората сияеше слабо в мрака и рисуваше бледожълти шарки по източния хоризонт, като жълтък на счупено яйце. Дъждът се сипеше тихо по тротоара, когато Трикси прескочи една локва, за да стигне до колата. Мейви ѝ беше направила чаша кафе и препечена филийка, но за Робърт още беше твърде рано, затова Трикси му остави съобщение. Предполагаше, че е разочарован, задето не беше приела предложението му за обиколка предишния ден.

— Пожелавам ти безопасен полет до Ню Йорк — каза Мейви. — Ако някога поискаш да се върнеш, знаеш къде ще те посрещнат с разтворени обятия. — Но тя не мислеше, че някога ще се върне. Също както за майка ѝ, Уолбридж вече пазеше болезнени спомени.

Когато пристигна на „Хийтроу“, се усети, че оглежда тълпата за Джаспър. Беше сигурна, че ще я последва. Надяваше се да го направи. Но виждаше само непознати и едва когато се качи на самолета, осъзна, че животът ѝ не е като филм; той нямаше да дойде с нея.

Плачеше тихо на мястото си, взирайки се безутешно през илюминатора към мократа писта и сивото небе. Една стюардеса с мило лице и червено червило явно я съжали и я покани в бизнес класа, но по-голямата седалка и по-вкусната храна не успяха да я утешат. Тя мислеше за Джаспър и съживяваше отново следобед в лодката, сякаш беше филм, който можеше да превърта когато пожелае. Съмняваше се, че е постъпила правилно. Започна да съжاليا, че не остана. Точно сега, докато самолетът се носеше над Атлантическия океан, вече не я беше грижа за живота ѝ в Ню Йорк и беше готова да се откаже от всичко само за да прекара още един ден с Джаспър.

Накрая успя да поспи малко, с помощта на виното и таблетка за сън. След това се чувстваше замаяна и изтръпнала. В главата ѝ се щураха мисли като хаотичен пасаж от риби, които нямаше къде да отидат. Какво криеше бъдещето ѝ? Щом не можеше да има Джаспър, дали щеше да има друг? Нима ѝ беше съдено да е винаги сама? Тя знаеше, че трябва да се откаже от него. Но знаеше и че не би могла.

След като кацна в Ню Йорк, тя веднага се прехвърли в самолет за Бостън. Щеше да си вземе отпуск по семейни причини, за да прекара известно време с майка си. Нищо не беше по-важно от това. Сега тя имаше нужда от нея — и Трикси усещаше, че и Грейс се нуждае от нея. И без това можеше да свърши голяма част от работата си у дома. Асистентката ѝ щеше да поеме контрола в нейно отсъствие. Тя беше много способна. Редакторката щеше да я разбере. Собствената ѝ майка бе починала от рак на гърдата и Трикси ѝ беше помогнала да събере пари за изследване, като участва в Нюйоркския маратон.

Към Теканасет Трикси пътува с малък самолет, който подскочаше и при най-малкия порив на вятъра. При кацането започна да ѝ се гади и когато самолетът докосна пистата, тя отново плачеше, не защото ѝ прилоша, а защото беше много облекчена, че си е у дома. Вдиша познатия морски въздух, наситен със сладката, влажна миризма на есен, и се запита защо изобщо си е тръгнала.

В таксито към дома на родителите ѝ тя гледаше с нови очи през прозореца. Островът сияеше на слънцето в ранния следобед. Розово-

червените листа на кленовете като че ли се възпламеняваха в златистата светлина, когато слънцето започна да се спуска на запад, повличайки деня със себе си. Сърцето на Трикси копнееше за познатото. Копнееше да бъде в прегръдката на майка си. Искаше да се свие в сигурността на миналото и да се освободи от ужасната мисъл, че никога няма да бъде с мъжа, когото обича.

Таксито спря на Сънсет Слип. Сега тя възприемаше дома си по съвсем нов начин. Това беше къщата, в която родителите ѝ бяха избягали, когато светът им в Англия се бе разпаднал. Майка ѝ бе изгубила любимия си, баща ѝ — окото си, а тази къща беше компенсацията за тяхната загуба. Тя се затича по пътеката, повлякла куфара след себе си. Отвори мрежата и тежката врата зад нея. Порив на вятъра я затръшна с трясък. Кучето на майка ѝ се разляя.

— Мамо! — извика Трикси. Гърлото ѝ се сви. Мисълта, че майка ѝ може да е умряла, изникна в главата ѝ като демон. — Мамо! — извика отново. — Прибрах се! — Остави багажа си в коридора и забърза към дневната на майка си. По възглавниците на дивана имаше успокояващи вдлъбнатини. Трикси влезе в кухнята. През стаята премина течение и тя потрепери. Тогава забеляза, че вратата е отворена. Погледна навън и видя, че и вратата на бараката е отворена.

Излезе на верандата.

— Мамо!

Грейс се появи, но ѝ се стори някак по-дребна от преди.

— Скъпа, колко хубаво, че си тук.

— О, мамо! — проплака Трикси и тръгна през градината да я посрещне. Прегърна я и Грейс я погали смаяна по гърба.

— Добре ли си, скъпа? Какво има? Защо си разстроена? — Трикси се отдръпна и се вгледа в нея. Знаеше, че сега трябва да е напълно честна.

— Не можах да те намеря.

Грейс кимна с разбиране.

— И реши, че съм ритнала камбаната.

— Ами...

— Нямам такова намерение — рече тя бързо. — Ела, да влезем вътре. Искаш ли да пийнеш нещо? Мога да направя чай.

Трикси погледна над рамото на майка си.

— Какво правеше там? — попита я, но вече знаеше. Ръцете на майка ѝ бяха чисти. Не беше работила в градината. Имаше една друга причина да ходи в барачката.

Влязоха в кухнята и Грейс започна да приготвя чая.

— Как е в Ню Йорк? — попита тя.

Трикси пое дълбоко дъх.

— Не бях в Ню Йорк.

— Така ли?

— Бях в Англия.

Майка ѝ изглеждаше изненадана.

— В Англия? Какво прави там?

— Ходих до Уолбридж.

Грейс пребледня.

— Уолбридж? — После се съвзе и попита: — Отишла си да търсиш Джаспър?

Трикси поклати бавно глава.

— Не точно. Отидох да търся теб.

— Мен?

— Да... аз... — Замълча, не знаеше откъде да започне. Не искаше да признава, че е открила писмата. Не знаеше как ще се почувства майка ѝ, когато разбере, че дъщеря ѝ е тършувала из нещата ѝ. — Имам нещо за теб. — Излезе бързо в коридора и извади кадифената торбичка от куфара си.

Даде я на майка си, която я гледаше объркана.

— Какво е това?

— Лейди Пензълуд ми го даде за теб. Каза, че ти знаеш какво означава.

Лицето на Грейс стана бяло като платно.

— Била си при лейди Пензълуд?

— Да, и при лейди Джорджина.

Очите на Грейс заблестяха от влага.

— Защо? — Когато Трикси не отговори, тя дръпна връвта на торбичката и пъкна ръка вътре. Усети мекия плат на торбичката за лавандула и веднага разбра какво е.

Когато видя копринената торбичка с избродирана пчела, тя не знаеше нито къде да гледа, нито какво да каже. Устните ѝ затрепериха,

а очите ѝ се изпълниха със сълзи. Преглътна с усилие. После притисна торбичката към носа си и затвори очи за миг.

— Мисля, че трябва да пийнем по чаша вино — каза накрая.

— Аз ще го донеса — предложи Трикси.

— Ще седнем отвън, още е слънчево.

— Да, добре идея — каза Трикси. В гласа на майка си долови някакво нетърпение. Изражението ѝ се беше променило. Изглеждаше някак решителна. — Къде е татко? — попита Трикси.

— Играе голф. Ще закъснее, което е много добре.

Трикси наля две чаши вино от хладилника и последва майка си на верандата.

— Колко знаеш? — попита Грейс.

— Всичко — каза Трикси. — И дори повече.

ГЛАВА 27

Грейс и Трикси се настаниха на люлката, както често правеха в миналото. Грейс отпи голяма глътка вино.

— Добре, скъпа. Започни от началото. Защо отиде в Уолбридж?

Трикси вдигна дамската си чанта в скута си.

— Имаш ли против да запаля?

— Разбира се, че не, макар че трябва да се опиташ да ги откажеш. Това е ужасен навик, да не говорим, че е вредно за здравето ти.

— Знам. Ще ги откажа. Обещавам. — Тя зарови в чантата за пакета и запалка. Запали цигара и издуха дима далеч от майка си. Грейс забеляза, че ръката ѝ трепери. — Намерих твоята кутия с писмата в барачката — призна Трикси.

Грейс пое бавно дъх.

— Разбирам.

— Не съм ги търсила. Вратата беше отворена и аз отидох да я затворя. — Не можеше да каже на майка си за странното присъствие, което беше усетила. Беше сигурна, че ще я помисли за луда. — Много са красиви, мамо. Много романтични. — Грейс стисна устни и извърна очи към морето. Трикси продължи: — Чудех се защо Руфъс е върнал писмата ти.

— Предполагам, че това е бил неговият начин да прекрати връзката.

— Но защо я е прекратил.

Грейс сви рамене.

— Не зная защо. Не ми даде обяснение. Просто ми върна писмата. Бях съсипана. Вероятно жена му е разбрала. Не зная. Беше преди много време...

Трикси погледна майка си с такова състрадание, че очите на Грейс се изпълниха със сълзи.

— Мамо, той ти е върнал писмата, защото е трябвало да прекрати връзката ви. Трябвало е да я прекрати, защото татко му е спасил живота във войната. Куршумът, който е отнесъл окото на татко,

е бил предназначен за Руфъс, но татко е скочил пред него. Той е герой. Никога ли не ти го е казвал?

Грейс се смръщи и поклати глава.

— Не! Никога. А ти как разбра?

— Лейди Джорджина ми каза. Благодарни ми. Каза, че татко е герой и че вечно ще са му благодарни.

— Тогава защо не ми е казал?

— Не зная. Но после отидох на чай при старата лейди Пензълуд.

— Още ли е жива?

— Определено, мамо. Каза, че татко не е искал почести. Те настоявали да му благодарят и му предложили каквото пожелае в награда. Той поиска нов живот в Америка. Знаеш ли кой е намерил тази къща и го е уредил във фермата? — Грейс поклати глава. По разкривените черти на лицето ѝ Трикси разбра, че за нея това е ужасен шок. — Рандал Уилсън Джуниър.

— Не разбирам... Как така?

— Олдрич Пензълуд бил голям приятел на Рандал Уилсън.

— Това го знам — каза Грейс тихо, припомняйки си разговора с Голямата. — Продължавай.

— Олдрич Пензълуд купил тази къща за вас, като благодарност, че татко е спасил сина му.

— Фреди не ми е казвал. Просто каза, че се местим в Америка. Беше толкова странен. Толкова студен. Не беше Фреди, когото познавах. Войната го промени толкова много, стана неузнаваем. Стана враждебен и студен. — Раменете ѝ се разтресоха. — Беше ужасно. Изгубих не само Руфъс, но и Фреди. Изгубих ги и двамата, изгубих и дома си. Останаха ми единствено писмата и спомените.

Трикси я прегърна и я придърпа към себе си. Усещаше я дребна и крехка.

— Жестоко е да приключиш така връзката с жената, която си обичал — каза Трикси. — Трябваше да ти каже защо. Ти прочете ли писмата?

— Моите писма ли? Не, не бих го понесла. Оставих ги в дъното на кутията. Защо? Ти четеш ли ги?

— Да, четех ги... — Трикси смяташе да ѝ каже, че е открила там писмо за Фреди, но нещо я спря. Не искаше да разстройва майка си още повече. — Много са красиви.

— Руфъс сигурно е бил бесен, че Фреди го е спасил. Защото заради неговия героизъм, той е трябвало да се откаже от мен. Каква ирония на съдбата — да ги събере по този начин.

— Връщането на писмата ти прилича на акт на поражение.

— Предполагам. По пътя към щастието ни имаше много очевидни пречки, но Руфъс никога не би могъл да предвиди точно тази.

— И никоя нямаше да бъде така решаваща — добави Трикси. Тя стисна нежно майка си. — Не съм предполагала, че ще го кажа, но горкият, горкият Руфъс.

Грейс се засмя тихо.

— Казваш го, защото и ти си ранена от любов.

— Вероятно. Обичам Джаспър с цялото си сърце, но трябваше да го оставя.

— Скъпа, много съжалявам.

— Винаги съм смятала, че не би разбрала, но сега осъзнавам, че си единственият човек, който наистина разбира, защото също си изгубила любовта си.

— Когато ти загуби Джаспър преди години, аз исках да ти призная, че съм обичала баща му. Но не можах. Не исках да предавам баща ти. Аз обичам и него, Трикси. Може да ти звучи странно, но аз обичам баща ти. Обичам мъжа под тази студенина. Той невинаги е бил такъв. Той всъщност не е такъв. Обичам го въпреки всичко.

Трикси облегна глава на рамото ѝ.

— Знам, че ще го преодоля с твоята помощ. Знам, че ако мога да говоря с теб за това, накрая ще продължа напред.

— Споделеният проблем е половин проблем. — Грейс леко отблъсна дъщеря си, погледна в очите ѝ и разпозна мъката в тях. — Не исках да страдаш като мен.

— Но все пак си струва, нали? Би го направила отново, нали?

Грейс се усмихна.

— Да, мисля, че бих.

— Е, аз също.

— Кажи ми. Как е умрял Руфъс? Често се питам.

— Излязъл в градината посред нощ, седнал на една пейка, вгледал се в звездите и умрял.

Очите на Грейс отново се изпълниха със сълзи.

— Докато е слушал звуците на нощната градина.

Кимна и се засмя през сълзи.

— Каза ми, че ако се вслушам много внимателно, ще чуя диханието на градината — как вдишва и издишва, вдишва и издишва.

— Мисля, че е умрял от разбито сърце, мамо. Обзалагам се, че не е преставал да те обича. Майка му каза, че краят на войната го променил. Мисля, че имаше предвид края на връзката ви.

— Лейди Пензълуд — каза бавно Грейс. — Войната промени и нея. Тя също имаше авантюра с пазача на дивеча.

— Наистина ли? Като в „Любовникът на лейди Чатърли“? — възкликна развеселена Трикси. — Кой би предположил?

— Тогава беше много красива, а по време на войната направо се съживи. С Руфъс бяхме в гората и я видяхме с господин Суифт до едно дърво. Аз бях ужасно шокирана.

— А какво каза Руфъс?

— Не го прие зле. Мисля, че се възхищаваше на жизнеността ѝ!

И двете се засмяха. Грейс се вгледа с обич в дъщеря си. Хвана ръката ѝ.

— Радвам се, че знаеш, Трикси. Радвам се, че можем да го споделим.

— Сега, когато знаеш истината, изглеждаш по-добре.

— И се чувствам по-добре. Сякаш бreme се вдигна от раменете ми. Чувствам се лека. — Тя целуна дъщеря си по бузата. — Благодаря ти, скъпа. А какво ще правиш ти?

— Това ме попита и Джаспър.

— Какво му отговори?

Трикси дръпна отново от цигарата.

— Казах му, че ще съм добре. Той има жена, деца, задължения и отговорности, които вървят с титлата. — Засмя се на себе си. — Като си помисля, че дори нямах представа, че е лорд. Така и не разбрах. Нищо чудно, че много се развеселяваше, когато го наричах господин Дънклиф.

— Скъпа, как би могла да знаеш?

— Не знам. Сега ми се струва очевидно. Както и да е, той ме помоли да остана, но знаеше, че е невъзможно. Никога не би ми казал, че ще напусне Лоти. Не мисля, че щях да го уважавам толкова, ако

беше способен да обърне гръб на семейството си просто така. Затова аз съм губещата. Но ще се справя.

— Ще се справиш, скъпа. Аз се справих. Ние имахме теб. Открихме някакво щастие. Аз се отдадох на градините, които създавах. Открих, че човешкият дух има огромна способност да се лекува и приспособява. Не бях нещастна, Трикси. Да, имах спомените си и макар че малко ме натъжаваха, те ми носеха и радост. Помня хубавите моменти с Фреди, преди войната. Той беше толкова мил и романтичен. Не можеш да си го представиш, но той беше игрив и сладък. Държа се за това.

— Ами торбичката с лавандула? — попита Трикси.

— Направих я за Руфъс, за да спи по-добре.

— Тя изглежда така, все едно е спал с нея години. Съвсем е протрита.

Грейс се усмихна меко.

— Мисля, че го е правил.

— А как си ти, мамо? Съзнавам, че не искаш да говорим за това, но трябва да знам. Няма да понеса да изгубя и теб.

Грейс прегърна дъщеря си и прокара ръка през косата ѝ.

— Аз съм боец, Трикси. — Целуна я по челото. — Все пак имам толкова много, за което да се боря.

Когато денят най-сетне се предаде пред мрака, Грейс и Трикси напълниха отново чашите си с вино и Грейс слушаше като омагьосана разказа на Трикси за кратката ѝ ваканция. Искаше да чуе всяка подробност. Искаше да знае как изглежда Уолбридж сега. Искаше да чуе за Къщата на пчеларя, за имението, за „Лисицата и гъската“, за лейди Джорджина и лейди Пензълуд. И когато чу всичко, поиска да го чуе отново.

Когато Фреди се върна у дома, Грейс вече беше в леглото, изтощена от вълнението.

— Здравей, Трикси — рече той, изненадан да види дъщеря си в дневната на Грейс. — Как върви в Голямата ябълка?

— Чудесно, татко, благодаря. Реших да прекарам малко време с мама.

— Сигурен съм, че е много щастлива да те види.

Трикси се усмихна.

— Много.

Фреди се застоя на прага, изглеждаше смутен.

— Е, аз ще си взема нещо от хладилника.

— Татко — каза Трикси, стана и прекоси стаята до него.

— Да?

— Обичам те. — Засмя се на изуменото му изражение. — Знам, че говоря, сякаш съм откачила, но исках да ти го кажа. Обичам те и оценявам всичко, което направи за мен през годините. Често смятах, че си твърде властен, но сега знам, че си ми мислил единствено доброто. Ще ми се да го знаех и тогава. — Тя го прегърна и усети как той се сковаваше. Но не се смути и го прегърна още по-силно. Бавно и едва доловимо, баща ѝ се отпусна и я потупа силно по гърба. По-силно откогато и да било. Гърлото ѝ се сви, а сърцето ѝ сякаш замря. Тя остана така много дълго, сълзите ѝ образуваха тъмно петно на ризата му.

Трикси приготви спагети на баща си, а той изчезна в кабинета си за питие. Върна се с чаша уиски с лед. Попита я за Ню Йорк и тя му разказа за интервюто с Рифат Озбек, като пропусна факта, че се е състояло в Лондон. Не можа да се накара да му каже за пътуването си. Не знаеше дали ще прояви такова разбиране като майка ѝ. Помнеше думите на лейди Пензълуд, че е ненавиждал Руфъс, задето се е измъкнал от битката невредим. Вероятно е съжалявал, че го е спасил. Ако му напомнеше за героизма му сега, можеше да съсипе момента. Никога не го беше чувствала така близък. Нямахше намерение да проваля всичко, като му напомни миналото.

Фреди се чувстваше леко замаян, когато изкачваше стълбите към спалнята си. Беше изпил две уискита и чаша вино. Трикси му прави компания на вечеря и двамата ядоха от спагетите, които беше приготвила. Тя го попита как е минал голфът и за първите му дни във фермата точно след войната. Гледаше го внимателно и слушаше, без да го прекъсва. Той се изненада от интереса ѝ. Никога не беше питала за тези неща.

Той влезе в тъмната стая. Виждаше жена си в леглото, спеше спокойно. Беше оставила лампата в банята и той влезе там да се съблече, за да не я събуди. Изкъпа се и облече пижамата си. После изгаси осветлението и си легна, като много внимаваше да е тих и да не разклати матрака. Полежа така, вгледан в тавана.

— Фреди — прошепна сънливо Грейс.

- Мислех, че си заспала — отвърна той.
— Бях, но вече съм будна. Видя ли се с Трикси?
— Да, изненадах се приятно да я видя тук.
— Фреди? — Гласът ѝ звучеше натежал.
— Да?
— Трябва да говоря с теб и те моля да си искрен с мен.
— Добре.
— Спасил ли си живота на Руфъс във войната?

Настъпи дълга тишина. Неловка, тежка тишина, сякаш стаята стаи дъх. Грейс чакаше и усещаше как кръвта ѝ пулсира в слепоочията. Очакваше той да не отговори. Очакваше отново да се обгърне със студенина. Но Фреди не го направи.

— Аз поех куршума вместо него — каза тихо той. Грейс беше смаяна от откровеността му. Вероятно мракът, уискито или фактът, че тя умираше, му дадоха кураж да говори за това.

— Ти си герой. Защо не ми каза?

— Не съм герой.

— Напротив. Аз ти се подигравах, когато се разплака заради ужилването, и майка ти каза, че момчетата са смели, когато е необходимо. Беше права, аз сгреших. Ти си жертвал себе си, за да спасиш живота на Руфъс. Ако това не е героизъм, значи нищо не е.

Тя усети как той се скова до нея. Отново настъпи тишина. Леглото сякаш се сгорещи, но тя не смееше да помръдне.

— Ненавиждах го — каза той и тонът на гласа му изпрати студена тръпка по кожата ѝ. — Знаех, че го обичаш, Грейс. Получих писмо от теб, което беше предназначено за него. — Тя изстена неволно. Леглото като че ли започна да пропада под нея и тя разпери пръсти върху чаршафите, за да го задържи. — Не скочих да го спася, Грейс — каза той. — Скочих, за да го ударя.

Те лежаха неподвижно под тежестта на признанието му. Грейс не знаеше как да реагира. Примигна в мрака, догади ѝ се, не от мисълта за това, което е искал да стори, а при мисълта, че през всички тези години е страдал мълчаливо и е знаел, че тя обича друг. Беше приела, че студенината му се дължи на ужасите на войната. Не беше подозирала, че е заради нея. Сега вече разбираше и сърцето ѝ се изпълни със състрадание. Не войната го беше променила; тя го беше

променила. Плъзна ръка под завивките и откри неговата. Той я стисна така яростно, че тя се трогна до сълзи.

— Беше миг на умопомрачение, Грейс — продължи той, втренчен в тавана над тях. — Миг на ревност. Едва когато скочих към него, видях насоченото оръжие. Случи се много бързо, но тогава ми се струваше, че е на забавен кадър, сякаш бях под вода. Погледнах към швабата с пръст на спусъка и с изкривено от омраза лице и не се отдръпнах. Нещо ме подтикна да продължа. Наистина не знам дали в онзи миг се хвърлих към лорд Мелвил, за да го спася или да го убия. — Потисна стон. — Исках да умре, но го спасих. Когато лорд Пензълуд ме покани в имението, за да ме възнагради за смелостта, бях така отвратен от себе си, че не можех да го погледна в очите. А Руфъс, него го ненавиждах. Той продължи да живее и да те обича, а аз изгубих окото си. — Гласът му изтъня. — Но това, че загубих теб, болеше повече. Бих дал и двете си очи за твоята любов, Грейс.

— Той върна всичките ми писма, Фреди — каза Грейс в опит да го утеши, но осъзна, че няма какво да каже в своя защита. Топли сълзи се спускаха по шията ѝ и изстиваха на възглавницата под главата ѝ.

— Но ти още го обичаше — изстена той. — Винаги си го обичала. Аз знаех, че той никога няма да остави жена си заради теб. Той беше себичен егоист. А ти беше като безпомощна рибка на кукичката и си мислеше, че не забелязвам. — Въздъхна тежко. — Виждах го всеки път, когато погледнех в очите ти. Защото ти ме гледаше с копнеж и аз знаех, че искаш той да беше на мое място. — Тя се бореше със силата на разкаянието, което заплашваше да я отнесе като мощно подводно течение. Стисна силно ръката му и се концентрира върху ивицата лунна светлина, която беше изрисувала сребърен резен на отсрещната стена. — Затова поисках да започна нов живот в Америка и лорд Пензълуд го уреди. Бащата на Голямата беше негов приятел и организира всичко. Мислех си, че ако те отведе на другия край на света, ти ще забравиш Руфъс. — Изсмя се горчиво. — Но сгреших. Ти никога не го забрави и аз се чувствах невидим. Ти обичаше твоите пчели, децата, градините, но никога не обикна мен.

Грейс не можеше да издържа повече. Обърна се към него, сложи глава на рамото му и го прегърна.

— Не е вярно. Мислех си, че войната те е променила. Мислех си, че ме ненавиждаш, защото не разбирам през какво си преминал.

Търпях това, защото помнех Фреди, с когото израснах и в когото се влюбих. Знаех, че си още там, и чаках търпеливо да се покажеш. Мислех си, че времето ще те излекува. — Тя сгуши лице във врата му. — Аз те обичам, Фреди. Не мисля, че щях да тъгувам за Руфъс, ако вярвах, че ти ме обичаш. Руфъс беше сляпо увлечение. Ще ми се да можех да го излича. Ще ми се никога да не се беше случвало. Това беше илюзия. Аз бях поласкана. Не знам. Бях глупачка. Баща ми беше прав. Ти винаги си бил мъжът за мен. Но след войната имах нужда да се чувствам обичана и вярвах, че той ме обича. Нима не разбираш? Имаше бездна и той я запълни. Но през цялото време копнеех ти да ме погледнеш така, както ме гледаше преди.

Фреди я погали бавно по гърба.

— Исках да се върнем на реката. На нашата тайна полянка, където Руфъс не може да ни достигне. Исках ти да ми се възхищаваш, както когато се гмурках от моста. Помниш ли колко ми се разсърди, когато се скрих под водата?

— Изплаших се. Помислих, че си мъртъв.

— Исках да се изплашиш. Исках доказателство, че те е грижа за мен.

— И го получи.

— И аз те целунах за първи път.

— Това беше най-красивата целувка в живота ми. — Тя зарови лице в бузата му и затвори очи. — Искам те обратно. Може да не ми остава много време, но искам да го прекарам с моя стар приятел и любим. С моя стар Фреди Валънтайн.

Тя усети как ръцете му я обгръщат, както в първата им брачна нощ в Къщата на пчеларя, и когато те забродиха по забравените контури на тялото ѝ, тя отново усети онова чувство — да бъдеш обичан. Устните му потърсиха нейните в мрака и целувката му беше така нежна и пламенна, както тогава, преди предателството и недоверието да ги бяха превърнат в непознати. С всяка нежна ласка пустинята в нея бавно започна да се разтапя като скована от зимата почва, която отново е готова да ражда под топлата ласка на пролетта.

Когато накрая Грейс заспа, на устните ѝ имаше доволна усмивка. Сълзите на възглавницата бяха изсъхнали. Ръката ѝ все още държеше ръката на Фреди, отпусната и леко отворена. Тя се плъзна към небитието, но за разлика от други нощи, осъзнаваше къде е. Сякаш се

носеше над себе си и виждаше долу спящото си тяло. Остана така, в покой, наблюдаваща, странно спокойна, сякаш много пъти бе излизала от себе си, само че е забравила.

После чу познат глас и видя ярка светлина някъде много, много далече. Извърна поглед от леглото, от своето тяло и от Фреди, и полетя към светлината, пришпорвана от копнеж и от все по-разрастващата се обич в сърцето ѝ. Значи това било да умреш, помисли си, не изпитваше никакъв страх, толкова силно бе желанието ѝ да стигне до другата страна. Да се върне у дома.

Светлината се засилваше, ставаше все по-интензивна. В центъра ѝ стоеше позната фигура, баща ѝ, с работния гащеризон и каскета от туид, и тя осъзна, че онова присъствие до пчелите е бил той. Наистина никога не я беше изоставил.

— Татко! — извика тя. — Ти си тук.

— Винаги съм бил до теб, Грейс — каза той. Изглеждаше млад, жизнен и изпълнен с радост.

— А мама?

Той се усмихна.

— И тя е тук. Никога не ни е напускала. Любовта ни свързва, Грейс. Такава връзка не може да умре. Трябва да вярваш на усещанията си.

— Мъртва ли съм?

Той поклати глава.

— Дойдох да ти кажа, че още не ти е дошло времето. Трикси се нуждае от теб повече отвсякога, Фреди също.

— Не може ли да остана?

— Трябва да се върнеш. Имаш още работа. — Светлината започна да избледнява, баща ѝ също.

— Но аз имам рак. Аз умирам.

Гласът му също затихваше.

— Ще се справиш, Грейс.

— Ще се справиш... — Грейс отвори очи и видя разтревоженото лице на Фреди да се взира в нея. — Ще се справиш, Грейс — повтори той.

Тя се смръщи. Утринната светлина вече се плъзгаше през пролуките в щорите.

— Какво стана?

— Имаше кошмар, скъпа — каза Фреди и отметна влажната коса от челото ѝ.

— Не, сънят беше хубав.

Той се усмихна.

— Вече си будна. — Но тя продължи да го гледа объркана и той добави: — Повтаряше, че умираш, но ти ще се справиш. Няма да позволя да умреш точно когато се намерихме отново.

Тя отвърна на усмивката му и сложи ръка на бузата му, по която беше набола брада.

— Скъпи Фреди. Радвам се, че беше просто сън.

Той се наведе и целуна челото ѝ.

— Аз също. — Плъзна поглед по лицето ѝ и Грейс усети как изтръпва, както винаги когато той наистина я гледаше. — Бях забравил колко си красива сутрин — рече той тихо.

— Тогава остани. — Тя го хвана над лактите, за да го задържи. — Рано е. Няма къде да бързаме. Върни се в леглото. — Видя стария Фреди в дяволитата усмивка, която се разля по лицето му, и тя също се усмихна, както в онзи ден до реката, когато виждаше единствено него.

ГЛАВА 28

Три месеца по-късно Трикси стоеше на покритата със сняг алея пред къщата на Голямата и натискаше звънеца. Чу топуркането на кучета зад вратата. Надникна през стъклото и видя лъхтящите мелези на Голямата да размахват опашки. Почука и това ги развълнува още повече. След миг Голямата лично застана на прага със светложълта жилетка и карирани панталони.

— Я, каква приятна изненада — каза тя с широка усмивка. — Господи, Трикси изглеждаш в крепко здраве. Какво ти се е случило? Едва ли Ню Йорк те е накарал да засияеш така.

— Отказах цигарите — отвърна гордо Трикси.

— Време беше. Влизай. Студено е.

— О, прекрасно е — възкликна Трикси. — Слънцето се показва и небето е яркосиньо, а снегът блещука като диаманти. Май не съм виждала острова толкова красив.

— Да, сигурно е красив, докато снегът е още пресен. Но скоро ще изглежда доста унил. Искаш ли да пийнеш нещо топло? Горещ шоколад?

— Обичам горещ шоколад.

— С нещо по-силничко? — смигна ѝ Голямата.

— Не, само мляко и шоколад, благодаря.

— Ще ида да кажа на Хъдсън, той ще е много доволен, че му се отваря работа. Досега денят беше доста скучен. Ти си първият ми посетител. Сигурно никой не иска да излиза на снега, освен най-смелите. Ела в дневната да се стоплиш.

Трикси си свали палтото и тръгна към камината в просторната дневна на Голямата. Домът ѝ беше непретенциозен, с дивани от ракета и светлосини възглавници, в които можеше да потънеш и не ти се искаше да ставаш. Голям букет от зимни черешки беше поставен в средата на стъклената масичка за кафе, обграден от лъскави книги за изкуство и острова. Голямата обичаше да подкрепя местните занаятчии, затова къщата ѝ беше пълна с кошници, фигурки от китови кости и изрисувани старинни мебели. Трикси се настани на дивана, на

който беше сядала толкова много пъти, и въздъхна доволно. Хубаво беше да е на Теканасет, обградена от хората, които истински обичаше. Забеляза мистър Доруд свит в другия край на дивана и посегна да го погали. Той измърка в съня си, а дебелилото му телце се издигна и отпусна доволно. След миг Голямата се върна и се настани царствено в креслото до огъня.

— Как е майка ти? — попита тя.

— Подобрява се — отвърна щастливо Трикси. — Истинско чудо. Лекарите я бяха отписали, но аз вярвах, че тя ще се пребори.

— Наистина изглежда добре — съгласи се Голямата. — Отдавам го на силата на молитвата. В нашия модерен свят чудесата се случват, за да ни напомнят, че въпреки напредъка в технологиите Господ още е всемогъщ.

— Най-изненадващото в нейното възстановяване е, че с татко вече се разбират много добре. Той стана съвсем различен човек.

— Мисля, че просто е благодарен, че е жива. Той си мислеше, че ще я изгуби. — Голямата вдиша през разширените си ноздри. — Всички си мислехме, че ще я изгубим.

— Да, в началото, но тя определено се чувства по-добре, което е невероятно облекчение. Сега ми е нужна повече отвсякога.

— Колко време ще останеш този път? — попита Голямата.

Трикси сякаш щеше се пръсне от щастие.

— Ами завинаги — обяви тя и отпусна решително длани на коленете си. — Приключих с Ню Йорк и списанието. Имам нужда от пълна промяна. Реших да се върна у дома завинаги.

— Е, това вече е изненада, а аз не се изненадвам лесно. — Хъдсън се появи с горещия шоколад и сладкиш и Трикси взе една чаша от подноса. — Хапни си парче сладкиш. Като те гледам, няма да ти навреди. Вие младите момичета карате само на въздух, а това не е привлекателно. Хората изглеждат много по-добре, когато имат мръвчица по кокалите, особено красивите момичета като теб. — Хъдсън сложи сладкиша на масичката за кафе и Трикси си взе малко парче. Хъдсън подаде на Голямата най-голямото върху порцеланова чинийка. — Благодаря ти, Хъдсън — каза тя, отхапа и изстена от удоволствие. — Мисля, че шоколадовият сладкиш е тайното ти оръжие.

Възрастният мъж се усмихна с благодарност.

— Благодаря ви, госпожице Уилсън.

Голямата задъвка доволно.

— И мисля, че ти си наясно с това — изсмя се тя. — Е, какъв е планът, Трикси? — Присви очи към нея. — Сигурно имаш план и искаш да ти помогна.

— Както казах, искам да се върна и да живея тук. Ще се уча на пчеларство и ще помагам на мама с градините. Тя все още не е много силна, но обича толкова много работата си, че не иска да спира. Затова ще стана нейна помощница — обяви тържествено тя. — Много се вълнувам.

— Но не искаш да живееш у дома? — предположи Голямата.

— Да, мисля, че трябва да съм независима.

— Права си. Затова предполагам, че искаш да живееш в моята къща за гости?

Трикси се усмихна смутено.

— Дано да не е твърде нахално, но се надявах да ти стана наемателка за известно време.

— Скъпо дете, можеш да останеш колкото пожелаеш. Аз ще ти вземам минимален наем, само за разходите. — Голямата се усмихна дяволито. — Ще е хубаво да си наблизко, а и ще можеш да стигаш до майка си по плажа.

— Да, точно това си мислех. Харесва ми да съм близо до морето. Толкова е романтично.

— Така е. Което ме подсеща да те питам защо внезапно реши да се прибереш у дома? Мислех си, че постигна голям успех в Ню Йорк?

— Така беше. — Усмихна се потайно. — Но нещо... ами нещо промени погледа ми към света. Накара ме да осъзная кое е важното. Обичам това място. Тук съм била най-щастлива. Вече не съм амбициозна. Има по-важни неща от това да изкарваш пари и да си успешен. Сега мой приоритет е качеството на живот.

— Напълно си права. Родителите ти ще са много щастливи да си тук. Е, кога искаш да се нанесеш?

— Когато ти решиш. Не съм казала още на мама. Исках първо да си намеря жилище.

— Е, вече можеш да й кажеш. Къщата за гости е твоя. Отоплението е включено, за да не замръзват тръбите, затова е напълно

обитаема. Сигурна ли си, че не искаш нещо по-силничко, за да го отпразнуваме?

Трикси поклати глава.

— Шоколадът е достатъчен, благодаря. И ти си права — сладкишът е вкусен. Може ли да си взема още едно парче?

Трикси бързаше към плажа по заснежената пътека между дърветата. Снегът проблясваше дръзко на слабата слънчева светлина, но вятърът го беше навял на дебели преспи до дюните и щяха да минат седмици, преди да се стопи. Къщата за гости на Голямата беше обърната към морето, сгъшена на тревисто възвишение, заслонявано от големи храсти и дребни дръвчета. Тя имаше сиви плочи на покрива, като повечето къщи на острова, и стабилна веранда, сега покрита със сняг. Изглеждаше някак изоставена тук, вгледана в океана с тъмните си празни очи, но за Трикси беше романтична в самотата си и тя нямаше търпение да я направи своя и да изпълни тези очи с живот.

Пъхна ключа в ключалката и отвори вратата. Когато пристъпи прага, веднага беше посрещната от влажната миризма на море, която изпълни сърцето ѝ с топла носталгия. Огледа уютния коридор с полирания дървен под и стълбището, което се извиваше елегантно към първия етаж, и въздъхна доволно. Тук ѝ беше мястото. Вдиша дълбоко — най-сетне у дома.

Тръгна из стайте. Голямата беше наела декоратор за къщата и тази добре известна на острова дама и тук се бе придържала към обичайната морска тема, използвайки синьо и бяло и много мебели от ракета. Трикси реши, че ще добави малко алено тук-там, за да направи къщата своя и за да я топли до пролетта със своята жар. Влезе в дневната, в която властваше камината, и седна на един от диваните. Тишината на празната къща я изпълни с покой. Отвън вълните плискаха заснежения бряг с уморен ритъм, сякаш студът ги беше лишил от сили.

Какво ли криеше бъдещето ѝ? Откакто се беше разделила с Джаспър в Уолбридж, тя разбра със сигурност, че никога няма да обича така друг. В същото време вярваше, че може да намери човек, с когото да сподели живота си; все пак беше млада и вероятно вторият най-добър беше по-добър от нищо. Имаше много време пред себе си, а не

искаше да е самотна. През последните дни обаче започна да осъзнава, че всъщност не ѝ трябва мъж, дори Джаспър. Установи, че се е върнала в Америка с пътник без билет: с мъничка частица от Джаспър, която се криеше в корема ѝ и бавно растеше. Любовта, която вече изпитваше към детето, щеше да ѝ е достатъчна до края на живота ѝ. Щяха да се справят само двамата. Щяха да са много щастливи. Вече нищо друго нямаше значение, освен тази красива малка душа. Тя отпусна ръка на корема си и мълчаливо благодари на Господ за милостта му.

ГЛАВА 29

Три години по-късно

Есенното слънце хвърляше дълги сенки над Сънсет Слип и възпламеняваше лилавите облаци в драматично алено и червено. Трикси вървеше по брега със сина си Артър и поглеждаше към морето, което отразяваше великолепието на залеза. Красотата му докосна струните на сърцето ѝ и тя потъна под вълна от меланхолия, като спря за миг, за да се наслади на разкоша на поредния залив над Теканасет, чието великолепие винаги я обезоръжаваше. Артър тичаше по пясъка след един писукащ дъждосвирец и бризът носеше бълбукащия му смях заедно със самотния писък на чайка.

Лятото свършваше. Скоро дъждосвирците и рибарчетата щяха да отлетят към по-топли брегове, а ветровете щяха да стават по-силни и по-студени, и щяха да стенат нощем пред прозорците на спалнята ѝ. Тя обичаше къщата за гости на Голямата. Обичаше и плажа. Беше по-щастлива отвсякога.

Писмата на Джаспър, така страстни в началото, вече бяха започнали да оредяват, както и очакваше да стане, защото тя никога не му отговори. Вероятно той вярваше, че вече не го обича. От тази мисъл я болеше и тя често взимаше писалката, за да излее душата си, но веднага съжаляваше за импулсивността си и хвърляше недовършеното писмо в огъня. Нищо добро нямаше да излезе от това. Тя не можеше да стори нищо. Беше безсилна да промени миналото и не желаше да променя настоящето. Поне на съвестта ѝ не лежеше едно разбито семейство.

Сега гледаше Артър и си спомняше изненадата на родителите си, когато научиха, че носи детето на Джаспър. Старите предразсъдъци на тяхното поколение изглеждаха съвсем маловажни на фона на болестта на Грейс. Те бяха разбрали, че животът е дар и единствено любовта има значение. Вече искаха само дъщеря им да бъде щастлива. Когато бебето се роди, го посрещнаха с радост. Грейс каза, че прилича на баща ѝ, а Фреди се кълнеше, че приличало на майка му. Но по-късно, докато синът ѝ растеше, Трикси виждаше Джаспър в усмивката му и в

сиво-зелените очи. Всички се радваха на този дар на любовта и на огромното щастие, което това дете им донесе.

Трикси вече имаше много нови приятели на Теканасет, след като се премести тук преди три години. Луси Дърлакър, наскоро развела се с Бен (който беше заменил барабаните с костюм и сега работеше в инвестиционна банка във Вашингтон), се върна на острова с трите си деца и колкото и да е странно, двете се сблизиха. Като че ли Теканасет беше мястото, където да идеш, когато животът стане твърде трескав, или когато душата ти се нуждае от неговите лечебни води. Бреговете му бяха балсам за разбитите сърца, а огромните небеса, с техните вечно променящи се багри и сенки, повдигаха духа и даваха на изгубените безценното усещане за принадлежност. Когато се взираше в безбрежния хоризонт, Трикси си припомняше кое е важно: *приятелите, семейството и домът*. В същността си всички те означаваха едно и също — *любов*.

Тя се уви по-плътно с жилетката и скръсти ръце на гърдите си. Слънцето залязваше и в сенките беше хладно. Забеляза някаква фигура в далечината, приближаваше се към нея. Помисли си, че вероятно някой разхожда кучето си, и погледна сина си, който беше клекнал на пясъка и си играеше с ярко, заоблено от морето синьо стъкълце. Трикси реши, че е време да се прибират.

— Артър — извика тя. — Ела, скъпи. Време е за чая. — Момченцето се изправи, затича се и когато протегна ръце към нея, Трикси се вгледа отново в мъжа, който приближаваше бързо и някак решително. Тя се наведе, вдигна детето и го прегърна силно, наслаждавайки се на допира на телцето му.

Тъкмо щеше да се обърне, когато забеляза нещо познато в походката на мъжа. Той вървеше с широки крачки и като че ли забърза още повече. Тя застина. Не можеше да бъде. *Не можеше, нали?* Просто ѝ се привиждаше, въобразяваше си. Нима не ѝ се беше случвало, да го вижда, безброй пъти досега? Нима не се изпълваше с разочарование всеки път, когато осъзнаваше, че греши? Със сигурност и сега беше така. Тя преглътна сълзите и прокле аленото небе и златното море, задето я бяха разчувствали толкова. Беше напълно щастлива. Беше си съвсем добре. Имаше Артър. *Какво повече можеше да иска?*

Но мъжът вече тичаше. Дългите му крака летяха по пясъка, а гласът му се носеше с вятъра. Тя беше сигурна, че вика името ѝ.

— Трикси... — Примигна, за да фокусира погледа си, но сълзите замъгляваха зрението ѝ и не видя нищо, само собствения си копнеж, който вече се стичаше по бузите ѝ.

— Мама плаче — притесни се Артър. Тя целуна студеното му лице, но не можеше да отговори. Беше изгубила гласа си.

И тогава той се озова пред нея. Задъхан, със зачервено лице, отчаян. Те се вгледаха един в друг, без да знаят какво да кажат.

— Тя ме напусна — каза Джаспър най-сетне. Погледна детето и раменете му увиснаха. Беше закъснял.

Трикси прочете мислите му и се усмихна през сълзи.

— Джаспър, това е Артър — прошепна тя, като се извъртя леко, за да види той лицето на детето. Момченцето се извърна и се вгледа срамежливо в непознатия с широко отворени сиво-зелени очи. Джаспър погледна сина си, после Трикси. Не можеше да намери думи. Поклати смаян глава, пристъпи напред, прегърна ги и ги притисна към себе си.

Трикси облегна глава на рамото му и въздъхна.

— Ти се върна — каза тя тихо.

— Защото пролях сълзи във водите на пристанището — каза той и прегръдката му стана още по-силна. — Но по-вероятно, защото те обичам — добави.

— Обичам те, Трикси, и винаги ще те обичам.

БЛАГОДАРНОСТИ

Най-често ме питат как измислям историите за книгите си? Е, в този случай всичко започна една лятна вечер през две хиляди и дванайсета година, когато плевях градинката на къщата ми в Хампшир. Забелязах кълбо пчели, увиснало до прозореца на стаята на дъщеря ми. Никога не бях виждала подобно нещо и много се притесних. Беше огромно. Извиках баща си, който живее в съседната къща, и скоро цялото семейство стояхме отдолу и се взирахме изумени в кипящото кълбо. Татко предположи, че може да се махнат на сутринта, затова аз забравих за тях, докато на сутринта не се събудих от силно жужене пред прозореца ми. Въздухът беше изпълнен с хиляди пчели, които явно нямаха никакво намерение да си отиват. Татко се обади на местния пчелар, който имаше кошери в стопанството си, и дъщеря му дойде, за да ни обясни какво става — че в общи линии пчелите се опитват да си намерят място за нов кошер.

— Не и на моята стена! — заявих аз. Колкото и да харесвам пчелите, не исках да се заселят на стената ми. Тя ми каза, че ако отново се съберат на топка, ще дойде вечерта, буквално ще ги загребе в кошница и ще ги отнесе у дома, за да се опита да ги засели в някой от празните кошери на баща ѝ. Стана така, че те си тръгнаха сами, но аз си помислих колко хубаво би звучало заглавие като „Къщата на пчеларя“ и идеята започна да се оформя. По-късно промених заглавието, но онази „пчелна вечер“ беше катализаторът за тази книга.

Докато още се занимавах с проучванията, случайно разговарях с една изключително мила възрастна дама на среща в училището на сина ми. Тя ми каза, че много обича романите ми, и попита по какво работя в момента. Пиша роман за дъщерята на един пчелар по време на Втората световна война, отвърнах аз. Очите ѝ засияха и тя заяви, че баща ѝ е бил пчелар по време на войната. Аз не бях толкова смаяна, защото всеки път когато започвам роман, се моля да получа помощ и е изумително как всичко, от което се нуждая, просто само пада в скута ми. Елизабет Кинърли, ти падна в скута ми и благодаря на ангелите, че

ни срещнаха! Преди това знаех съвсем малко за пчелите. Вече знам доста. Много повече, отколкото бих могла да опиша в тази книга. Благодаря ти за всички съвети и че ми зае онази красива стара книга, която беше толкова богата на информация, че не стана нужда да търся никъде другаде.

Поставих остров Теканасет в Нантъкет. Винаги съм искала да създавам свои места, защото така имам свободата да ги направя каквито желая, както и да ги познавам по-добре от всеки друг. Прекарах божествена седмица в Нантъкет с Питър и Флора Сорос преди много години, но помня, че дори тогава си мислех как един ден ще напиша роман, чието действие се развива там. Е, благодаря ви, Питър и Флора, за прекрасната ваканция и за семенцето, което накрая разцъфна в тази книга.

Винаги пиша на музика. Имам различни плейлисти за всеки роман и отделям много време в търсене на подходящите мелодии, които да ме вдъхновяват. Обичам Джон Бари, Хауърд Шор и Енио Мориконе, но за „Дъщерята на пчеларя“ открих един много талантлив композитор, когото не бях чувала преди; Гай Фарли пише филмова музика и едва ли някога си е представял, че ще е постоянен саундтрак при замислянето на един роман. Свалих всичките му произведения и ги слушах непрестанно. Знаем ги наизуст и ги обичам с цялото си сърце. Благодаря ти, Гай, за което ме пренесе на ветровитите брегове на остров Теканасет и сред тучните зелени хълмове на Дорсет. Пусна ли айпода си, нищо не е в състояние да ме разсее от красотата на твоята музика и от великолепието на сцените, които тя вдъхновява.

Посветих тази книга на чичо си Джереми Палмър-Томкинсън. Със съпругата си Клеър той винаги е бил най-горещият почитател на моите книги. Затова, когато имам нужда от съвет за сцена, която се разиграва по време на войната, го каня на обяд, защото знам какъв експерт е по Втората световна война. Клеър също идва и аз им разказвам сюжета, докато хапваме нещо вкусно. Джереми ме осведомява за онова, което ми е нужно, за да напиша сцената, но по-важното е, че ме посъветва по отношение на сюжета. Сега, след като прочетохте романа, може би разбирате за какво говоря, но аз мога да кажа само, че целият роман е изграден на това дребно, но важно нещо. Не бях планирала сюжетът да се развие така, но идеята на Джереми беше толкова добра, че сметнах за редно и подходящо да посветя

книгата на него и единствено на него. Когато му казах, той много се смути, защото не смяташе, че го заслужава. Но още не е прочел книгата, така че как би могъл да знае? Е, аз ти казвам, Джереми, че наистина го заслужаваш. Понякога ангелите нямат крила, а обядват с мен и споделяме бутилка вино!

Бих искала да благодаря на майка си, Пати Палмър-Томкинсън, която винаги първа чете ръкописите ми. Тя прочете „Дъщерята на пчеларя“ с голямо внимание към детайла и спести на редактора ми доста работа по граматическите поправки и неподходящо избраните думи! Благодаря ти, мамо, че отделяш време и старание да ме спасиш от самата мен.

Искам да благодаря и на свекърва си, Ейприл Сибаг-Монтефиоре (какво бихме правили без нашите щедри майки!), която прочете частите от книгата, свързани с четирийсетте години на миналия век. Това се оказа изключително важно. Без нейната помощ нямаше да успея да уловя духа на времето. Ейприл, не мога да изразя с думи благодарността си за отделеното време и енергия, за постоянната подкрепа и ентузиазма ти.

Моят стар приятел Хари Леге-Бурк също много ми помогна, като отговаряше на въпросите ми за армията, тъй като е служил в Уелската гвардия (но не по време на войната!) — наистина, проучването може да е много приятно, когато се провежда под слънчевите лъчи пред „Колбърт“, на по някой и друг коктейл! Благодаря ти за помощта, Хари.

Бих искала да благодаря и на Боб и Нанси Пфайфър, мои приятели от Бостън, които ми бяха невероятно полезни, като отговаряха на въпросите ми и ми препоръчваха книги, за да вдъхна живот на сцените от Теканасет. Както и на книжарите в местната книжарница „Брюстър“, които бяха изключително мили и отзивчиви.

Баща ми присъства така осезаемо в тази книга, както вятърът в листата на дърветата. През годините жадно попивах неговата философия и мъдрост, които се отразяват в съдбите на героите ми, докато те се учат от жребия, който им определя животът, и от изборите, които взимат. Точно тази част от писането обичам най-много, защото тя ме интересува най-много и в самия живот. Благодаря ти, татко, задето събуди любопитството ми.

Скъпите ми деца ме научиха на повече за живота от всеки друг. Любовта е причината да сме тук и нея отнасяме със себе си, когато животът ни приключи. Те са постоянно вдъхновение и аз съм толкова благодарна, че ги имам. Съпругът ми, Сибаг, е най-скъпият ми приятел, най-запаленият ми съюзник и най-големият ми герой. Дълбоко съм му признателна, че ми осигурява време и пространство, за да мога да творя.

Книгите ми нямаше да видят бял свят, ако не беше моят прекрасен и енергичен агент Шийла Кроули от „Къртис Браун“. Шийла, ти си невероятен агент и не бих могла да се справя без теб! Наистина вярвам, че си винаги до мен, защото, когато се нуждая от теб, ти се появяваш като кръстница вълшебница, размахваш магическата си пръчица и ми казваш, че мога да отида на бала, ако поискам!

Бих желала да благодаря и на Кейти Макгоуън и Ребека Ричи от „Къртис Браун“ за усилената им работа.

Огромно и сърдечно благодаря за моя невероятно ефективен екип от „Саймън и Шустър“. На главнокомандващия, Иън Чапман, на моя редактор, Сузан Бабоне, и на техните колеги Клеър Хей, Джеймс Хоробин, Доун Бърнет, Хана Корбет, Сара-Джейд Въртю, Мелиса Фор, Али Грант, Джил Ричардсън, Румана Хайдер и Доминик Брендън. Всички вие сте талантливи, енергични и страстно посветени на работата си и аз съм ви изключително благодарна, че бяхте вятъра в платната ми и ме отведохте толкова далеч!

Издание:

Автор: Санта Монтефиоре

Заглавие: Дъщерята на пчеларя

Преводач: Боряна Даракчиева

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман (не е указано)

Националност: британска

Печатница: Ропринт ЕАД

Излязла от печат: 2017

Редактор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-233-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9302>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.